

СИДНИ ШЕЛДЪН

ОТ УТРОТО ДО ЗДРАЧА

Събитията в този роман се вихрят от разкошната италианска Ривiera през модните салони на Париж и Ню Йорк, през мъжливи думи и усмивки, за да ни доведат до неочакван край в стил „Сидни Шелдън“.

СИДНИ ШЕЛДЪН ОТ УТРОТО ДО ЗДРАЧА

Превод: Анжела Лазарова-Петрова

chitanka.info

Хари Станфорд — един от най-богатите хора в света — се удавя мистериозно по време на пътешествие със собствената си яхта край скалистите брегове на Корсика. Заплита се верига от събития, които отекват по света. След погребението в Бостън се събират наследниците. Тогава се появява поразително красива млада жена, която претендира, че е дъщеря на Хари Станфорд и търси правото си върху част от състоянието на магната. Истинска дъщеря ли е тя или измамница? Семейството Станфорд е сред най-уважаваните в Америка, но зад фасадата на репутацията и обаянието се крие лабиринт от изнудвания, наркотици и убийства.

*Остави утринно слънце да
сгрява*

*сърцето ти, щом още си млад,
а на лекия обеден бриз позволи
да охлажда страстта ти,
но пази се от здрача,
че смъртта там се таи,
тя чака, тя чака, тя чака...*

*Артур
Рембо*

УТРО

ПЪРВА ГЛАВА

— Знаете ли, че ни следят, господин Станфорд? — попита Дмитри.

— Да. — През последните двадесет и четири часа непрекъснато усещаше присъствието им.

Двамата мъже и жената бяха облечени съвсем семпло — явно се опитваха да се слоят с летните туристи, плъзнали по павираните улици рано сутрин, но от друга страна, беше трудно да останеш незабелязан в едно толкова малко място като укрепеното селце Сен Пол дьо Ванс.

Хари Станфорд ги забеляза пръв, защото видът им беше твърде обикновен, дори невзрачен, а и те самите *твърде* старателно избягваха да поглеждат към него. Когато и да се обърнеше, все виждаше някого от тях сред хората зад себе си.

Хари Станфорд представляваше лесен обект за преследване — висок над метър и осемдесет, с бели коси, спуснати върху яката, и с аристократично, почти надменно лице. Придружаваха го невероятно красива млада брюнетка, една чисто бяла немска овчарка и Дмитри Камински — почти двуметровият му бодигард с издут врат и скосено чело. „Ще им бъде трудно да ни загубят“, помисли си Станфорд.

Знаеше кой и защо ги е изпратил и това го изпълни с усещането за надвиснала опасност. Отдавна се бе научил да се доверява на собствения си инстинкт. Инстинктът и интуицията му помогнаха да стане един от най-богатите мъже в света. Списание „Форбс“ оцени стойността на Станфорд Ентърпрайзис на шест милиарда, а „Форчън 500“ — на седем милиарда. „Уолстрийт Джърнъл“, „Барънс“, дори и „Файнаншъл Таймс“ бяха представяли журналистически профили на Хари Станфорд — опитваха се да обяснят неговата загадъчност, неговата удивителна прозорливост и неописуемата му находчивост, плод на които бе гигантската империя Станфорд Ентърпрайзис. Никой от тях обаче не постигна пълен успех.

Но останаха напълно единодушни относно неговата почти осезаема, маниакална енергия. Беше направо неизтощим. Имаше проста философия — ден без сделка означаваше пропилян ден. Той

изтощаваше своите конкуренти, своя персонал и изобщо всеки влязъл в съприкосновение с него. Беше истински исполин, просто нямаше равен на себе си. Самият той се смяташе за религиозен човек. Вярваше в Бог и този негов Бог искаше той да е богат и преуспяващ, а враговете му — мъртви.

Пресата знаеше всичко за обществените прояви на Хари Станфорд. Но пресата не знаеше нищо за личния живот на Хари Станфорд. Бяха писали за непреодолимото му обаяние, за разточителния му начин на живот, за частния му самолет и яхта, за фантастичните му домове в Хоб Саунд, Мароко, Лонг Айланд, Лондон, Южна Франция и, разбира се, за великолепното му имение Роуз Хил в бостънския квартал Бак Бей. Истинският Хари Станфорд обаче си оставаше загадка.

— Къде отиваме? — попита жената.

Вниманието му беше прекалено погълнато, за да й отговори. Двойката от другата страна на улицата използваше техниката на кръстосаната размяна и току-що отново смениха партньорите си. Освен усещането си за опасност Станфорд изпитваше и дълбок гняв, защото тези хора смущаваха неприкосновеността на личния му живот. Дръзваха да му досаждат тук, на това място, в неговия таен рай, изолиран от целия свят.

Живописното средновековно селце Сен Пол дьо Ванс простира древната си магия по един от хребетите на крайбрежните Алпи, точно във вътрешната част между Кан и Ница. Заобиколено е от пищни, пленителни изгледи на хълмове и долини, покрити с цветя, овощни градини и борови гори. Самото селце прелива от ателиета на художници, галерии и великолепни магазини за антики, което пък го превръща в магнит за туристи от цял свят.

Хари Станфорд и компанията му свърнаха по главната улица.

— София, обичаш ли музеи? — попита Станфорд жената.

— Да, скъпи. — Преливаше от желание да му угажда.

Никога не бе срещала човек като Хари Станфорд. „О, само да разкажа на моята приятелка за него. Мислех си, че за мен вече няма тайни в секса, но, Боже мой, той е толкова изобретателен! Изцежда ми силите до капка!“

Упътиха се нагоре по склона и стигнаха до Музея за изкуство на Фондация Мег. Обиколиха прочутата колекция от картини на Бонар, Шагал и на още мнозина съвременни художници. Хари Станфорд се огледа небрежно и забеляза жената в другия край на галерията — тя внимателно изучаваше картина на Миро.

— Гладна ли си? — обърна се към София Станфорд.

— Да, ако и ти си гладен. — „Не бива да съм досадна“.

— Добре. Ще обядваме в „Ла Коломб Дор“.

„Ла Коломб Дор“ — един от любимите ресторанти на Станфорд — представляваше къща от шестнадесети век в самия край на старото селище, а сега бе превърната в хотел и ресторант. Станфорд и София седнаха на маса в градината, точно до басейна, откъдето Станфорд имаше възможност да се наслаждава на картини от Брак и Колдер.

Бялата немска овчарка Принц легна в краката му, бдителен както винаги. Кучето бе неговият талисман. Където и да отидеше Станфорд, там беше и Принц. Носеше се слух, че ако Хари Станфорд заповяда, животното можело да прегризе гръкляна на човек. Никой обаче не изпитваше желание да провери доколко това е достоверно.

Дмитри седна сам на маса точно до входа на хотела и внимателно започна да наблюдава движението на посетителите.

— Да ти избера ли нещо аз, мила? — предложи Станфорд на София.

— Да, моля те.

Хари Станфорд се славеше като голям гастроном. Поръча зелена салата и фрикасе дьо лот за двамата.

Докато им сервираха основното ястие, се приближи Даниел Ру — тя и съпругът ѝ Франсоа държаха хотела.

— Добър ден. Има ли някакви проблеми, господин Станфорд?

— Не, всичко е наред, госпожо Ру.

И винаги щеше да бъде така. „Те са само пигмеи, които се опитват да съборят гигант. Разочарованието им е просто сигурно“.

— Никога преди не съм идвала тук. Селцето е толкова хубаво — възкликна София.

Станфорд насочи вниманието си към нея. Предния ден Дмитри я доведе от Ница.

— Господин Станфорд, доведох ви един човек.

— Някакви проблеми? — бе попитал Станфорд.

— Никакви!

Видял я във фоайето на хотел Негреско и се приближил към нея:

— Извинявайте, говорите ли английски?

— Да. — Тя имала подчертан италиански акцент.

— Човекът, за когото работя, иска да вечеряте с него.

Тя се възмутила:

— Аз не съм лека жена! Аз съм актриса — уведомила го високомерно. Всъщност участвала като статистка в последния филм на Пупи Авати и преди това получила две реплики във филм на Джузепе Торнаторе. — Защо ми е да вечерям с непознат?

Дмитри извадил пачка стодоларови банкноти и бутнал пет от тях в ръката ѝ.

— Моят приятел е много щедър. Има яхта и се чувства самотен.

Дмитри видял последователно преминаващите по лицето ѝ изражения — възмущението прераснало в любопитство, а то пък се заменило от интерес.

— Всъщност хващате ме точно в почивката между снимки. — Тя се усмихнала. — Може би няма да ми навреди, ако вечерям с вашия приятел.

— Добре. Той ще остане доволен.

— Къде е той?

— Сен Пол дьо Ванс.

Дмитри я беше подбрал добре. Италианка. Някъде към тридесетте. С чувствено, дяволито лице. С едри, хубави гърди. Сега, докато я гледаше срещу себе си, Хари Станфорд взе решение.

— Обичаш ли да пътуваш, София?

— Обожавам пътуването.

— Добре. Тогава ще си направим малко пътешествие. Извини ме за момент.

София го видя как влезе в ресторанта и отиде до телефонния автомат точно пред мъжката тоалетна.

Станфорд пхна жетон в прореза и започна да набира номера.

— Морската централа, моля.

Секунди по-късно се чу глас, който каза на френски:

— Тук е операторката на морската централа.

— Искам да ме свържете с яхтата „Блу Скайс“^[1]. Номерът е девет осем нула...

Разговорът продължи пет минути и когато приключи, Станфорд набра номера на аерогарата в Ница. Този път беше по-кратък.

Щом свърши с телефона, Станфорд каза нещо на Дмитри — онзи напусна ресторанта с бърза крачка. После попита София:

— Готова ли си?

— Да.

— Хайде тогава да се поразходим. — Трябваше му време, за да измисли някакъв план.

Денят беше прекрасен. Слънцето бе украсило хоризонта с розови облаци и по улиците струяха потоци сребриста светлина.

Вървяха по главната улица, минаха покрай Еглис — красивата църква от дванадесети век, и влязоха в пекарната до Арката, за да си купят топъл хляб. Когато отново се появиха на улицата, един от тримата преследвачи стоеше отвън и съсредоточено разглеждаше църквата. Дмитри също ги чакаше отвън.

Хари Станфорд подаде хляба на София.

— Защо не отнесеш това в къщата? Аз ще се върна само след няколко минути.

— Добре. — Тя се усмихна нежно: — Побързай, скъпи.

Станфорд я изгледа, докато се отдалечи, а после кимна на Дмитри:

— Какво откри?

— Жената и единият мъж са отседнали в Льо Хамо, на пътя за Ла Кол.

Хари Станфорд знаеше мястото — варосана фермерска къща с овощна градина на миля от Сен Пол дьо Ванс.

— А другият?

— В Льо Ма Дартини. — Голямото провансалско имение се простираше върху склона на хълм две мили западно от Сен Пол дьо Ванс.

— Какво ще искате да направя с тях, сър?

— Нищо. Ще ги наблюдавам сам.

Вилата на Хари Станфорд се намирал точно до морето, в район с тесни павирани улички и старинни къщи. Беше на пет етажа, изградена от стар камък и гипс. В двата подземни етажа се помещаваха гаражите и стара винарска изба. Каменно стълбище отвеждаше нагоре към спалните, кабинета му и една покрита с керемиди тераса. Цялата къща беше обзаведена с френски антики и беше пълна с цветя.

Когато Станфорд се върна във вилата, София лежеше в спалнята му и го чакаше. Беше гола.

— Какво те забави толкова? — попита тя.

За да може да преживява, София Матео често припечелваше допълнително между филмовите ангажименти като любовница на телефонно повикване. Свикна да симулира оргазъм, за да доставя удоволствие на клиентите си, ала с този мъж просто не се налагаше да се преструва — беше ненаситен, а тя самата усещаше как отново и отново достига до върховното удоволствие.

Накрая и двамата се изтощиха. София го обгърна с ръце и прошепна щастливо:

— Бих могла да остана тук завинаги, скъпи.

„Де да можех и аз да си го позволя“, помисли си мрачно Станфорд.

Вечеряха в ресторанта на малкия площад почти в края на селището. Блюдата бяха превъзходни, а за Станфорд надвисналата опасност прибавяше пикантен вкус към храната.

Тръгнаха към вилата. Станфорд вървеше бавно, за да е сигурен, че преследвачите не го изпускат от очи.

В един след полунощ някакъв мъж, застанал от другата страна на улицата, наблюдаваше как светлините във вилата угасват една по една, докато сградата потъна в пълен мрак.

В четири и половина сутринта Хари Станфорд влезе в спалнята за гости, където спеше София. Разтърси я леко.

— София...?

Отвори очи и го погледна — върху лицето ѝ се появи усмивка на очакване, но после се намръщи. Той беше облечен за излизане. Изправи се в леглото:

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не, мила. Всичко е наред. Нали обичаш да пътуваш. Е, тогава ще си направим едно малко пътешествие.

Тя беше вече съвсем будна:

— В този час?

— Да. Трябва да сме много тихи.

— Но...

— Побързай.

Петнадесет минути по-късно Хари Станфорд, София, Дмитри и Принц се спускаха по каменното стълбище към приземния гараж, където ги очакваше кафяво рено. Дмитри отвори тихичко гаражната врата и огледа улицата. Като се изключи белият корниш на Станфорд, паркиран отпред, тя изглеждаше съвсем пуста.

— Всичко е чисто.

— Сега ще си поиграем. Ти и аз ще се качим в реното отзад и ще легнем на пода — обясни Станфорд на София.

Очите ѝ се разшириха:

— Защо?

— Мои конкуренти в бизнеса ме преследват — продължи той сериозно. — Предстои ми да приключа много голяма сделка, а те се опитват да разберат какво е положението. Ако успеят, ще ми струва много пари.

— Разбирам — въздъхна София.

Дори нямаше представа за какво всъщност ѝ говори.

Пет минути по-късно колата излезе през портите на селището и те се отправиха към Ница. Мъжът на пейката проследи с поглед как кафявото рено профуча. Шофираше Дмитри Камински, а до него седеше Принц. Мъжът бързо извади клетъчен телефон и набра някакъв номер.

— Вероятно ще имаме проблем — предупреди той жената.

— Какъв проблем?

— Едно кафяво рено току-що излезе през портите. Караше го Дмитри Камински, в колата беше и кучето.

— И Станфорд го нямаше с тях?

— Не.

— Не ми се вярва. Бодигардът никога не го оставя нощем, а и кучето не се отделя от него.

— А корнишът още ли е паркиран пред вилата? — попита вторият мъж, комуто бе възложено да следи Хари Станфорд.

— Да, но може би са разменили колите.

— Или е просто някакъв номер! Обади се веднага на летището.

Само след минути вече разговаряха с човек от аерогарата.

— Самолетът на господин Станфорд? Да. Пристигна преди час и вече е презареден с гориво.

Пет минути по-късно двама от преследвачите пътуваха към летището, а третият продължи да наблюдава притихналата вила.

Щом кафявото рено премина през Ла Коал сюр Лу, Станфорд се размърда на седалката.

— Вече можем да се изправим — каза той на София. После се обърна към Дмитри: — Летище Ница. Побързай.

[1] Сини небеса (англ.) — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Половин час по-късно от летището в Ница частен Боинг 727 бавно набираше скорост по пистата към полосата за излитане. В централната контролна кула главният диспечер каза:

— Явно тези в самолета бързат. Пилотът вече три пъти иска писта за излитане.

— Чий е самолетът?

— На Хари Станфорд. На самия цар Мидас^[1].

— Сигурно е тръгнал да прави поредните един-два милиарда.

Главният диспечер включи монитора, проследи излитането на един лиърджет и взе микрофона:

— Боинг осем девет пет, тук е диспечерският пункт на летище Ница. Имате писта за излитане. Пета вляво. След излитането се насочете надясно по трасе едно четири нула.

Пилотът на Хари Станфорд размени с помощника си облекчен поглед и натисна бутона на микрофона:

— Прието. Боинг осем девет пет има писта за излитане. Да се насочим надясно по трасе едно четири нула.

Само след миг огромният самолет профуча по пистата и се вряза в зазоряващото се сиво небе.

Помощник-пилотът отново се обади по микрофона:

— Излитане. Боинг осем девет пет се отдели от полосата за полет седем нула по трасе едно четири нула.

После подхвърли към главния пилот:

— Уф! Старият Станфорд наистина нямаше търпение да излетим колкото се може по-бързо, нали?

Пилотът сви рамене:

— Не е наша работа да разсъждаваме защо и какво, ние трябва да си изпълняваме задълженията, ако се наложи, и до смърт. Какво прави той там отзад?

Помощник-пилотът стана от мястото си, приближи се до вратата на кабината и погледна в самолета:

— Почива си.

Отново телефонираха от колата до централната контролна кула:
— Самолетът на господин Станфорд... Все още ли е на пистата?
— Не. Излетя.
— Пилотът остави ли данни за посоката?
— Разбира се.
— Закъде?
— Самолетът лети към международното летище „Кенеди“.
— Благодаря ви. — Обърна се към своя спътник. — „Кенеди“.
Ще се погрижим нашите хора да го чакат и там.

Реното напусна предградията на Монте Карло и набра скорост към италианската граница.

— Сигурен ли си, че вече не ни следят, Дмитри? — попита Хари Станфорд.

— Да, господине. Измъкнахме се.

— Добре.

Хари Станфорд се облегна назад и се отпусна. Вече нямаше за какво да се притеснява. Онези щяха да преследват самолета. Отново премисли цялата ситуация. Всъщност всичко опираше до това, какво знаят и кога са го научили. Иначе бяха просто чакали — преследваха лъв с надеждата да го повалят. Хари Станфорд се усмихна на себе си. Бяха подценили човека, с когото си имаха работа. Други, допуснали същата грешка, платиха скъпо. И този път някой щеше да си плати. Той беше Хари Станфорд — довереникът на президенти и крале, толкова могъщ и богат, че бе в състояние да съсипе икономиката на дузина държави. И все пак...

Боинг 727 кръжеше в небето над Марсилия. Пилотът съобщи по микрофона:

— Марсилия, тук Боинг осем девет пет, излетял по трасе едно четири нула, се приземява на писта едно пет нула.

— Прието.

Реното стигна в Сан Ремо малко след зазоряване. Хари Станфорд пазеше мили спомени от този град, но сега го видя променен до неузнаваемост. Помнеше го от времето, когато представляваше изискан град с първокласни хотели и ресторанти, в казиното се влизаше само с черна вратовръзка, за една вечер бе възможно да загубиш или спечелиш цяло състояние. Сега градът се намираше в унищожителните лапи на туризма, а казиното бе пълно с гръмогласни клиенти, които залагаха по ризи.

Реното приближаваше към пристанището, което се намираше на дванадесет мили от френско-италианската граница. На пристанището имаше два яхт-клуба — „Марина Порто Соле“ на изток и „Порто Комунале“ на запад. На „Порто Соле“ един пристанищен служител ръководеше движението на яхтите. На „Порто Комунале“ нямаше такъв служител.

— Кой от двата? — попита Дмитри.

— „Порто Комунале“ — определи Станфорд. „Колкото по-малко народ около нас, толкова по-добре“.

— Да, сър.

Пет минути по-късно реното спря до „Блу Скайс“ — една добре нагласена, петдесет и пет метрова моторна яхта. Капитан Вакаро и дванадесетчленният екипаж се бяха подредили на палубата. Капитанът забърза по подвижното мостче, за да поздрави новодошлите.

— Добро утро, синьор Станфорд — каза капитан Вакаро. — Ще вземем багажа ви, за да...

— Нямам багаж. Направо потегляме.

— Дадено, господине.

— Чакайте за момент — каза Станфорд, като оглеждаше екипажа. Той се смръщи. — Човекът в края. Нов е, нали?

— Да, сър. Нашият каютен прислужник се разболя в Капри и ние взехме този. Той е много...

— Искам да го премахнете — нареди Станфорд.

Капитанът го погледна озадачено:

— Да го...?

— Платете му и го освободете. Да потегляме по-бързо.

Капитан Вакаро кимна:

— Дадено, господине.

Хари Станфорд се огледа наоколо и отново го обхвана предчувствие за нещо лошо. Струваше му се достатъчно да протегне ръка, за да докосне надвисналата опасност. Не желаше никакви непознати до себе си. Капитан Вакаро и екипажът му бяха с него от години. Можеше да им се довери. Погледна към момичето. Дмитри я бе подбрал съвсем случайно, следователно също не е опасна. Що се отнася до самия Дмитри, неговия верен бодигард — той неведнъж бе спасявал живота му.

— Не се отделяй от мен! — разпореди Станфорд на Дмитри.

— Да, господине.

Станфорд хвана София под ръка:

— Хайде да се качим на борда, скъпа.

Дмитри Камински стоеше на палубата и наблюдаваше приготовленията на екипажа за отплаване. Хвърли поглед към пристанището, но не откри нищо обезпокоително. По това време имаше много малко движение. Огромните генератори на яхтата започнаха да боботят и плавателният съд потегли.

Капитанът се приближи към Хари Станфорд:

— Не ни казахте в каква посока пътуваме, господин Станфорд.

— Не съм значи, така ли, капитане? — Замисли се за момент. — Портофино.

— Дадено.

— Между другото, изключете всякакви радиовръзки.

Капитан Вакаро се намръщи:

— Да изключим радиовръзките? Дадено, господине, но какво ще стане, ако...?

Хари Станфорд го прекъсна:

— Не се притеснявайте за нищо. Просто изпълнявайте. Освен това не желая никой да използва и сателитните телефони.

— Слушам, господине. Ще пускаме ли котва в Портофино?

— По-късно ще ви уведомя, капитане.

Хари Станфорд разведе София из яхтата. Смяташе я за неоценима част от собствеността си и обичаше да се перчи с нея. Беше наистина изключителен плавателен съд. Луксозно подреденият апартамент включваше дневна и просторен кабинет, удобно обзаведен с канапе, няколко кресла и бюро, зад което беше разположено достатъчно оборудване, че да стигне за управлението на малък град. На стената висеше голяма електронна карта, а подвижната лодка-макет показваше местоположението на яхтата във всеки момент. Плъзгащи се врати отвеждаха от апартамента към външна тераса на палубата, където бяха поставени шезлонг и маса с четири стола. Тикови перила опасваха верандата. В тихи и приятни дни Станфорд имаше навика да закусва тук.

Шестте самостоятелни кабинни с широки прозорци бяха тапицирани с ръчно рисувана коприна и всяка разполагаше с отделна баня с вана. Това бяха помещенията за гости. Голямата библиотека бе покрита с ламперия от златиста хавайска акация.

В столовата се побираха шестнадесет души. На долната палуба се намираше фитнес-салон с цялото необходимо оборудване. На яхтата имаше още винарска изба и киносалон — идеален за прожектиране на филми. Хари Станфорд разполагаше с една от най-богатите видеотеки с порнографски филми в света. Всички мебели бяха изключително изящни и изискани, а с картините в помещенията можеше да се гордее всеки музей.

— Е, вече видя почти всичко — заключи Станфорд в края на обиколката. — Утре ще ти покажа останалото.

Тя го гледаше със страхопочитание.

— Никога не съм виждала подобно нещо! Тук е... тук е направо като град!

Хари Станфорд се усмихна на нейното въодушевление.

— Стюардът ще те заведе до кабината ти. Настани се удобно. Аз имам да свърша малко работа.

Хари Станфорд се върна в кабинета и огледа електронната карта на стената, за да провери местоположението на яхтата. „Блу Скайс“ се намираше в Лигурско море и държеше курс на североизток. „Няма да разберат накъде съм тръгнал, помисли си Станфорд. Ще ме чакат на

летище «Кенеди»“. Щом стигнем в Портофино, ще се погрижа всичко да си дойде на мястото.

На десет хиляди и шестстотин метра над земята пилотът на Боинг 727 получаваше нови инструкции:

— Боинг осем девет пет, имате изход директно към Денар по допълнителен курс четиридесет в съответствие с молбата ви.

— Прието. Боинг осем девет пет има изход директно към Денар по допълнителен курс четиридесет в съответствие с нашата молба. — И кимна на помощника си. — Всичко се уреди според плана. Вече можем да свирим отбой.

Пилотът се протегна, изправи се и отиде до вратата на кабината. Погледна към вътрешността на самолета.

— Как е нашият пътник? — попита помощник-пилотът.

— Изглежда ми доста изгладнял.

[1] Цар на Фригия, който превръщал в злато всичко, до което се докосвал. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Крайбрежието на Лигурско море е италианската Ривиера — простира се в полукръг от френско-италианската граница покрай Генуа и стига чак до залива Ла Специя. На тази красива крайбрежна ивица с искрящи морски води се намират прочутите пристанища Портофино и Вернаца, а срещу тях — Елба, Сардиния и Корсика.

„Блу Скайс“ приближаваше Портофино, който дори от разстояние представляваше забележителна гледка: хълмове, покрити с маслинови дръвчета, пинии, кипариси и палми. Хари Станфорд, София и Дмитри стояха на палубата и наблюдаваха приближаващата крайбрежна ивица.

— Често ли ходиш в Портофино? — попита София.

— Само няколко пъти съм бил там.

— Къде е истинският ти дом?

„Прекалено личен въпрос“.

— Портофино ще ти хареса, София. Много красиво място.

Капитан Вакаро се приближи:

— На борда ли ще обядвате, господин Станфорд?

— Не, ще обядваме в „Сплендидо“.

— Добре. А да имам ли готовност за вдигане на котва веднага след обяда?

— Мисля, че не. Да си оставим време да се насладим на тукашната красота.

Капитан Вакаро го изгледа озадачено. В началото Хари Станфорд ужасно бързаше, а сега се държи така, сякаш разполага с безкрайно много време. А и радиовръзката е изключена? Нечувана работа! Странна история!

„Блу Скайс“ хвърли котва в най-отдалечената част на пристанището. Станфорд, София и Дмитри се прехвърлиха на моторната лодка, за да стигнат до брега. Малкото пристанище очароваше с разнообразните си и интересни магазинчета, с красивия тротоар край единствения път към хълмовете, с дузината малки рибарски лодки, привързани към настлания с камъчета бряг.

— Ще обядваме в хотела на билото на онзи хълм. Оттам се открива прекрасна гледка. — Станфорд кимна към стоянката от другата страна на доковете. — Вземи такси, аз ще те намеря след няколко минути. — Той пъкна в ръката на София малко лирети.

— Добре, скъпи.

Проследи я с поглед, докато тя се отдалечи, и каза на Дмитри:

— Трябва да телефонирам.

„Но не от кораба“, допълни наум Дмитри.

Тръгнаха към двете телефонни кабинки в края на пристанището. Дмитри видя как Станфорд влезе, взе слушалката и пъкна жетон в телефона.

— Ало, централа, бих искал да разговарям с швейцарската Юнион Банк в Женева.

Някаква жена се приближи към втората телефонна кабинка. Дмитри ѝ препречи пътя.

— Извинете — каза тя, — аз...

— Очаквам телефонен разговор.

Жената го погледна изненадано:

— О!

Тя хвърли поглед, пълен с надежда, към телефонната кабинка, в която беше Станфорд.

— На ваше място не бих чакал — промърмори Дмитри. — Той ще остане на телефона дълго.

Жената сви рамене и отмина.

— Ало?

Дмитри погледна към Станфорд, който говореше на слушалката.

— Питър? Имаме малък проблем. — Станфорд затвори вратата на кабината. Говореше много бързо и Дмитри не успя да чуе какво казва. Станфорд свърши разговора, окачи слушалката и отвори вратата.

— Всичко наред ли е, господин Станфорд? — попита Дмитри.

— Хайде да идем да обядваме.

„Сплендидо“ беше перлата на Портофино — хотел с великолепен панорамен изглед към смарагдово зеления залив. Беше по вкуса на най-богатите и ревниво пазеше репутацията си. Хари Станфорд и София обядваха на терасата.

— Да ти поръчам ли нещо по мой избор? — попита Станфорд.
— Тук имат някои специалитети, надявам се да ти харесат.

— Да, моля те — прие София.

Станфорд поръча „тренете ал песто“ — местните макарони, телешко месо и типичния за областта солен хляб.

— Донесете ни и бутилка „Шрам“ осемдесет и осма. — Погледна към София: — Наградено е със златен медал на Международното винарско изложение в Лондон. Лозята за това вино са моя собственост.

— Голям късметлия си — усмихна се тя.

Късметът нямаше нищо общо с това.

— Според мен човекът е създаден, за да се наслаждава на удоволствието от храната и напитките на този свят. — Хвана я за ръката. — А и от някои други удоволствия.

— Ти си забележителен.

— Благодаря.

Възхищението на красивите жени доставяше истинско удоволствие на Станфорд, тази тук беше и достатъчно млада, за да му бъде дъщеря, така че насладата беше още по-голяма.

Свършиха с обяда. Станфорд погледна София и се усмихна:

— Хайде да се върнем на яхтата.

— О, да!

Хари Станфорд бе изобретателен, страстен и вещ любовник. Огромното му самолюбие го караше да се грижи повече за партньорката си, отколкото за себе си. Знаеше как да възбуди женските ерогенни области и превръщаше сексуалните сеанси в сладострастни симфонии, които докарваха любовниците му до непознати върхове.

Прекараха следобеда в апартамента на Станфорд. Когато престанаха да се любят, София бе напълно изтощена. Хари Станфорд се облече и излезе на мостика да се види с капитан Вакаро.

— Искате ли да продължим към Сардиния, господин Станфорд?
— попита капитанът.

— Нека първо спрем на Елба.

— Дадено. Доволен ли сте от всичко останало?

— Да — кимна Станфорд. — Да, доволен съм.

Отново се почувства възбуден. Върна се в каютата при София.
Пристигнаха на Елба следващия ден следобед и пуснаха котва в Портоферайо.

При навлизането на Боинг 727 във въздушното пространство на Северна Америка пилотът се свърза със земния контролен пункт:

— Ню Йорк Център, тук е Боинг осем девет пет, излетял по трасе две шест нула и пристигащ по трасе две четири нула.

От нюйоркската централа се чу глас:

— Прието, имате линия по писта едно две хиляди директно до летище „Кенеди“. Полоса едно две седем точка четири.

От дъното на самолета се чу дебело ръмжене.

— Кротко, Принц. Точно така, момчето ми. Хайде сега да ти сложим този предпазен колан тук.

Боингът се приземи. Посрещнаха го четирима мъже, застанали на разстояние един от друг така, че да държат под око слизащите пътници. Останаха да чакат около половин час. Единственият пътник, който се появи, беше бяла немска овчарка.

Портоферайо е главният търговски център на Елба. По улиците гъмжи от елегантни, изискани магазини, а зад пристанището се издигат сгради от осемнадесети век, скътани под каменистата средновековна цитадела, построена от дука на Флоренция.

Хари Станфорд бе посещавал острова многократно и колкото и да беше странно, тук се чувстваше като у дома си. На това място е бил заточен Наполеон Бонапарт.

— Ще разгледаме къщата на Наполеон — каза той на София. — Ще се срещнем там. — И добави към Дмитри. — Откарай я във Вила Мулини.

— Да, господине.

Станфорд проследи как Дмитри и София се отдалечиха. Погледна часовника си. Времето течеше. Неговият самолет трябва вече да е кацнал на „Кенеди“. Щом разберат, че не е в самолета, преследването ще започне отново. „Ще им отнеме известно време, за

да уловят пак следата“, помисли Станфорд. Дотогава всичко ще бъде уредено.

Влезе в една телефонна кабина на края на пристанището.

— Бих искал да разговарям с Лондон — съобщи Станфорд на телефонистката в централата. — Баркли Банк. Едно седем едно...

Половин час по-късно той придружи София обратно на пристанището.

— Ти се качи на борда — подкани я Станфорд, — аз имам още един телефонен разговор.

Тя го наблюдаваше как крачи към телефонната кабина. „Защо ли не ползва телефоните на яхтата?“, почуди се София.

Вътре в телефонната кабина Хари Станфорд казваше:

— Сумитомо Банк в Токио...

Петнадесет минути по-късно, върнал се на яхтата, той беше бесен.

— Тук ли ще останем на котва през нощта? — попита капитан Вакаро.

— Да — сопна се Станфорд. — Не! Тръгваме за Сардиния. Веднага!

Коста Смералда в Сардиния е едно от най-прелестните места по средиземноморския бряг. Малкият град Порто Серво е раят на богатите — на по-голяма част от територията му се издигат вили, построени от Али Хан.

Установиха се на дока и първата работа на Станфорд бе да отскочи до най-близката телефонна кабина.

Дмитри го последва и застана на пост отвън.

— Искам да разговарям с Банка Д'Италия в Рим... — Вратата на кабината се затвори.

Разговорът продължи почти половин час. На излизане от телефонната кабина изражението на Станфорд беше мрачно. Дмитри се почуди какво ли става.

Станфорд и София обядваха на плажа „Лиция ди Вака“. Станфорд избра менюто и за двамата.

— Ще започнем с „малоредус“ — тестени люспици от ръжено брашно. После ще вземем прасенце-сукалче, приготвено с мирта и дафинови листа. От виното ще изберем „Вернация“, а за десерт ще си поръчаме „себадас“ — панирани ябълки с прясно сирене, настъргана лимонова кора и поръсени с пелинов мед и захар.

— Добре, господине. — Сервитьорът се отдалечи силно впечатлен.

Когато Станфорд се обърна към София, сърцето му внезапно подскочи. На масата близо до входа на ресторанта седяха двама мъже и го оглеждаха. Облечени в тъмни костюми на лятното слънце, те дори не си правеха труда да се преструват на туристи. „Дали ме следят, или са просто безобидни екскурзианти? Не бива да оставям въображението си да се развихря прекалено много“, мислеше Станфорд.

София му говореше:

— Досега не съм те питала. С какъв бизнес се занимаваш?

Станфорд я огледа внимателно. Беше истинско облекчение да има до себе си човек, който не знаеше нищо за него.

— Вече съм се оттеглил от всякакъв бизнес — отвърна той. — Сега просто обикалям света и се радвам на прелестите му.

— И си останал съвсем сам? — Гласът ѝ беше изпълнен със съчувствие. — Сигурно си много самотен.

— Да, така е. Радвам се, че ти си тук с мен. — Той едва се овладя, за да не се разсмее на глас.

Тя сложи длан върху неговата:

— Аз също, скъпи.

С крайчеца на окото си Станфорд забеляза как двамата мъже си тръгнаха.

След обяда Станфорд, София и Дмитри се върнаха в града.

Станфорд тръгна към една телефонна кабина:

— Искам да ме свържете с Креди Лионе в Париж...

Докато го наблюдаваше от страни, София каза на Дмитри:

— Той е прекрасен човек, нали?

— Няма друг като него.

- От дълго време ли си с него?
- От две години — отвърна Дмитри.
- Щастливец.
- Знам.

Дмитри отиде до телефонната кабина и застана на пост отпред. Дочу думите на Станфорд:

— Рене? Знаеш ли защо се обаждам... Да... Да... Ще успееш ли?... Прекрасно! — Гласът му се изпълни с облекчение. — Не... не там. Да се срещнем на Корсика... Идеално... След нашата среща ще мога да се върна направо вкъщи... Благодаря ти, Рене.

Станфорд остави слушалката. Остана така още миг, вече усмихнат, после набра номер в Бостън. Отговори му секретарката:

- Кабинетът на господин Фицджералд.
- Тук е Хари Станфорд. Свържете ме с него.
- О, господин Станфорд! Съжалявам, господин Фицджералд е на почивка. Може ли някой друг да...?

— Не. Аз вече се връщам в Щатите. Уведомете го, че го искам в Бостън, в Роуз Хил в понеделник в девет часа сутринта. Кажете му да донесе копие от моето завещание и да доведе нотариус.

— Ще се постарая да...

— Не се старайте, а го направете, мила. — Окачи слушалката, но продължи да стои там, а умът му работеше трескаво. При излизането от кабината гласът му звучеше спокойно: — Имам малко работа, София. Иди в хотел „Питрица“ и ме изчакай там.

— Добре — съгласи се тя кокетно. — Не се бави.

— Няма.

Двамата мъже останаха да гледат как тя се отдалечава.

— Хайде да се връщаме на яхтата — подвикна Станфорд на Дмитри. — Потегляме обратно.

Дмитри го погледна изненадано:

— Ами...?

— Тя ще намери начин да си изкара пари за обратния път.

Едва стъпили на „Блу Скайс“, Хари Станфорд отиде право при капитан Вакаро.

— Тръгваме към Корсика — съобщи той. — Потегляме веднага.

— Току-що получих последните метеорологични сведения, господин Станфорд. Боя се, че има силна буря. По-добре е да изчакаме да отmine и да...

— Искам да тръгнем веднага, капитане.

Капитан Вакаро се поколеба:

— Ще бъде лошо и трудно пътуване. Излязъл е югозападният вятър. Ще срещнем силно вълнение и тежка буря.

— Не ме интересува. — Срещата в Корсика щеше да разреши всичките му проблеми. На Дмитри разпореди: — От теб искам да уредиш хеликоптер — ще ни вземе от Корсика и ще ни откара до Неапол. Използвай уличния автомат на брега.

— Слушам, господине.

Дмитри Камински се върна на пристанището и влезе в телефонната кабина.

Двадесет минути по-късно „Блу Скайс“ потегли в открито море.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дан Куейл бе негов идол и той често цитираше името му като пример в живота си.

— Изобщо не ме интересува какво говорите за Куейл, той е единственият политик с истински ценности. Семейството — ето кое е най-главното. Без семейните ценности тази страна ще затъне, ще се окаже в по-тежко положение дори от сегашното. Толкова много хлапетии живеят заедно като семейства, без да се женят, и раждат деца. Това е потресаващо. Нищо чудно, че има такава голяма престъпност. Ако Дан Куейл някога се кандидатира за президент, моят глас му е сигурен.

„Срамота, мислеше си той, да не може да гласува заради някакъв си глупав закон“, но независимо от всичко щеше да остане зад Дан Куейл докрай.

Имаше четири деца: осемгодишния Били и момичетата Ейми, Клариса и Сюзан — съответно на десет, дванадесет и четиринадесет години. Бяха прекрасни деца и най-голямото му удоволствие бе да прекарва, както сам се изразяваше, супер време заедно с тях. Неговите уикенди бяха посветени изцяло на децата. Организираше им излети и сам им правеше барбекю, играеше с тях, водеше ги на кино и на спортни мачове, помагаше им да си пишат домашните. Дечурлигата в квартала направо го обожаваха — поправяше им велосипедите и играчките, взимаше ги със семейството си на излети. Бяха го кръстили „Папа“.

В слънчевата съботна сутрин той седеше на откритите трибуни на стадиона и наблюдаваше бейзболния мач. Денят беше великолепен, грееше топло слънце, по небето плаваха пухкави кълбести облаци. Били участваше в играта — с екипа от Младежката спортна лига имаше много убедителен и професионален вид. Трите момичета на Папа и съпругата му бяха до него. „Няма нищо по-хубаво от това“,

мислеше си той щастливо. Защо не може всички семейства да са като нашето?

Беше към края на осмата обиколка, резултатът — равен с по две пропуснати топки. На ред беше Били — предстоеше да направи два удара.

Папа извика окуражително:

— Давай, Били, покажи им какво можеш! Право в целта!

Били изчака подаването. Беше силно и ниско, той удари рязко и пропусна целта.

— Пропуснат удар! — извика съдията.

Обиколката свърши.

Откъм тълпата от родители и приятели се чуваха освирквания и одобрителни възгласи. Били стоеше обезсърчен на място и гледаше как отборите си разменят местата.

— Горе главата, синко. Следващия път ще улучиш! — извика към него Папа.

Били направи усилие да се усмихне.

Джон Котън, ръководителят на отбора, чакаше Били:

— Ти изчезваш от отбора! — разпореди се той.

— Но, господин Котън...

— Казах нещо. Напускай игрището веднага.

Бащата на Били с обида и изумление проследи как синът му напусна игрището. „Не е възможно да направи това, помисли си той. Длъжен е да даде на Били още една възможност. Ще трябва да поговоря с господин Котън и да му обясня“. В този момент мобифонът, който носеше със себе си, иззвъня. Остави да звънне четири пъти, преди да се обади. Само един човек имаше номера му. „Знае, че мразя да ме безпокоят през уикендите“, помисли си той ядосано.

С огромно нежелание издърпа антената, натисна един бутон и каза в слушалката:

— Ало?

Гласът от другата страна започна тихо да му обяснява нещо и това продължи няколко минути. Папа само слушаше и от време на време кимаше. Накрая проговори:

— Да. Разбирам. Ще видя какво мога да направя. — После прибра мобифона.

— Всичко наред ли е, скъпи? — попита съпругата му.

— Не. Боя се, че не е. Ще ми се наложи да работя и през уикенда. Бях планирал за утре да си направим чудесен излет с барбекю.

Съпругата му го хвана за ръката и каза нежно:

— Не се измъчвай. Твоята работа е по-важна.

„Не е по-важна от семейството ми“, помисли си непреклонно той. Дан Куейл щеше да ме разбере.

Дланта му внезапно започна да го сърби силно. Почеса я. „Това пък от какво може да е?“ — зачуди се той.

— Трябва да отида на кожен лекар в близките дни.

Джон Котън, помощник-управител на местния супермаркет, бе як мъж над петдесетте. Беше се съгласил да ръководи отбора от Младежката спортна лига, защото синът му тренираше бейзбол. Днес следобед отборът загуби заради малкия Били.

Супермаркетът вече бе затворен, а Джон Котън крачеше по паркинга към колата си, когато някакъв непознат с пакет в ръка се приближи към него.

— Извинявайте, господин Котън.

— Да?

— Дали не бихме могли да поговорим за момент?

— Магазинът е затворен.

— Не, не става дума за това. Исках да поговорим за сина ми. Били е много разстроен, защото го извадихте от играта и сте му казали, че повече няма да играе.

— Били е ваш син? Съжалявам, задето изобщо го допуснах в отбора. Той никога няма да стане добър играч.

Бащата на Били продължи настойчиво:

— Не сте справедлив, господин Котън. Аз познавам Били. Той наистина е отличен играч. Ще видите. Когато играете следващата събота...

— Следващата събота обаче Били няма да играе. Той е изгонен от отбора.

— Но...

— Никакво „но“. Казах вече. А сега, ако няма какво друго да говорим...

— О, не, има още нещо. — Бащата на Били развиваше пакета и извади една бейзболна бухалка. Подхвана умолително: — Това е бухалката на Били. Сам можете да се уверите, че тя е нащърбена, следователно не е честно да го наказвате заради...

— Вижте, господине, пет пари не давам каква е бухалката. Вашият син е изгонен!

— Сигурен ли сте, че няма да промените решението си? — въздъхна тежко бащата на Били.

— Абсолютно.

Котън тъкмо протягаше ръка към дръжката на вратата на колата си и бащата на Били замахна с бухалката по задното стъкло — то се разби на парчета.

Котън го изгледа изумен:

— Какво... какво, по дяволите, правите?

— Загрявам — обясни Папа.

Вдигна бухалката и замахна отново, като фрасна Котън право в капачката на коляното.

Джон Котън изкреця пронизително, падна на земята и започна да се гърчи от болки.

— Вие сте луд! — викаше той. — Помощ!

— Само още един звук и ще счупя и другата ви капачка.

Котън се облеци срещу него с болка и ужас в очите.

— Ако синът ми не участва в играта следващата събота, ще убия и вас, и сина ви. Ясно ли се изразих?

Котън погледна мъжа право в очите и кимна, полагайки всички усилия да не изкреци от болка.

— Добре. А, и друго, това тук искам да си остане само между нас. Имам достатъчно приятели. — Погледна часовника си. Ако побърза, щеше тъкмо да хване следващия самолет за Бостън.

Ръката отново го засърбя.

В седем часа сутринта в неделя, облечен в костюм с жилетка и със скъпо кожено куфарче в ръка, той мина през Вандом, през Копли Скуеър и продължи към Стюарт Стрийт. Една пресечка преди Парк Плаца Касъл влезе в Бостън Тръст Билдинг и приближи към човека от

охраната. При такъв голям брой обитатели в огромната сграда просто не бе възможно охраняващият при гишето до входа да помни всичките.

— Добро утро — поздрави мъжът.

— Добро утро, господине. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Даже и Господ не може — той въздъхна. — Мислят си, че нямам какво да правя, освен да прекарвам неделите си в работа, която е трябвало да свърши някой друг.

— Знам как се чувствате — откликна човекът от охраната с искрено съпричастие и бутна дневника към него. — Бихте ли регистрирали пристигането си, моля?

Той се записа и тръгна към асансьорите. Канцеларията, която търсеше, беше на петия етаж. Качи се с асансьора до шестия, слезе по стълбите и тръгна по коридора. Върху табелката на вратата пишеше: „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд, Адвокати“. Огледа се да се увери, че коридорът е празен, после извади малък шперц и отвертка. Отвори заключената врата само за пет секунди. Влезе и затвори зад себе си.

Приемната в кабинета бе обзаведена в старомоден консервативен стил, както се полага на една от най-известните правни фирми в Бостън. Мъжът постоя един миг на място, за да се ориентира, и се насочи към задното помещение, където се пазеха досиетата. В стаята имаше редица от шкафове със стоманени чекмеджета — върху всяко, по азбучен ред, бе залепен етикет с букви. Опита да отвори чекмеджето с буквите Р-С. Беше заключено.

Извади от куфарчето гладък ключ, пила и плоски клещи. Пъхна ключа в малката ключалка на чекмеджето и внимателно го завъртя докрай първо на едната, после — на другата страна. Миг след това го извади и разгледа тъмните следи. Хвана ключа с клещите и старателно изпили потъмнелите места. Отново пъхна ключа в ключалката и повтори същата процедура. Тихичко си тананикаше, докато отваряше ключалката, и внезапно се усмихна, когато усети каква мелодия бе подхванал. „Далечни, далечни места“.

„Ще заведе семейството си на почивка, помисли си той щастливо. На истинска почивка. Обзалагам се, че децата ще харесат Хавай“.

Чекмеджето се отключи и той го издърпа. Само за миг успя да намери нужната папка. Извади от куфарчето малка камера „Пентакс“ и продължи работата си. Десет минути по-късно вече беше приключил.

Извади няколко книжни салфетки, отиде до малката мивка в приемната и ги намокри. Върна се в картотеката и изтри стоманените стружки от пода. Заклучи чекмеджето, излезе в коридора, заключи вратата на канцеларията и напусна сградата.

ПЕТА ГЛАВА

Късно същата вечер, вече в открито море, капитан Вакаро отиде в кабинета на Хари Станфорд.

— Господин Станфорд...

— Да?

Капитанът посочи към електронната карта на стената.

— Боя се, че ветровете се усилват. Югозападният бие право в пролива Бонифацио. Бих ви предложил да се подслоним на някой пристан, докато...

— Това е добър кораб, а и вие сте добър капитан — рязко го прекъсна Станфорд. — Сигурен съм, че ще се справите.

Капитан Вакаро се поколеба за миг.

— Както наредите, господине. Ще направя всичко по силите ми.

— Не се и съмнявам, капитане.

Хари Станфорд седеше в кабинета и обмисляше стратегията си. На Корсика ще се срещне с Рене и ще сложи всичко в ред. После хеликоптерът ще го откара в Неапол, оттам ще наеме самолет до Бостън. „Всичко ще се оправи, каза си твърдо той. Трябват ми само четиридесет и осем часа. Само четиридесет и осем часа“.

В два часа след полунощ се събуди от ужасното люлеене на яхтата и от ревящата буря навън. Станфорд бе преживявал и други бури, но тази се оказа една от най-лошите. Капитан Вакаро беше прав. Хари Станфорд стана от леглото — държеше се за таблата, за да не падне — и внимателно тръгна към картата на стената. Корабът се намираще в пролива Бонифацио. „За не повече от няколко часа трябва да се доберем до Аджацио, помисли си той. Стигнем ли веднъж там, ще бъдем в безопасност“.

Последвалите по-късно същата нощ събития можеха да бъдат обект само на предположения. Листовете, пръснати по терасата, подсказваха, че силният вятър е отнесъл част от тях и че Хари Станфорд се е опитвал да ги спаси, но от люлеенето на яхтата сигурно е загубил равновесие и е паднал зад борда. Дмитри Камински го видя как полита във водата и веднага грабна вътрешния телефон:

— Човек зад борда!

ШЕСТА ГЛАВА

Капитан Франсоа Дюрер, шеф на полицията в Корсика, беше в ужасно настроение. Островът гъмжеше от глупави летни туристи, неспособни да си опазят паспортите, портфейлите, децата. В малкото полицейско управление на улица „Наполеон“ № 2 по цял ден се сипеха оплаквания.

— Един тип отмъкна портмонето...

— Корабът ми отплува без мен. Съпругата ми остана на борда...

— Купих този часовник от някакъв човек на улицата. Вътре в него няма нищо...

— В тукашните аптеки не продават нужните ми лекарства...

Проблемите нямаха край, просто нямаха край. А ето че сега му дойде до главата да се занимава и с някакъв труп.

— В момента нямам време за това — сопна се капитанът.

— Но те чакат отвън — осведоми го помощникът му. — Какво да им кажа?

Капитан Дюрер нямаше търпение да отиде при любовницата си. Прииска му се да отвърне: „Закарайте трупа на друг остров“, но нали все пак той е главният полицейски служител тук.

— Е, добре. — Той въздъхна. — Ще ги видя набързо.

Миг по-късно в канцеларията бяха въведени капитан Вакаро и Дмитри Камински.

— Сядайте — доста неучтиво ги покани капитан Дюрер.

Двамата мъже си взеха столове.

— Разкажете ми, ако обичате, какво точно се е случило.

Капитан Вакаро се обади:

— Не съм много сигурен. Не видях как е станало... — Посочи към Дмитри Камински. — Той е бил свидетел. Може би той трябва да ви обясни.

Дмитри пое дълбоко въздух:

— Беше ужасно. Аз работех... работех за този човек.

— Като какъв точно?

— Телохранител, масажист, шофьор. Миналата нощ яхтата попадна на буря. Много лоша буря. Той поиска да му направя масаж, за да се отпусне. После помоли да му донеса хапче за сън. Те се намират в банята. Когато се върнах, го заварих във на терасата, подпрян на парапета. Бурята подхвърляше яхтата на всички страни. Той държеше някакви листове, един хвъркна, той се протегна да го сграбчи, но загуби равновесие и се преметна през парапета. Втурнах се да го спася, но сам не можех да направя нищо. Извиках за помощ. Капитан Вакаро веднага спря кораба и с героичните усилия на капитана успяхме да го открием. Но беше прекалено късно. Той се беше удавил.

— Много съжалявам. — Всъщност хич и не го беше грижа.

Капитан Вакаро също се обади:

— Вятърът и морето върнаха тялото обратно към яхтата. Това си беше чиста случайност, но сега искаме да получим разрешение да транспортираме тялото в родината му.

— Няма да представлява никакъв проблем. — Все още имаше време за едно питие с любовницата си, преди да се върне у дома при жена си. — Още сега ще ви съставя смъртен акт и изходна виза за трупа. — Посегна към един жълт бележник. — Името на жертвата?

— Хари Станфорд.

Внезапно капитан Дюрер се смълча. Вдигна очи към тях:

— Хари Станфорд?

— Да.

— *Самият* Хари Станфорд?

— Да.

Изведнъж бъдещето на капитан Дюрер придоби по-светли очертания. Боговете му бяха изпратили истинска манна небесна. Хари Станфорд беше международна легенда! Новината за неговата смърт щеше да прогърми по целия свят, а той, капитан Дюрер, държеше нещата в свои ръце. Веднага изникна въпросът как да използва максимално положението, за да извлече най-голяма изгода за себе си. Дюрер седеше и размишляваше, вторачен в пространството пред себе си.

— Кога най-късно ще освободите трупа? — попита капитан Вакаро.

Погледна към него:

— А! Уместен въпрос. — „Колко ли време ще бъде необходимо на журналистите, за да пристигнат? Дали да не помоля капитана на яхтата също да вземе участие в интервюто? Не. Защо да деле славата с него? Сам ще се оправя с положението“. — Налага се да се направят много неща — отвърна той със съжаление. — Да се подготвят разни документи... — Той въздъхна. — Може да отнеме цяла седмица, дори повече.

Капитан Вакаро остана ужасен:

— Цяла седмица и дори повече? Но нали казахте, че...

— Има някои формалности, които няма как да се избегнат — заяви неумолимо той. — Такива неща не се претупват току-така. — Той взе жълтия бележник. — Кои са най-близките му родственици?

Капитан Вакаро погледна Дмитри за помощ.

— Струва ми се, най-добре е да се обърнете към неговите адвокати в Бостън.

— Имената им?

— Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд.

СЕДМА ГЛАВА

И макар върху табелката на вратата да пишеше „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд“, двамата Ренкуист бяха покойници от много време. Саймън Фицджералд, все още твърде жизнен за своите седемдесет и шест години, бе, който движеше цялата кантора с шестдесет адвокати под негово ръководство. Ужасно слаб, с дълга буйна бяла коса, той имаше строгата, изопната осанка на военен. В момента крачеше напред-назад, а умът му работеше трескаво.

Спря пред секретарката:

— Господин Станфорд не спомена ли нещо за причината, поради която желае да ме види така спешно?

— Не. Само каза да бъдете в дома му в девет часа сутринта в понеделник, да носите завещанието му и да водите нотариус.

— Благодаря. Помолете господин Слоун да дойде при мен.

Стив Слоун беше един от умните и инициативни адвокати в кантората. Възпитаник на харвардския факултет по право, малко над четиридесетте, той беше висок и слаб, с руса коса, с весели, любопитни очи и непринудена, изящна осанка. Именно Слоун оправяше най-заплетените проблеми на фирмата; него бе избрал Саймън Фицджералд да поеме един ден управлението. „Ако имах син, мислеше си понякога Фицджералд, бих искал да е като Стив“. Погледна към вратата и видя, че Стив Слоун влиза в кабинета му.

— Доколкото знам, сега трябваше да сте в Нюфаундленд и да ловите съомга — каза Стив.

— Изникна нещо непредвидено. Седни, Стив. Имаме проблем.

— Това го знам. Кое е новото? — въздъхна Стив.

— Става дума за Хари Станфорд.

Хари Станфорд беше един от най-престижните им клиенти. Половин дузина други правни фирми се занимаваха с различни филиали на предприятията му, но „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд“ уреждаха личните му дела. Никой от членовете на фирмата, освен

самият Фицджералд, не го познаваше лично, но той бе легенда в кантората.

— Сега пък какво е направил Станфорд? — любопитства Стив.

— Убил се е.

— *Какво?* — Стив го изгледа смаяно.

— Току-що получих факс от полицията в Корсика. По всичко изглежда, че вчера е паднал от яхтата и се е удавил.

— Боже мой!

— Ти никога не си го виждал, но аз съм го представлявал повече от тридесет години. Наистина беше труден човек. — Фицджералд се облегна назад и се замисли за миналото. — В действителност съществуваха двама Хари Станфорд — прочутият със способността си да примамва птичката от дървото на парите и негодникът, комуто доставяше удоволствие да съсипва различни хора. Беше истински чаровник, но можеше да те нападне и като кобра. Двойствена личност — у него живееше както змиеукротителят, така и змията.

— Звучи интересно.

— Преди около тридесет години, тридесет и една всъщност, да бъда по-точен, започнах работа в тази фирма. Тогава с делата на Станфорд се занимаваше старият Ман Ренкуист. Знаеш ли кога се казва, че някой е „неотразим“? Е, Хари Станфорд беше точно неотразим. Ако не съществуваше реално в живота, човек просто няма как да си го измисли. Истински исполин. Притежаваше удивителна енергия и амбиция. Голям атлет. В колежа тренираше бокс и го оценяваха като първокласен играч на поло. Но дори и в младежките си години Хари Станфорд беше невъзможен. От всичките ми познати той беше единственият без капка чувство на състрадание. Беше садистичен, отмъстителен, имаше инстинкта на хищник. Обичаше да докарва своите конкуренти до банкрут с всякакви средства. Говореше се, че е причината за не едно и две самоубийства.

— Според описанието е истинско чудовище.

— От една страна, да. От друга страна обаче, той основа сиропиталище в Нова Гвинея, болница в Бомбай, а даваше и милиони за благотворителна дейност, при това анонимно. Никой не знаеше какво може да се очаква от него в следващия момент.

— Как е станал толкова богат?

— Какви са познанията ти по гръцка митология?

— Позабравил съм доста неща.

— Знаеш ли историята на Едип?

Стив кимна:

— Убил баща си, за да се ожени за майка си.

— Точно така. Е, такъв е случаят и на Хари Станфорд. Само че той убил баща си, за да получи *гласа* на майка си.

— Какво? — Стив го зяпаше с ококорени очи.

Фицджералд се приведе напред:

— В началото на тридесетте бащата на Хари имал бакалница тук, в Бостън. Търговията вървяла така добре, че успял да отвори и втора, а не след дълго вече имал малка верига от бакалници. Щом Хари завършил колежа, баща му го въвел в бизнеса като партньор и дори го направил член на управителния съвет. Както вече ти казах, Хари беше амбициозен. Още тогава имал големи планове и мечти. Вместо да купуват месото от кланици, искал компанията да отглежда собствен добитък; искал да закупят земя, за да отглеждат собствени зеленчуци и да консервират собствена продукция. Баща му обаче се противопоставил и между тях избухнали големи кавги. Тогава в главата на Хари се родила най-невероятната му идея. Предложил на баща си компанията да изгради верига от супермаркети, където да се продава всичко — от автомобили до мебели, та даже и застраховки за живот — с отбивка в цената, а в замяна да наложат на всичките си клиенти редовен членски внос. Бащата на Хари му казал, че е луд, и отхвърлил идеята. Но Хари нямал намерение да се примирява с никаква пречка по пътя си. Решил да се отърве от стареца. Убедил баща си да отиде на дълга почивка и докато отсъствал, Хари се захванал да придумва с благи приказки хората от управителния съвет. Бил превъзходен търговец и успял да ги спечели за своята кауза. Убедил дори леля си и чичо си, които участвали в съвета, да гласуват за него. Непрекъснато ухажвал останалите членове на управата: водел ги на обеда, с един ходел на лов за лисици, с друг играел голф, спял с жената на трети — тя имала голямо влияние над съпруга си. Но именно майка му притежавала най-големия дял от акциите и нейният глас бил решаващият. Хари обаче успял да я убеди да вземе неговата страна и да гласува против съпруга си.

— Невероятно!

— Бащата на Хари се върнал, за да научи, че негово то семейство е гласувало да бъде изхвърлен от компанията.

— Боже мой!

— И това не е всичко. Хари още не бил доволен от постигнатото. Когато баща му се опитал да влезе в собствения си кабинет, открил, че са му отнели даже правото на достъп до сградата. И не забравяй, по това време Хари едва бил прехвърлил тридесетте. В компанията го наричали Ледоразбивача. Все пак, Стив, трябва да бъдем справедливи и да му признаем дължимото. Той е успял съвсем сам, без чужда помощ, да превърне Станфорд Ентърпрайзис в един от най-големите частни конгломерати в света. Разширил компанията дотолкова, че започнала да се занимава с обработка на дървесина, химикали, средства за комуникации, електроника, както и зашеметяващо количество недвижими имоти. Накрая дори станал едноличен собственик на всички акции.

— Трябва да е бил невероятен човек — възкликна Стив.

— Така беше. Не само за мъжете... за жените също.

— Беше ли женен?

Саймън Фицджералд дълго седя мълчаливо, потънал в спомени. Накрая проговори:

— Хари Станфорд беше женен за една от най-красивите жени, които някога съм виждал. Емили Темпъл. Имаха три деца — две момчета и едно момиче. Емили произхождаше от едно много светско семейство от Хоуб Саунд, Флорида. Обожаваше Хари и се опитваше да си затваря очите за неговите изневери, но един ден чашата на търпението преляла и за нея. Гувернантката на децата, Розмари Нелсън. Била млада и привлекателна. Хари Станфорд я намирал за още по-привлекателна поради факта, че тя отказвала да легне с него. Това направо го влудявало. Не бил свикнал да му се отказва. Е да, но ако Хари Станфорд е решил да пусне в ход силата на своя чар, просто никой не можеше да му устои. Накрая успял да я вкара в леглото си. Но тя забременяла и отишла на лекар. За нещастие обаче зетят на лекаря бил журналист в жълтата преса, той се добрал до цялата история и веднага я публикувал. Вдигна се страхотен скандал. Ти познаваш Бостън. Тази история се раздухваше от всички вестници. Аз още пазя някъде изрезки оттогава.

— Тя направи ли аборт?

Фицджералд поклати глава.

— Не. Хари настоявал, но тя отказала. Между тях избухнал ужасен скандал. Той взел да ѝ обяснява, че я обича и иска да се ожени за нея. Разбира се, това го е казвал на десетки жени. Но Емили дочула техния разговор и още същата нощ сложила край на живота си.

— Какъв ужас. А гувернантката?

— Розмари Нелсън изчезна. Знаем, че има дъщеря, Джулия, родила я в Сейнт Джоузеф Хоспитъл в Милуоки. Изпратила писмо на Станфорд, но не ми се вярва той изобщо да си е правил труда да ѝ отговаря. По онова време положително е имал някоя друга любовница. Розмари вече не го е интересувала.

— Очарователно...

— Истинската трагедия обаче дошла по-късно. Децата с право обвинили баща си, че е виновен за самоубийството на майка им. По онова време те били на десет, дванадесет и четиринадесет години. Достатъчно големи, за да чувстват болката, но прекалено малки, за да застанат срещу баща си. Те го мразели. И най-големият страх на Хари бил, че един ден ще направят с него същото, което той направил със собствения си баща. Ето защо взел всички възможни мерки това да не се случи никога. Разпратил ги по различни пансиони и летни училища, като се грижел децата да се виждат колкото е възможно по-рядко. Не получавали никакви пари от него. Живеели от скромния капитал, наследен от майка им. През целия им живот се държеше с тях като със зайци, които може да примами с морков, щом пожелае. Ту им показваше богатствата си като морков-примамка, ту ги изоставяше, ако предизвикаха с нещо недоволството му.

— Какво е станало с децата?

— Тайлър е съдия в областния съд в Чикаго. Удроу не работи нищо. Той е безделник и комарджия. Живее в Хоуб Саунд и залага на голф и поло. Преди няколко години се хванал с някаква сервитьорка от крайпътен ресторант, тя забременяла, а за най-голяма изненада на всички взел, че се оженил за нея. Кендъл е известна модна дизайнерка, омъжена за французин, живеят в Ню Йорк. — Той се изправи. — Стив, бил ли си някога на Корсика?

— Не.

— Бих искал да те изпратя там. Те държат трупа на Хари Станфорд, а полицията отказва да го освободи. Искам ти да уредиш

нещата.

— Добре.

— Има ли някакъв начин да вземеш днешния самолет и да...

— Добре. Ще го направя.

— Благодаря ти. Много съм ти задължен.

По време на редовния полет на Еър Франс Париж — Корсика Стив Слоун четеше туристически указател за острова. Научи, че Корсика е с предимно планински релеф, че главният пристанищен град е Аячо — родното място на Наполеон Бонапарт. Указателят изобилстваше с интересни статистически данни, ала Стив изобщо не очакваше да види такива красоти. С приближаването на самолета към Корсика той видя далеч под себе си висока масивна стена от бял камък, сходна с белите скали в Дувър. Дъхът му направо секна при тази гледка.

Самолетът се приземи в Аячо. Стив нае такси до улица „Наполеон“ — главната улица, която се простира от площад „Дьо Гол“ на север до железопътната гара. Предварително уреди специален самолет да има готовност да транспортира трупа на Хари Станфорд до Париж, откъдето ковчегът щеше да бъде прехвърлен с друг самолет в Бостън. Оставаше единствено да получи разрешение за пренасяне на трупа.

Стив каза на таксиметровия шофьор да го остави пред Префектурата. Качи се на първия етаж и влезе в приемната за посетители. Зад бюрото седеше униформен сержант:

— Добър ден. С какво мога да ви бъда полезен?

— Кой е дежурният офицер?

— Капитан Дюрер.

— Бих искал да се срещна с него, моля.

— И във връзка с какво се касае предметът на вашето искане? —

Сержантът беше направо горд от своя английски.

Стив извади визитна картичка:

— Аз съм адвокатът на Хари Станфорд. Дошъл съм да взема трупа и да го прехвърля в Щатите.

Сержантът се намръщи.

— Изчакайте, ако обичате.

Вмъкна се в кабинета на капитан Дюрер и внимателно затвори вратата зад себе си. Кабинетът беше претърпан — гъмжеше от телевизионни и вестникарски репортери от цял свят. Сякаш всички говореха едновременно:

— Капитане, защо е бил навън в бурята, когато...?

— Как е могъл да падне от яхта посред...?

— Да сте открили нещо подозрително по случая?

— Направихте ли аутопсия?

— Кой друг е бил на яхтата заедно с...?

— Моля ви, господа. — Капитан Дюрер вдигна ръка. — Моля ви, господа. Много ви моля. — Огледа репортерите около себе си — те жадно поглъщаха всяка негова дума — и усети как го обхваща живо въодушевление. Бе мечтал за такива моменти. „Ако се справя добре с положението, това означава голямо повишение и...“

Сержантът прекъсна мислите му:

— Капитане... — Той прошепна нещо на ухото на Дюрер и му подаде визитната картичка на Стив Слоун.

Капитан Дюрер я огледа и се намръщи:

— Не мога да го приема сега — отсече сопнато той. — Кажете му да дойде утре в десет часа.

— Слушам, господине.

Капитан Дюрер изгледа замислено гърба на сержанта. Нямахше намерение да позволи на никого да му отнема мига на славата. Усмихна се на репортерите:

— Та какво значи ме попитахте...?

Отвън в приемната сержантът вече обясняваше на Слоун:

— Съжалявам, но капитан Дюрер е много зает в настоящия момент. Би искал да се явите тук утре сутринта в десет часа.

Стив Слоун го погледна смаяно:

— Утре сутринта? Това е абсурдно... Не желая да чакам толкова дълго.

— Вие си решавате, господине — сви рамене сержантът.

Стив навъси чело.

— Е, добре. Нямам хотелска резервация. Ще ми препоръчате ли някой хотел?

— Ами да. С удоволствие бих ви препоръчал хотел „Коломба“, булевард „Париж“ 8.

Стив се поколеба:

— Няма ли все пак някакъв начин да...? — поколеба се Стив.

— Десет часа утре сутринта.

Стив излезе от стаята.

В кабинета капитан Дюрер с удоволствие се справяше с атаката от въпроси:

Един телевизионен репортер попита:

— Откъде сте сигурни, че е било злополука?

Дюрер погледна право към обектива на камерата:

— За щастие имаме свидетел на това ужасно произшествие. Каютата на господин Станфорд има открита тераса. По всичко личи, че към тази тераса от ръката му са изхвъркнали някакви важни документи и той се е втурнал да ги улови. Протегнал ръце, загубил равновесие и паднал във водата. Неговият телохранител видял случилото се и веднага подал сигнал за помощ. Яхтата спряла и успели да измъкнат тялото.

— Какво показва аутопсията?

— Корсика е малък остров, господа. Ние нямаме необходимото оборудване за извършването на пълна аутопсия. Нашият медицински експерт обаче установи, че причината за смъртта е удавяне. Открихме морска вода в белите дробове. Нямаше никакви други наранявания или белези от насилствена смърт.

— Къде се намира трупът сега?

— Съхраняваме го в хладилното помещение, докато се получат съответните разпореждания за неговото пренасяне.

Един от фотографите попита:

— Ще имате ли нещо против да ви направим снимка, капитане?

Капитан Дюрер се поколеба с престошена важност:

— Не, моля, господа, правете всичко, което ви е необходимо.

И камерите започнаха да святкат.

„Коломба“ беше скромен хотел, но чист и подреден, а и стаята — много приятна. Най-напред Стив телефонира на Саймън Фицджералд.

— Боя се, че тази работа ще ми отнеме повече време, отколкото предполагах — каза Слоун.

— Какъв е проблемът?

— Бюрократични формалности. Чак утре сутринта ще видя инспектора по случая и ще уредя нещата. Някъде следобед би трябвало да съм на път за Бостън.

— Много добре, Стив. Ще ти се обадя утре пак.

Обядва в Ла Фонтана на улица „Нотр Дам“ и за да убие времето, тръгна да разглежда града.

Колоритният средиземноморски град Аячо до ден днешен се кичи със славата на родно място на Наполеон Бонапарт. „Според мен това място много подхожда на Хари Станфорд“, разсъждаваше Стив.

Туристическият сезон бе в разгара си и улиците гъмжаха от посетители, навсякъде се чуваше френска, италианска, немска и японска реч.

След залез Стив си поръча италианска вечеря в „Бокачо“ и се върна в хотела.

— Някакви съобщения за мен? — попита той с надежда на рецепцията.

— Не, господине.

Легна си, но в главата му непрекъснато нахлуваха думите на Саймън Фицджералд за Хари Станфорд.

„Тя направи ли аборт?“

„Не. Хари настоявал, но тя отказала. Между тях избухнал ужасен скандал. Той взел да ѝ обяснява, че я обича и иска да се ожени за нея. Разбира се, това го е казвал на десетки жени. Но Емили дочула разговора и още същата нощ сложила край на живота си“.

Стив се чудеше как ли го е направила.

Накрая все пак успя да заспи.

В десет часа на другата сутрин Стив Слоун отново се появи в Префектурата. Зад бюрото седеше същият сержант.

— Добро утро — поздрави Стив.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Стив подаде на сержанта още една визитна картичка.

— Тук съм, за да се срещна с капитан Дюрер.

— Един момент. — Сержантът се изправи, влезе във вътрешното помещение и затвори вратата зад себе си.

Капитан Дюрер, облечен във впечатляващо нова униформа, даваше интервю на екип от италианската държавна телевизия. Гледаше право в камерата.

— Когато ми повериха случая, се погрижих най-напред да проверя дали няма някакви улики за предумишлено убийство при смъртта на господин Станфорд.

— И вие се уверихте, че такива улики няма, капитане? — попита репортерът.

— Абсолютно. Няма съмнение, става дума за чиста злополука.

— Добре. Нека сега да ви заснедем от друг ъгъл и в по-едър план — намеси се операторът.

Сержантът използва възможността да подаде на капитан Дюрер визитната картичка на Слоун:

— Той е отвън.

— Какво ти става? — изръмжа Дюрер. — Не виждаш ли, че съм зает? Кажи му да дойде утре. — Току-що бе получил съобщение, че пристигат още дузина репортери, някои чак от Русия и Южна Африка. — Казах ясно, *утре*.

— Да.

— Готов ли сте, капитане? — попита операторът.

Капитан Дюрер се усмихна:

— Готов съм.

Сержантът се върна в приемната.

— Съжалявам, господине. Капитан Дюрер не е в настроение днес.

— Аз също — сопна му се Слоун. — Кажете му, че трябва само да сложи подписа си под документа, който разрешава да се освободи трупа на господин Станфорд. И си тръгвам веднага. Не искам чак толкова много, нали?

— Боя се, че е така. Капитанът има много задължения и...

— Не е ли възможно някой друг да подпише разрешението?

— О, не. Само капитанът има право да го направи.

Стив Слоун стоеше пред него и кипеше от гняв.

— Кога мога да го видя?

— Бих ви предложил да опитате отново утре сутринта.

Фразата „да опитате отново“ подразни слуха му.

— Ще го направя — увери го той. — Между другото, доколкото разбрах, имало е очевидец на злополуката — телохраниелят на господин Станфорд, някой си Дмитри Камински.

— Да.

— Бих искал да говоря с него. Да знаете къде точно се намира в момента?

— Австралия.

— Това хотел ли е?

— Не. — В гласа му прозвуча съжаление. — Това е държава.

Гласът на Стив се повиши с цяла октава:

— Да не искате да ми кажете, че полицията е разрешила на единствения свидетел на смъртта на Станфорд да напусне острова, без никой да го е разпитал?

— Капитан Дюрер го разпита.

Стив си пое дълбоко въздух.

— Благодаря ви.

— Няма проблеми.

Стив се върна в хотела и отново се свърза със Саймън Фицджералд, за да го осведоми за станалото:

— Изглежда, ще ми се наложи да преспя още една нощ тук.

— Какво има, Стив?

— Инспекторът, отговорен по случая, изглежда много зает. Сега е туристическият сезон. Вероятно се занимава с издирването на изгубени портфейли. Трябва да съм си тръгнал оттук най-късно утре.

— Обади ми се пак.

Въпреки раздражението си Стив откри, че остров Корсика е очарователен. По крайбрежна ивица, дълга над хиляда километра, се издигат гранитни планини, които остават покрити със сняг чак до юли. Преди да бъде завладян от Франция, островът е бил управляван от италианците и комбинацията на двете култури е нещо пленително.

По време на вечерята в Крепери Сан Карл си спомни как Саймън Фицджералд описа Хари Станфорд: „От всичките ми познати той беше

единствения, без капка чувство на състрадание... садистичен, отмъстителен...”

„Ето, дори мъртъв Хари Станфорд продължава да причинява безброй неприятности“, помисли си Стив.

На път към хотела Стив се спря до една вестникарска будка да си вземе „Интернешънъл Хералд Трибюн“. На първа страница с големи букви се четеше:

„КАКВА ЩЕ БЪДЕ СЪДБАТА НА ИМПЕРИЯТА СТАНФОРД?“

Плати вестника и тъкмо тръгваше, когато вниманието му бе привлечено от заглавията в някои други чуждестранни вестници. Разгледа няколко. Смайването му растеше. Всички поместваха на първа страница статии за смъртта на Хари Станфорд, а на видно място се набиваше снимката на сияещия капитан Дюрер. „Ето значи с какво е бил толкова зает! Ще я видим тая работа“.

В девет и тридесет и пет на следващата сутрин Стив се появи в приемната на капитан Дюрер. Сержантът не беше зад бюрото, а вратата към вътрешната стая стоеше открената. Стив я бутна и влезе. Капитанът се преобличаше в нова униформа, за да се подготви за сутрешните вестникарски интервюта. При влизането на Стив вдигна глава:

— Какво търсите тук? Това е частен кабинет! Веднага въл!

— Аз съм от „Ню Йорк Таймс“ — представи се Стив Слоун.

— А, заповядайте, заповядайте. Как казахте, че е името ви? — грейна на часа Дюрер.

— Джоунс. Джон Джоунс.

— Какво ще кажете да ви почерпя с нещо? Кафе? Коняк?

— Нищо, благодаря — отвърна Стив.

— Моля, заповядайте, седнете — гласът на Дюрер стана опечален. — Вие, разбира се, сте тук във връзка с ужасната трагедия, която се е случила на нашия малък остров. Горкичкият господин Станфорд.

— Кога смятате да освободите трупа? — поинтересува се Стив.
Капитан Дюрер въздъхна.

— Ах, боя се, че няма да можем да направим това още много, много дни. Има огромен брой документи, които трябва да се попълват при случаи с такива важни хора като господин Станфорд. Съществуват протоколни изисквания, необходимо е да се спазват, нали разбирате.

— Разбирам — кимна Стив.

— Може би след десет дни или след две седмици. — „Дотогава интересът на пресата вече ще е стихнал“.

— Ето ви моята визитна картичка — Стив протегна ръка към капитан Дюрер.

Капитанът ѝ хвърли бегъл поглед, но после се взря по-внимателно:

— Вие сте адвокат. Значи не сте репортер?

— Не. Аз съм адвокатът на Хари Станфорд. — Стив Слоун се изправи. — Искам вашето разрешение за освобождаването на трупа.

— Ах, действително бих желал да мога да ви го дам веднага — гласът на капитан Дюрер звучеше загрижено. — За съжаление обаче ръцете ми са вързани. Не виждам как ще успея да...

— Утре.

— Това е невъзможно! Няма никакъв начин да...

— Бих ви препоръчал да се посъветвате с вашите началници в Париж. Станфорд Ентърпрайзис има няколко много големи предприятия във Франция. Ще бъде истински срам за вас, ако нашият управителен съвет реши да ги закрие и да ги прехвърли в други държави.

— Аз... аз нямам власт за подобни неща. — Капитан Дюрер го гледаше втренчен.

— Аз обаче имам — увери го Стив. — Ще се погрижите още утре да ми дадете разрешение и да получа трупа на господин Станфорд, иначе ще си навлечете такива неприятности, каквито изобщо не сте в състояние да си представите. — Стив тръгна да излиза.

— Чакайте! Може би след няколко дни ще мога да...

— Още утре. — И Стив излезе.

Три часа по-късно телефонът на Стив Слоун в хотела позвъня:

— Господин Слоун? А, вие ли сте, имам чудесни новини за вас! Успях да уредя да получите трупа на господин Станфорд още сега. Надявам се, ще оцените труда ми...

— Благодаря ви. Специален самолет ще отлети оттук утре сутринта в осем часа, за да ни върне обратно. Надявам се дотогава всички необходими документи да бъдат уредени.

— Да, разбира се. Не се тревожете. Ще се погрижа да...

— Добре — прекъсна го Стив и сложи слушалката на мястото ѝ.

Капитан Дюрер остана неподвижен още дълго. „По дяволите! Какъв лош късмет! А можех да бъда знаменитост поне още цяла седмица“.

Самолетът с трупа на Хари Станфорд се приземи на международното летище „Логан“ в Бостън. Очакваше ги погребална кола. Самото погребение щеше да се състои три дни по-късно.

Стив Слоун се обади да докладва на Саймън Фицджералд:

— Значи старикът вече си е у дома — подхвърли Фицджералд.
— Ще бъде страхотна среща за семейството.

— Среща за семейството ли?

— Да. Сигурно ще е интересно. Децата на Хари Станфорд ще дойдат, за да присъстват на погребението на баща си. Тайлър, Уди и Кендъл.

ОСМА ГЛАВА

Съдия Тайлър Станфорд чу новината от чикагския телевизионен канал WBWW. Втренчи се в екрана като хипнотизиран, а сърцето му силно задумка. Дадоха картина на „Блу Скайс“, някакъв говорител съобщаваше: „...по време на буря във водите на Корсика, където се е случила трагедията. Дмитри Камински, телохранителят на Хари Станфорд, е бил свидетел на злополуката, но не е могъл да спаси своя работодател. Хари Станфорд беше известен във финансовите кръгове като един от най-ловките...“

Тайлър седеше пред екрана, гледаше кадрите, а в главата му се заредиха спомени, спомени...

Някакви гръмогласни крясъци го събудиха посред нощ. Беше на четиринадесет години. За няколко минути се заслуша в сърдитите викове, после пропълзя през коридора до стълбището. Във фойето на долния етаж майка му и баща му се караха. Майка му крещеше с все сила и той видя как баща му ѝ зашлеви шамар.

Картините на телевизионния екран продължаваха да се менят. Дадоха кадър от Овалния кабинет в Белия дом, където Хари Станфорд се ръкуваше с президента Роналд Рейгън... Освен че беше един от стожерите в специалната финансова мисия на президента, Хари Станфорд беше и важен съветник на...

Играеха футбол в задния двор и брат му Уди ритна топката към къщата. Тайлър се затича след нея и тъкмо когато я вдигна, чу баща му да казва от другата страна на плета: „Обичам те. Знаеш го!“

Спря се с разтуптяно сърце, развълнуван, че майка му и баща му не се караха, и тогава чу гласа на гувернантката, Розмари: „Ти си женен. Искам да ме оставиш на мира“.

Внезапно усети ужасно гадене. Обичаше майка си, обичаше и Розмари, а чувстваше баща си толкова чужд и неприятен.

Върху екрана една след друга се появиха снимки, запечатали Хари Станфорд до Маргарет Тачър... президента Митеран... Михаил Горбачов. Говорителят продължаваше: „Легендарният магнат се чувстваше у дома си както сред работниците от фабриките, така и сред световните лидери“.

Тъкмо отваряше вратата към кабинета на баща си и чу гласа на Розмари: „Напускам“. После баща му отсече: „Няма да те оставя да си тръгнеш. Трябва да проявиш повече разум, Розмари! Това е единственият начин, по който аз и ти можем да...“

„Не желая да те слушам. И няма да махна детето!“

После Розмари изчезна от дома им.

Картината на екрана пак се бе сменила. Виждаха се стари кадри — семейство Станфорд стои пред църквата и наблюдава как качват един ковчег в погребална кола. Коментаторът говореше: „...Хари Станфорд и децата до ковчегата... Твърди се, че самоубийството на госпожа Станфорд се дължи на разклатеното ѝ здраве. Според полицейските следователи Хари Станфорд...“

Точно посред нощ баща му го вдигна и го разтърси: „Събуди се, синко. Имам да ти кажа нещо лошо“.

Четиринадесетгодишното момче се разтрепера.

„С майка ти се случи злополука, Тайлър“.

Беше лъжа. Баща му я беше убил. Тя сложи край на живота си заради него и заради връзката му с Розмари.

Вестниците гъмжаха от коментари за случилото се. Скандалът разтърси Бостън и вестникарите не пропуснаха да се възползват максимално от него. Нямаше как всички тези новини да се скрият от децата на Станфорд. Съучениците им направо ги побъркаха. Само за двадесет и четири часа трите деца загубиха двама души, които обичаха най-много.

— Хич и не ме е грижа, че ни е баща — хлипаше Кендъл. — Мразя го.

— Аз също!

— Аз също!

Мислеха да избягат, но нямаше къде да отидат. Затова решиха да се разбунтуват.

Възложиха на Тайлър да говори от тяхно име:

— Искаме друг баща. Теб не те искаме.

Хари Станфорд само го погледна и каза хладно:

— Мисля, че ще можем да го уредим.

Три седмици по-късно всички бяха качени на кораби и изпратени в различни пансионите.

Годините минаваха, а децата почти не виждаха баща си. Четяха за него във вестници, гледаха по телевизията как придружава красиви жени или разговаря със знаменитости, но единствените срещи бяха при така наречените от него „поводи“ — добра възможност за фотожурналистите по Коледа или други празници, когато той демонстрираше какъв всеотдаен баща е. После децата отново бяха разпращани по пансионите до следващия „повод“.

Тайлър следеше като хипнотизиран телевизионното предаване. На екрана показваха кадри от фабрики в различни части на света и снимки на баща му. „...един от най-големите частни конгломерати в света. Хари Станфорд, който го създаде, беше легенда... Главният въпрос за умовете на Уолстрийт е какво ще стане с тази семейна компания сега, когато нейният основател вече го няма? Хари Станфорд остави три деца, но не се знае кой ще наследи състоянието на мултимилардера Станфорд, нито пък кой ще поеме корпорацията в свои ръце...“

Беше на шест години. Обичаше да обикаля из голямата къща и да разглежда по-интересните стаи. Единствено кабинетът на баща му беше недостъпен. Тайлър знаеше, че там се провеждат важни срещи и разговори.

Внушителни мъже в тъмни костюми непрекъснато идваха и си отиваха — те посещаваха баща му. Фактът, че му забраняваха да проникне, правеше мястото още по-привлекателно.

Един ден, в отсъствие на баща си, Тайлър реши да влезе в кабинета. Огромната стая беше съкрушителна, ужасяваща. Тайлър стоеше вътре и гледаше гигантското бюро и огромния стол на баща си. „Един ден аз ще седя на този стол и ще бъда важен като татко“. Приблужи се към бюрото и започна да го разглежда. По плота имаше десетки документи. Тайлър мина зад бюрото и седна в стола на баща си. Беше прекрасно. „Ето сега аз също съм важен!“

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тайлър стреснато вдигна глава. Баща му стоеше на вратата с гневен поглед.

— Кой ти е казал, че можеш да седиш зад това бюро?

Малкото момче трепереше.

— Аз... аз само исках да видя какво значи да седиш на това място като...

Баща му се разкреця побеснял:

— Слушай тогава, ти никога няма да разбереш какво значи да седиш на това място! *Ни-ко-га!* А сега веднага изчезвай и повече да не съм те виждал тук!

Тайлър с плач се затича нагоре по стълбите, майка му дойде в неговата стая и го прегърна.

— Не плачи, миличкото ми. Всичко ще се оправи.

— Няма... никога нищо няма да се оправи — хълцаше той. — Той... той ме мрази!

— Не. Той не те мрази.

— Аз само бях седнал на стола му.

— Този стол е *негов*, миличкото ми. Той не желае никой друг да сяда там.

Не преставаше да хълца. Тя го притисна още по-близо до себе си:

— Тайлър, когато аз и баща ти се оженихме, той ми каза, че иска аз също да бъда част от компанията му. Даде ми един малък дял от акциите. Беше нещо като семейна шега. Ще ти дам този дял. Ще го сложа на твое име. Това значи, че ти също вече си част от компанията. Доволен ли си?

Станфорд Ентърпрайзис имаше сто капиталови дяла и Тайлър с гордост бе станал собственик на един от тях.

Когато Хари Станфорд разбра какво е направила жена му, се изсмя:

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че ще може да направи той с този дял? Да превземе компанията?

Тайлър изключи телевизора и остана неподвижен — опитваше се да свикне с новината. Изпитваше чувство на дълбоко удовлетворение. Обикновено синовете се стремят към успешна кариера, за да заслужат одобрението на бащите. Тайлър Станфорд мечтаеше за успех само за да се окаже способен да унищожи баща си.

Като дете често сънуваше един сън: баща му е обвинен за убийството на майка му, а Тайлър трябва да произнесе присъдата. „Осъждам те на смърт върху електрическия стол!“ Понякога имаше малки разлики в съня и Тайлър осъждаше баща си на смърт чрез обесване, отравяне или разстрел. Ето че сънищата му почти се сбъднаха.

Изпратиха го във военно училище в щата Мисисипи. Четирите години, прекарани там, бяха истински ад. Тайлър мразеше дисциплината и суровия живот. Още през първата година сериозно обмисляше дали да не се самоубие, но го възпря твърдата му решимост да не доставя на баща си подобно удоволствие. „Той уби майка ми. Няма да го оставя да убие и мен“.

Тайлър имаше чувството, че преподавателите се отнасят особено строго най-вече с него и беше сигурен в причината — баща му. Тайлър обаче не позволи училището да го пречупи. И макар да бе насилван по време на ваканциите да се връща у дома, неговите срещи с баща му ставаха все по-неприятни и по-неприятни.

Брат му и сестра му също се прибираха у дома през ваканциите, но между тях не съществуваше усещането за родство. Баща им го бе унищожил. Държаха се като чужди един към друг и с нетърпение чакаха ваканциите да свършат, за да се махнат оттам.

Тайлър знаеше, че баща му е мултимилиардер, и също, че скромните месечни суми, които той, Уди и Кендъл получаваха, идват от имението на майка им. Когато порасна, Тайлър започна да си задава въпроса дали има някакви права над семейното състояние. Беше сигурен, че той, брат му и сестра му са измамени. „Имам нужда от адвокат“. Това, разбира се, беше самата истина, но следващата му мисъл беше: „Аз сам ще стана адвокат“.

Щом разбра за плановете на сина си, бащата на Тайлър възкликна:

— Ха, значи ще ставаш адвокат, а? Май си мислиш, че така ще ти дам работа в Станфорд Ентърпрайзис. Слушай тогава, просто забрави за това. Няма да те допусна да припариш до компанията!

Тайлър завърши юридическия факултет. Можеше да практикува в Бостън — само заради фамилното име щеше да бъде приет с отворени обятия в управителните съвети на множество компании, но той предпочете да стои по-далеч от баща си.

Реши да започне работа в Чикаго. В началото беше трудно. Не желаше да злоупотребява с фамилията си и клиентите бяха малко. Политиката на Чикаго се ръководеше от централизираните институции и Тайлър много бързо разбра, че за един млад адвокат ще е от полза, ако успее да се включи към мощната централна Асоциация на правозащитните органи. Получи назначение като областен адвокат. Имаше остър ум и бързо схващаше същността на нещата, затова не след дълго стана безценен член за Асоциацията. Водеше дела срещу углавни престъпници, обвинени във всевъзможни деяния, и списъкът на издадените от него присъди беше направо изключителен.

Издигаше се бързо в йерархията и накрая дойде денят на дългоочакваната награда. Избраха го за окръжен съдия. Тогава смяташе, че баща му най-сетне ще се почувства горд с него, но се оказа, че греши.

„Ти? Окръжен съдия? За Бога, та аз не бих те поставил дори за съдия на готварско състезание!“

Съдия Тайлър Станфорд — нисък, леко набит, с остър, пресметлив поглед и сурови устни — не притежаваше и сянка от чара

или привлекателността на баща му. Най-отличителната му черта беше неговият плътен, звучен глас — идеален за произнасяне на присъди.

Тайлър Станфорд се оказа прикрит човек, не обичаше да споделя мислите си с никого. Изглеждаше много по-стар от четиридесетте си години. Гордееше се, че не притежава чувство за хумор. Животът е прекалено мрачен, за да има място за каквото и да било лекомислие. Единственото му хоби бе шахът — веднъж седмично играеше в местния клуб и неизменно печелеше.

Тайлър Станфорд беше великолепен юрист, изключително високо ценен от своите колеги съдии: те често го посещаваха за съвет. Малцина знаеха, че е член именно на прочутата фамилия Станфорд. Той никога не споменаваше името на баща си.

Кабинетът на съдията се намираше в огромната сграда на Окръжния криминален съд — четиринадесететажна каменна постройка със стъпала, които отвеждаха до главния вход. Намираше се в опасен квартал и на една табела отвън се четеше:

„СЪДИЙСКО НАРЕЖДАНЕ: ВСЕКИ, КОЙТО ВЛЕЗЕ В ТАЗИ СГРАДА, Е ДЛЪЖЕН ДА ПОЗВОЛИ ДА БЪДЕ ОБИСКИРАН“

Тъкмо тук Тайлър прекарваше дните си и гледаше дела за грабежи, обири, изнасилвания, престрелки, наркотици и убийства. Безмилостните му решения го направиха известен с прякора Бесеция съдия. По цял ден слушаше защитници, които изтъкваха като оправдание нечия мизерия, изнасилване в детството, липса на семейство, разстроен брак и стотици други извинения. Той обаче не приемаше нищо. Престъплението си беше престъпление и трябваше да бъде наказано. А в дъното на съзнанието му винаги, без изключение, стоеше баща му.

Колегите на Тайлър Станфорд знаеха твърде малко за личния му живот — известно беше, че имал тежък брак и сега, разведен, живее сам в малка тристайна къща на Кимбарк Авеню в Хайд Парк. Наоколо се издигаха множество стари красиви сгради, защото големият пожар от 1871, сринал със земята Чикаго, по необясним начин бе пощадил района на Хайд Парк. Той нямаше приятели сред съседите си, а и те не знаеха нищо за него. Имаше икономка, която идваше три пъти седмично, но иначе Тайлър си пазаруваше сам. Беше последователен

човек със строго установени навици. Всяка събота отиваше до Харпър Корт, малкия търговски център близо до дома му, или до супермаркета на Петдесет и седма улица.

От време на време, на служебни събирания, Тайлър се запознаваше със съпругите на колеги-юристи. Те долавяха колко е самотен и му предлагаха да го запознаят с приятелки или го канеха на вечеря. Той отказваше винаги:

— Точно тази вечер съм зает.

Вечерите му бяха все запълнени, но те така и нямаха представа с какво толкова бе ангажиран.

— Тайлър не се интересува от нищо друго освен от съдийството — обясни един съдия на съпругата си. — А и още няма желание да се запознава с каквито и да било жени. Чух, че е имал ужасен брак.

Беше прав.

След развода Тайлър се закле пред себе си никога повече да не се обвързва емоционално с жена. Но тогава срещна Лий и всичко изведнъж се промени. Лий беше толкова красиво, чувствено и мило същество — тъкмо с такъв човек Тайлър искаше да прекара остатъка от живота си. Тайлър обичаше Лий, но защо Лий трябваше да обича него? Като всеки известен фотомодел Лий имаше десетки обожатели, повечето от които богаташи. А Лий обичаше скъпите неща.

Тайлър схвана, че няма никакви шансове. Просто не бе възможно да се конкурира с останалите за любовта на Лий. Но след време, когато баща му умре, светът щеше да се промени само за една нощ. Той можеше да стане по-богат, отколкото изобщо някога беше мечтал.

Тогава щеше да сложи целия свят в краката на Лий.

Тайлър влезе в кабинета на главния съдия.

— Кийт, боя се, че ми се налага да замина за няколко дни до Бостън. Семейни дела. Дали ще намериш някой, който да поеме моите случаи през това време.

— Разбира се. Ще оправя нещата — отвърна главният съдия.

— Благодаря ти.

Същия следобед съдия Тайлър Станфоррд вече беше на път към Бостън. В самолета той отново си спомни думите на баща си в онзи ужасен ден: „Аз знам твоята гнусна тайничка“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В Париж валеше. Топлият юлски дъжд подгони пешеходците да се втурнат като луди по улиците в търсене на сушина или да се оглеждат за таксита там, където обикновено никога не спираха. В салона на голямата сива сграда на ъгъла на улица „Фобур Сен Оноре“ цареше паника. Дузина полуголи фотомодели се щураха в пристъп на масова истерия, докато разпоредителите привършваха с подреждането на столовете, а дърводелците доизкусуряваха в последния момент припряно декорите. Всички крещяха, ръкомахаха нервно и врявата достигаше страхотни децибели.

Всред целия този ужас, опитвайки се да въведе някакъв ред, сновеше напред-назад и самата дизайнерка — Кендъл Станфорд Рено. Четири часа преди обявеното начало на модното ревю всичко бе с главата надолу.

Катастрофа: Джон Феърчайлд от модното списание „W“ най-неочаквано идваше в Париж, а за него нямаше място.

Трагедия: Микрофоните не работеха.

Беда: Топмоделът Лили беше болна.

Критично положение: Две гримьорки се караха зад кулисите и изоставаха от графика.

Ужас: Тесните поли се разпаряха по шевовете.

„С други думи, помисли си иронично Кендъл, всичко си е както обикновено“.

Самата Кендъл Станфорд Рено лесно можеше да бъде сбъркана с някой от моделите. Впрочем някога тя действително беше модел. Излъчваше прецизна еlegantност — като се започне от кока й, тип шиньон, и се стигне до деколтираните й обувчици Шанел. Всичко по нея — извивката на ръкава, цветът на лака за нокти, тембърът на смеха й — говореше за добре премерен финес и изящество. Ако се смъкнеше старателно нанесеният грим, лицето й беше всъщност съвсем

обикновено, но Кендъл полагаше непрекъснати грижи и усилия това да не се забележи. И действително никой никога не го бе забелязал.

Тя беше едновременно навсякъде:

— Кой е осветил така подиума?

— Искам син проспект...

— Хастарът се вижда. Оправи го!

— Не искам да виждам моделите да си оправят прическите и грима толкова близо до сцената. Накарай Лу-лу веднага да им намери една гримьорна!

Мениджърът на Кендъл се появи със забързана крачка:

— Кендъл, тридесет минути е прекалено дълго! Прекалено дълго наистина! Ревюто не бива да трае повече от двадесет и пет минути...

Тя го погледна:

— Какво искаш да ми кажеш, Скот?

— Да съкратим няколко тоалета и...

— Не. Ще накарам моделите да минават по-бързо.

Отново чу името си и се обърна.

— Кендъл, никъде не откривам Пия. Искаш ли Тами да мине с тъмносивия жакет и панталоните?

— Не. Това го дайте на Дана. Гащеризона и туниката оставете за Тами.

— А вълнената тъмносива блуза?

— Моник. Нека obuе и тъмносивите чорапи.

Кендъл хвърли поглед към рекламното табло, отрупано с полароидни снимки на моделите в различни тоалети. Щом свършат с останалото, ще подредят и снимките както трябва. Тя ги изгледа с опитно око. „Тези двете ще се разменят. Искам първа да бъде плетената жилетка, после всекидневните комбинации, след тях дългата копринена блуза и накрая тафтената вечерна рокля и следобедните рокли със съответните жакети...“

Две от асистентките ѝ се приближиха забързано.

— Кендъл, имаме спор за настаняването на зрителите. Заедно ли да сложим търговците, или да ги пръснем между известните личности?

Другата асистентка се обади:

— Защо не размесим известните личности с журналистите.

Кендъл едва ги чуваше. Вече две нощи не беше мигвала, за да провери всичко сама и да се убеди, че нищо няма да остане

недоизкусурено.

— Решавайте сами — отпрати ги тя.

Огледа суматохата около себе си и се замисли: ревюто щеше да започне след броени минути, прочути имена от цял свят щяха да дойдат тук, за да аплодират направеното от нея. „За всичко това трябва да съм благодарна на баща ми. Беше казал, че никога няма да успея...“

Винаги знаеше, че иска да стане дизайнерка. Още като малко момиченце имаше вроден усет за стил. Нейните кукли имаха най-оригиналните облекла в града. Обичаше да показва последните си творения на майка си, за да получи нейното одобрение. Майка ѝ я прегръщаше насърчително:

— Много си талантива, миличка моя. Един ден ще станеш прочута дизайнерка.

И Кендъл беше сигурна, че това ще се сбъдне.

Като ученичка Кендъл изучаваше графичен дизайн, структурна композиция, пространствена концепция и цветова хармония.

— Най-добрият начин да започнеш — посъветва я веднъж една от нейните преподавателки — е сама да станеш модел. Така ще се запознаеш с всички топ-дизайнери и ако си отваряш добре очите, ще научиш много от тях.

По-късно Кендъл сподели мечтата с баща си, а той я изгледа:

— *Ти?* Модел! Сигурно се шегуваш!

След като завърши училище, Кендъл се върна в Роуз Хил. „Татко ще има нужда от мен, за да се оправи с къщата“, мислеше тя. Имаха дузина слуги, но никой не беше на постоянна работа. Тъй като през голяма част от времето си Хари Станфорд отсъстваше, прислугата бе оставена да се оправя както намери за добре. Кендъл се опита да организира нещата. Направи график на домакинските задължения, оставаше като домакиня на празненствата, давани от баща ѝ, и правеше всичко по силите си, за да му бъде приятно. Копнееше за неговото одобрение. Но вместо това получаваше непрестанни упреци:

— Кой е наел този ужасен готвач? Да го махаш...

— Не ми харесват чиниите, които си купила. Не можеш ли, по дяволите, да проявиш малко повече вкус...?

— Кой ти е казал да сменяш тапетите в моята спалня? По дяволите, да не съм те видял повече там...

Каквото и да направеше Кендъл, то все не беше достатъчно добро.

Тъкмо надменната грубост на баща ѝ я принуди накрая да напусне дома. Този дом винаги беше лишен от любов и баща ѝ не обръщаше никакво внимание на децата си, освен да ги строява и наказва. Една вечер Кендъл случайно дочу как баща ѝ казва на някакъв негов гост: „Дъщеря ми е като кон в лицето. Ще ѝ трябват много пари, за да примами поне някой нещастен наивник“.

Това преля чашата на търпението. На следващия ден Кендъл напусна Бостън и се отправи към Ню Йорк.

Кендъл седеше сама в хотелската стая и размишляваше: „Е, добре, ето ме в Ню Йорк. Как ще стана дизайнерка? Как ще пробия в модната индустрия? Как изобщо ще накарам някой поне да ме забележи?“ Спомни си съвета на своята преподавателка. „Първо ще стана модел. Така ще започна“.

На другата сутрин Кендъл прегледа жълтата преса, състави си цял списък на модни агенции и тръгна да ги обикаля. „Ще бъда искрена, мислеше Кендъл. Ще им кажа, че искам да остана само временно, докато започна да създавам собствени модели“.

В офиса на първата агенция от списъка, който сама състави, жена на средна възраст, която седеше зад бюрото, я попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да. Искам да стана модел.

— И аз искам същото, миличка. Забрави за това!

— Какво?

— Прекалено си висока.

Кендъл стисна устни.

— Искам да видя човека, който отговоря тук за това.

— Намираш се точно пред този човек. Аз съм собственичката на това заведение.

В следващите пет-шест места успехът ѝ не беше по-голям.

— Прекалено сте ниска.

— Прекалено слаба.

— Прекалено дебела.

— Прекалено млада.

— Прекалено стара.

— Не сте подходящ тип.

Към края на седмицата Кендъл се отчая. В списъка ѝ вече нямаше нито един непроверен адрес.

„Парамаунт Модълс“ бе най-голямата модна агенция в Манхатън. Зад бюрото в приемната нямаше никой.

От един от кабинетите се чуваше глас:

— Тя ще бъде на разположение следващия понеделник. Но ще можете да я използвате само един ден. Следващите три седмици са ѝ плътно запълнени с уговорени ангажименти.

Кендъл се приближи до този кабинет и надникна вътре. Жена в тайор говореше по телефона.

— Добре. Ще видя какво мога да направя. — Роксан Маринак остави слушалката и вдигна глава. — Съжалявам, не търсим вашия тип.

Кендъл възрази отчаяно:

— Мога да бъда всякакъв тип, какъвто пожелаете — по-висока или по-ниска. Мога да бъда по-млада, постара, по-слаба или...

Роксан вдигна ръка:

— Стига.

— Искам единствено да ми дадете шанс. Действително имам нужда само от това...

Роксан се поколеба. Хареса ѝ това ревностно желание у момичето, пък и наистина имаше изключителна фигура. Не беше красива, но може би с подходящ грим...

— Имаш ли някакъв опит.

— Да. Носила съм дрехи през целия си живот.

Роксан се разсмя.

— Добре тогава. Дай ми да видя папката ти.

Кендъл я погледна безизразно:

— Моята папка ли?

Роксан въздъхна:

— Мило мое момиче, никой уважаващ себе си модел не обикаля модни агенции, без да си има папка. Това е твоята библия. Именно това ще искат да разглеждат бъдещите ти клиенти. — Роксан отново въздъхна. — Искам да си направиш две снимки до раменете — едната усмихната, другата сериозна. Я се завърти.

— Добре. — Кендъл започна да се върти.

— По-бавно. — Роксан внимателно я разглеждаше. — Не е лошо. Искам и снимка по бански костюм или по бельо — сама ще прецениш кое най-добре ще покаже фигурата ти.

— Ще си направя по една и от двете — обеща тя пламенно.

Роксан не можа да не се усмихне на нейното нетърпение и добросъвестност.

— Добре. Ти си... хм... малко по-различна, но можеш поне да опиташ.

— Благодаря.

— Не бързай да ми благодариш. Да работиш като модел не е така лесно, както изглежда. Става дума за трудна и упорита работа.

— Готова съм за това.

— Ще видим. Ще рискувам с теб, но дано да постигнем успех. Ще те изпратя на няколко огледа.

— Не ви разбрах?

— Огледи наричам представянията, на които клиентите си подбират нови манекенки. Там има и модели от други агенции. Нещо като подбор на най-добрите от стадото.

— Ще се справя.

Това беше само началото. Кендъл посети поне дузина огледи, докато най-сетне един дизайнер прояви желание да ѝ повери облеклата си. Тя беше толкова напрегната, че за малко не провали сама шансовете си, защото приказваше прекалено много.

— Наистина харесвам вашите облекла и мисля, че ще ми стоят добре. Искях да кажа всъщност, всяка жена би изглеждала добре с тях,

разбира се. Та те са прекрасни! Но все пак мисля, че на мен ще ми стоят особено добре. — Беше толкова нервна, че дори заекваше.

Дизайнерът поклати съчувствено глава:

— Това ви е за първи път, нали?

— Да, господине.

Той се усмихна.

— Е, добре. Ще ви пробвам. Как казахте ви е името?

— Кендъл Станфорд. — Почуди се дали този човек ще направи някаква връзка между нея и прочутата фамилия Станфорд, но пък, разбира се, той нямаше никакви основания за това.

Роксан се оказа права. Да работиш като модел изискваше много труд и упоритост. Наложиха се да свикне да се примирява с честите откази, с безрезултатните огледи, с липсата на ангажименти седмици наред. Но когато имаше работа, беше гримирана и готова още в шест часа сутринта, а после цял ден участваше ту в едни, ту в други снимки и понякога свършваше чак след полунощ.

Една вечер, след целодневна работа с дузина други модели, Кендъл се погледна в огледалото и изпъшка:

— Утре няма да мога да се снимам. Гледай само колко са ми подпухнали очите!

Един от моделите я посъветва:

— Сложи си резенчета от краставица върху очите. Или натопи в гореща вода няколко торбички с чай от лайка, остави ги да изстинат и ги постави върху очите за петнадесет минути.

На сутринта вече нямаше никаква подпухналост.

Кендъл завиждаше на постоянно търсените модели. Често чуваше как Роксан подрежда ангажиментите им:

— В началото мислех Скаси да замества Мишел. Сега обаче им се обади да им кажеш, че тя ще бъде на разположение, а тях направо ги прехвърлям за следващия...

Кендъл бързо се научи никога да не критикува облеклата, които представя. Запозна се с някои от най-добрите фотографи в бизнеса и вече имаше цяла фотоколекция за своята папка. Винаги ходеше с една

специална чанта, в която носеше необходимите за всеки модел неща — дрехи, гримове, несесер за нокти, бижута. Научи се да си суши косата с наведена надолу глава, за да ѝ придаде по-голяма обемност, както и да я прави по-къдрава с нагрети ролки.

А имаше да учи още толкова много неща. Беше любимка на фотографите. Веднъж един я дръпна настрани и ѝ даде малък съвет:

— Кендъл, запазвай усмивките си за края на снимките. Така около устните ти ще се образуват по-малко гънки.

Кендъл ставаше все по-популярна. Без да притежава традиционния тип бездушна красота, характерна за повечето модели, тя имаше нещо повече — грация и изящество.

— Тя притежава вроден финес — отбеляза веднъж мастит рекламен агент.

Тези думи даваха най-добра представа за нея.

Беше също и самотна. От време на време излизаше на срещи, но те нямаха никакво значение за нея. Работеше неуморно, ала усещаше, че продължава да бъде все така далеч от крайната си цел, както беше и в началото, когато пристигна в Ню Йорк. „Трябва да намеря начин да установя контакт с топ-дизайнери“, мислеше Кендъл.

— Имам записани ангажименти за теб за цели четири седмици напред — съобщи ѝ Роксан. — Всички те обичат.

— Роксан...

— Да, Кендъл?

— Не искам да се занимавам вече с това.

Роксан се втренчи в нея с невярващ поглед:

— Какво?

— Искам да стана манекенка.

Да станат манекенки беше целта на повечето фотомодели. Това беше най-интересната и най-доходната работа за всеки модел.

Роксан се поколеба:

— Почти невъзможно е да пробиеш и да...

— Ще го направя.

— Сериозно си го решила значи? — Роксан я гледаше замислено.

— Да.

Роксан кимна:

— Добре. Щом като намеренията ти са сериозни, тогава първо трябва да се научиш да ходиш по гредата.

— Какво?

Роксан ѝ обясни.

Още същия следобед Кендъл си купи тясна двуметрова греда, оглади я с шкурка и я постави на пода в дома си. Опита се да върви по нея, но в началото все падаше. „Няма да ми бъде лесно, каза си Кендъл. Но ще успея да го направя“.

Всяка сутрин ставаше рано и се упражняваше да ходи по гредата. „Изнеси таза напред. Дай тежестта върху пръстите на краката. Смъкни малко петите. С всеки изминал ден походката ѝ ставаше все по-грациозна“.

Крачеше напред-назад по гредата пред голямо огледало, под такта на музика. Научи се да ходи и с книга върху главата. Упражняваше се да минава по гредата ту с шорти и гуменки, ту на високи токчета с вечерна рокля.

Най-после Кендъл почувства, че е готова, и се яви отново при Роксан.

— Реших да рискувам заради теб — усмихна се Роксан. — Унгаро си търси манекенка. Препоръчах му да те вземе. Обеща да ти даде шанс да опиташ.

Кендъл усети огромно вълнение. И как не? Та това беше Унгаро — един от най-талантливите дизайнери в бизнеса.

Следващата седмица Кендъл пристигна за ревюто. Опита да си придаде непринудено изражение като другите манекенки.

Унгаро ѝ подаде първия тоалет и се усмихна:

— Късмет!

— Благодаря.

Кендъл излезе на подиума с чувството, че цял живот е правила само това. Дори направи впечатление на другите манекени. Ревюто мина при огромен успех и от този момент Кендъл стана член на елита. Започна да работи с колосите на модната индустрия — Ив Сен Лоран, Холстън, Кристиан Диор, Дона Каран, Калвин Клайн, Ралф Лоран,

Сейнт Джон. Търсеха я непрекъснато и тя пътуваше за ревюта по цял свят. В Париж елитните ревюта се провеждаха през януари и юли. В Милано върховите месеци бяха март, април, май и юни, докато в Токио най-силните ревюта се провеждаха през април и октомври. Водеше трескав живот, изпълнен с делови ангажименти, ала всяка минута за нея беше удоволствие.

Кендъл не преставаше да работи и да се учи. Представяше облекла на прочути дизайнери и всеки път преценяваше какви промени би направила, ако самата *тя* беше дизайнерката. Разбра какво означава една дреха да стои добре, как трябва да се движи и люлее тъканта около тялото. Научи много неща за кройките, за декоративните разрези и дипли. Вникна в тайните кои части от тялото си искат да скрият жените и кои обичат да показват. Вкъщи правеше скици, а в главата ѝ се раждаха купища идеи. Един ден взе папката със скиците и отиде право при търговската представителка на модния център „Маняни“. Тя остана силно впечатлена:

— Кой е дизайнерът? — осведоми се тя.

— Аз.

— Добра работа. Много добра.

Две седмици по-късно Кендъл вече работеше като асистент на Дона Каран. Започна да трупа знания за бизнеса, свързан с търговията на облекла. Вкъщи продължаваше да екипира модели на дрехи. Година по-късно направи първото си самостоятелно модно ревю. Беше пълен провал.

Баналните модели не привлякоха ничий интерес. Организира второ ревю, никой обаче не го посети.

„Явно, тази професия не е за мен“, мислеше Кендъл.

„Един ден ти ще станеш прочута дизайнерка“.

„Къде точно бъркам?“, питаше се Кендъл.

Прозрението я осени посред нощ. Кендъл се събуди, остана в леглото, а в главата ѝ се редяха мисли: „Аз правя облекла за модели. Трябва да правя дрехи за истински жени, с истински професии, с истински семейства. Елегантни, но удобни. Изискани, но практични“.

Трябваше ѝ близо година, преди да успее да постави следващото си ревю, но то ѝ донесе моментален успех.

Кендъл рядко се връщаше в Роуз Хил, но дори когато го правеше, времето, прекарано там, беше ужасно. Баща ѝ не се бе променил. Или може би беше станал още по-лош.

— Още ли не си хванала никой, а? Сигурно и никога няма да го хванеш.

Кендъл се запозна с Марк Рено на благотворителен бал. Той работеше в международното бюро на нюйоркска брокерска къща, занимаваше се с чуждестранни валути. Пет години по-млад от Кендъл, висок и слаб — много привлекателен французин. Беше чаровен, внимателен и Кендъл веднага усети, че го харесва. Покани я да вечерят заедно на другия ден и още същата нощ тя легна с него. Оттогава бяха заедно всяка нощ.

Една вечер Марк каза:

— Кендъл, знаеш ли, страшно съм влюбен в теб!

Тя му отвърна:

— Ти си човекът, когото съм търсила през целия си живот, Марк!

— Има обаче сериозен проблем. Ти си известна и преуспяваща дизайнерка. Аз нямам и наполовината от твоите доходи. Може би един ден...

Кендъл сложи пръст върху устните му:

— Стига. Ти ми даде повече, отколкото изобщо някога съм мечтала да имам.

На Коледа Кендъл заведе Марк в Роуз Хил да го представи на баща си.

— И ти ще се омъжиш за този тип? — избухна Хари Станфорд.
— Та той е никой! Жени се заради парите, които смята, че един ден ще наследиш.

Това обаче само засили желанието на Кендъл да се омъжи за Марк. Още на другия ден се ожениха в Кънектикът. А бракът ѝ с Марк ѝ даде толкова щастие, колкото не бе имала никога в живота си.

— Не бива да се оставяш баща ти да те тормози — каза Марк на Кендъл. — През целия си живот той използва парите си като оръжие, за да властва над другите. Ние нямаме нужда от парите му.

И заради тези думи Кендъл го обикна още по-силно.

Марк беше прекрасен съпруг — мил, внимателен и грижовен. „Сега имам всичко, мислеше Кендъл. Миналото е мъртво“. Тя успя въпреки баща си. След няколко часа светът на модата щеше да съсредоточи погледи върху творенията на нейния талант.

Дъждът беше спрял. Беше добър знак.

Ревюто премина с триумфален успех. В самия му край, под звуците на музиката и щракането на фотосветкавиците, Кендъл излезе на подиума да се поклони, публиката я възнагради с бурни овации. Прииска й се и Марк да беше с нея в Париж, за да сподели триумфа й, но в брокерската къща му бяха отказали отпуск.

Тълпата се разотиде. Кендъл се върна в кабинета си радостно възбудена.

— Има писмо за теб. Донесе го лично един човек — съобщи й една асистентка.

Кендъл погледна кафявия плик и усети как внезапно я полазват ледени тръпки. Знаеше за какво се отнася още преди да го е отворила. Писмото гласеше:

„Скъпа госпожо Рено,

Със съжаление ви уведомявам, че Асоциацията за защита на дивите животни отново се намира във финансови затруднения. Нуждаем се незабавно от 100 000 долара, за да покрием текущите си разходи. Преведете парите по банкова сметка 804072, Креди Сюис Банк, Цюрих.“

Подпис липсваше.

Кендъл стоеше и гледаше писмото като вцепенена. „Това никога няма да има край. Изнудването никога няма да спре“.

Друга асистентка се втурна в кабинета ѝ:

— Кендъл! Съжалявам, но току-що чух една ужасна новина.

„Не бих понесла и втора ужасна новина“, помисли си Кендъл.

— Каква... каква е тя?

— Имаше съобщение по радио Люксембург. Баща ти е... мъртъв. Удавил се е.

Трябваше ѝ цяла минута, преди да успее да осмисли казаното. Първата ѝ мисъл беше: „Чудя се какво ли щеше да го направи по-горд? Моят успех или фактът, че съм убийца?“

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вече две години Пеги Малкович беше омъжена за Удроу — „Уди“ Станфорд, но за жителите на Хоуб Саунд тя все още беше „онази, сервитьорката“.

Пеги сервираше в закусвалнята „Рейн Форест“, когато Уди се запозна с нея. Уди Станфорд беше златното момче на Хоуб Саунд. Живееше в семейното имение, притежаваше класическа мъжка красота, беше чаровен, общителен и желана партия за всички амбициозни млади момичета в Хоуб Саунд, Филадельфия и Лонг Айланд. Затова беше невероятен шок, когато най-неочаквано той си доведе една двадесет и пет годишна сервитьорка, съвсем обикновена на вид, прекъснала студентка, дъщеря на работник и домакиня.

Изненадата беше толкова по-голяма заради очакванията на всички Уди да се ожени за лудо влюбената в него Мими Карсън — красива, интелигентна млада наследница на огромно състояние, натрупано от търговия с дървен материал.

По правило жителите на Хоуб Саунд предпочитаха клюките по адрес на хора извън техния кръг, но случаят с женитбата на Уди бе толкова скандален, че нямаше как да не направят изключение. Бързо се разпространи новината, че се оженил за Пеги Малкович, защото тя забременяла от него. Но по-лошото беше, че бяха абсолютно сигурни в своята оценка.

— За бога, няма нищо чудно един мъж да направи бебе на някоя, но как ще се жени за сервитьорка!

Всъщност цялата работа беше класическо повторение на стара история. Преди двадесет и четири години Хоуб Саунд бе разтърсен от друга подобна история, свързана с фамилията Станфорд. Емили Темпъл, дъщеря на едно от най-уважаваните местни семейства, се самоуби, защото гувернантката на нейните деца забременя от собствения ѝ съпруг.

Уди Станфорд дори не криеше, че мрази баща си, затова общото мнение беше, че той се ожени за сервитьорката само за да направи напук на баща си и да покаже, че е по-почтен от него.

Единственият, поканен на сватбата, беше братът на Пеги — Хуп, който пристигна със самолет от Ню Йорк. Хуп беше две години по-голям от Пеги и работеше в една фурна в Бронкс. Висок, мършав, със сипаничаво лице, той говореше със силен бруклински акцент.

— Взимаш си страхотно момиче — увери той Уди след церемонията.

— Знам — отвърна безучастно Уди.

— Ще се грижиш ли добре за сестричката ми, а?

— Ще направя всичко по силите ми.

— И-иха. Супер.

Безинтересен разговор между хлебар и сина на един от най-богатите хора в света.

Четири седмици след сватбата Пеги направи спонтанен аборт.

Хоуб Саунд е много особено място с особени жители, а остров Джупитър е най-специалната част от Хоуб Саунд. На запад островът е отделен чрез пролив от континента, а на изток граничи с Атлантическия океан. Това е рай на уединението — богат, изолиран и добре защитен, с повече полицаи на глава от населението, отколкото където и да било другаде по света. Жителите му са горди със своята малобройност. Карат големи лимузини или микробуси и притежават малки платноходки — шестметрови „Светкавици“ или осемметрови „Бързоходки“.

Ако човек не е роден тук, му се налага да си извоюва правото да стане член на общността на Хоуб Саунд. След женитбата на Удроу с „онази сервитьорка“ пред тях изникна важният въпрос как ще постъпи местният елит и дали ще приеме булката в своето общество?

Госпожа Антъни Пелетие, доайен на Хоуб Саунд, бе арбитърът на всички обществени спорове. Нейната свещена мисия в живота включваше опазването на общността от натрапници и новобогаташи. Ако някой новопристигнал в Хоуб Саунд имаше нещастieto да не се понрави на госпожа Пелетие, тя обикновено му изпращаше по шофьора си един голям кожен куфар. Това беше нейният начин да уведоми съответния човек, че не е желан в тяхното общество.

Нейните приятели страшно обичаха да разказват историята за автомобилния механик и жена му, които си купили къща в Хоуб Саунд. По традиция госпожа Пелетие им изпратила голям пътнически куфар, но когато съпругата разбрала какво означава това, се разсмяла: „Тая стара вещица трябва да е луда, ако си въобразява, че може да ме прогони оттук!“

Но започнали да се случват странни неща. Внезапно се оказало, че никъде не можели да намерят работници и монтьори за своята фирма; бакалинът все нямал търсените от съпругата продукти, възникнали непреодолими пречки да станат членове на Джупитър Айланд Клуб; по никакъв начин не успявали и да си направят резервация в някой от местните ресторанти. И никой не разговарял с тях. Три месеца след получаването на куфара семейството се видяло принудено да продаде къщата и да замине.

Когато се разбра за женитбата на Уди, дъхът на всички в общността направо спря. Анатемата над Пеги Малкович означаваше, че анатемосват и нейния прочут съпруг. Тайно се правеха облози как точно ще се развият събитията.

През първите няколко седмици младата двойка не получи никакви покани — нито за вечери, нито за което и да е от другите традиционни светски забавления. Но тук обичаха Уди, пък и в края на краищата баба му по майчина линия беше от основоположничките на това общество. Постепенно хората започнаха да ги канят — нямаха търпение да видят какво представлява съпругата му.

— У това момиче сигурно има нещо особено, иначе Уди никога не би се оженил за нея.

Очакваше ги обаче голямо разочарование. Пеги се оказа скучна, недодялана, съвсем безлична и на всичко отгоре се обличаше лошо. „Повлекана“ — ето думата, която идваше наум на всички, щом я видеха.

Приятелите на Уди недоумяваха:

— Какво, по дяволите, намира у нея? Та той имаше възможност да се ожени за *всяка*.

Една от първите покани дойде от Мими Карсън. Съкрушена от вестта за женитбата на Уди, тя беше прекалено горда, за да го покаже.

Най-добрата ѝ приятелка се опита да я утеши: „Не се измъчвай, Мими! Бързо ще го забравиш“. Горчивият ѝ отговор беше: „Все някак ще го приема, но никога няма да го забравя“.

Уди полагаше всички усилия да направи брака си успешен. Той знаеше, че е направил грешка, но не желаеше да наказва Пеги заради това. Отчаяно се опитваше да е добър съпруг. Проблемът обаче беше другаде: Пеги нямаше нищо общо нито с него, нито с когото и да било от приятелите му.

Пеги, изглежда, се чувстваше добре единствено с брат си — двамата разговаряха по телефона всеки ден.

— Той ми липсва — оплакваше се Пеги на Уди.

— Искаш ли да го поканим да дойде при нас за няколко дни?

— Няма да може. — После поглеждаше съпруга си и добавяше зловничко. — Той работи.

На приятелски събирания Уди правеше опити да включи и Пеги в разговорите, но бързо ставаше ясно, че тя няма какво да каже. Просто си седеше мълчаливо в някой ъгъл и нервно хапеше устни, от което се виждаше, че не се чувства добре.

За приятелите на Уди не бе тайна, че макар да живееше в имението Станфорд, той е зле настроен към баща си. А издръжката му идва от малката годишна рента, наследство от майка му. Негова страст беше полото, но той яздеше понитата на свои приятели. В света на полото играчите се оценяват на степени — десетата е най-висока. Уди имаше девета. Беше яздил с такива играчи като Мариано Агере от Буенос Айрес, Уики ел Ефенди от Тексас, Андре Диниз от Бразилия и други фаворити. Само около дузина играчи в света имаха десета степен и голямата амбиция на Уди беше да влезе в тяхното число.

— Сигурно знаете защо го прави, нали? — отбеляза по някакъв повод негов приятел. — Баща му е имал десета степен.

И тъй като Мими Карсън знаеше, че Уди не може да се снабди със собствени понита, тя му купи няколко. Изненадани приятели я питаха защо го прави.

— Искам да го направя щастлив с всичко, с каквото мога — кратко обясни тя.

Някои се питаха с какво се занимава Уди, за да си осигурява средства за живот, ала хората само вдигаха рамене. Всъщност той се препитаваше от втора ръка: изкарваше пари от мошеничествата си на голф, от залагания на поло, взимаше назаем понита на други хора или използваше състезателните им яхти, понякога — и съпругите им.

Бракът с Пеги бързо и неудържимо се проваляше, но Уди не искаше да си го признае.

— Пеги — казваше той понякога, — когато се събираме с приятели, опитвай се, моля те, да взимаш участие в разговорите.

— Че защо трябва да го правя? Твоите приятели всичките се имат за много по-умни от мене.

— Е да, но не са — уверяваше я Уди всеки път.

Веднъж седмично членовете на литературния клуб в Хоуб Саунд се събираха в извънградската си вила — след обсъждането на най-новите книги организираха общ обяд.

Точно в такъв ден, докато дамите се хранеха, портиерът се приближи към госпожа Пелетие:

— Госпожа Удроу Станфорд е отвън. Желаете да се присъедини към вас.

На масата настъпи пълна тишина.

— Поканете я да влезе — разпореди госпожа Пелетие.

След минута Пеги прекрачи прага на трапезарията. Беше си измила косата и изгладила най-хубавата си рокля. Стоеше пред тях и нервно оглеждаше групата. Госпожа Пелетие ѝ кимна и каза любезно:

— Госпожо Станфорд.

Пеги с готовност се усмихна:

— Да, мадам.

— Няма да имаме нужда от вас. Вече имаме сервитьорка. — След което госпожа Пелетие продължи с обяда си.

Когато Уди чу за тази история, побесня.

— Как си позволява да постъпва така с теб! — Той я прегърна. — Следващия път, когато решиш да направиш подобно нещо, първо ме попитай, Пеги. За такива обеда човек трябва да е *поканен*.

— Не знаех — каза тя сърдито.

— Няма нищо. Довечера сме на гости у семейство Блейк и аз искам...

— Няма да отида.

— Но ние вече приехме поканата.

— Иди сам.

— Не искам да ходя без...

— Няма да дойда с теб.

Уди отиде сам и оттогава започна да посещава събиранията без Пеги.

Връщаше се у дома в най-различни часове на нощта и у Пеги узря сигурността, че ходи с други жени.

Тези неприятности промениха всичко помежду им.

Случи се по време на една среща по поло. Уди играеше с номер три. Играч от противниковия отбор, съвсем близо до него, се опита да уцели топката, но без да иска, удари през краката понито на Уди. Конят се свлече и го затисна, а в последвалата бъркотия друго го ритна. В кабинета за спешна помощ лекарите установиха счупен крак, три счупени ребра и пробит бял дроб.

През следващите две седмици Уди претърпя три операции и бе налегнат от мъчителни болки — дори му даваха морфин, за да го облекчат. Пеги идваше на посещение всеки ден. Хуп пристигна от Ню Йорк, за да утешава сестра си.

Телесните болки на Уди бяха непоносими, облекчение му носеха единствено медикаментите, които лекарите продължаваха да му предписват. Но малко след като се върна у дома, Уди се промени. Настроенията му претърпяваха внезапни обрати. Ту беше жив и енергичен както преди, ту изпадаше в изблик на гняв или в дълбока депресия. По време на вечеря, докато се смееше и разказваше весели анекдоти, неочаквано започваше да обижда Пеги, да ѝ крещи или просто излизаше с трясък от стаята. По средата на някое изречение внезапно се замисляше дълбоко. Започна и да забравя. Определяше си срещи, на които не отиваше; канеше гости, а когато пристигаха, него изобщо го нямаше вкъщи. Всички бяха загрижени за Уди.

Не мина много време и той започна да се държи грубо с Пеги и пред други хора. Една сутрин, докато поднасяше кафе на техен приятел, Пеги разля чашата и Уди процеди презрително:

— Сервитьорка си била и винаги такава ще си останеш.

По Пеги започнаха да се появяват белези от физическо насилие, но питаше ли я някой какво се е случило, винаги измисляше оправдания.

„Ударих се във вратата“ или „паднах“ и така омаловажаваше случката. Хората бяха възмутени. Пеги се превърна в обект на тяхното съчувствие. Но щом Уди поради променливите си настроения обидеше някого, Пеги неизменно го защитаваше.

— Уди е в много тежко състояние — обясняваше тя. — Той просто не е на себе си.

Тя не позволи на никого да каже лоша дума срещу него.

Накрая доктор Тикнър разкри истинската същност на нещата. Един ден той повика Пеги в кабинета си.

— Случило ли се е нещо, докторе? — нервно попита тя.

Той я изгледа замислено. Върху бузата ѝ имаше синина, а окото ѝ беше подутото.

— Пеги, даваш ли си сметка, че Уди си бие наркотици?

— Не! Това не го вярвам! — Очите ѝ святкаха от възмущение. Тя се изправи. — Не искам да слушам подобни неща!

— Седни, Пеги. Време е да погледнеш истината в очите. Това вече е очевидно за всички. Ти сигурно си забелязала поведението му. В един момент е на върха на щастието и ти говори колко прекрасно е всичко, а в следващия става просто непоносим.

Пеги седеше и го гледаше с пребледняло лице.

— Той е наркоман.

Тя присви устни.

— Не — отвърна упорито Пеги. — Не е такъв.

— Точно такъв е. Трябва да погледнеш реално на нещата. Нима не искаш да му помогнеш?

— Разбира се, че искам! — Тя чупеше ръце. — Готова съм да направя всичко, за да му помогна. Абсолютно всичко.

— Добре. Тогава да започнем. Вече го помолих да дойде. Искам да ми помогнеш да пратим Уди в рехабилитационен център.

Пеги го гледа дълго време мълчаливо, после кимна:

— Ще поговоря с него — обеща тя тихо.

Същия следобед Уди влезе в кабинета на доктор Тикнър в състояние на весела възбуда.

— Искате да ме видите, докторе? Нещо за Пеги, нали?

— Не. Става дума за теб, Уди.

— За мен ли? За какво става дума? — Уди го гледаше изненадано.

— Смятам, че много добре знаеш за какво става дума!

— За какво говорите?

— Ако продължаваш така, ще съсипеш и собствения си живот, и живота на Пеги. С какво се дрогираш, Уди?

— Да се дрогирам?

— Да, добре ме чу.

Настъпи дълго мълчание.

— Искам да ти помогна.

Уди седеше пред него и гледаше вторачено в пода. Накрая заговори с дрезгав глас:

— Прав сте. Аз... аз се опитвах да се самозалъгвам някак, но вече не мога.

— Какво си инжектираш?

— Хероин.

— Господи!

— Повярвайте ми, опитвах се да спра, но... но не мога.

— Нуждаеш се от помощ, а има места, където ще я получиш.

— Искрено се надявам да сте прав — уморено отрони Уди.

— Искам да отидеш в клиниката „Харбър Груп“ в Джупитър. Ще опиташ ли?

За миг Уди се поколеба.

— Да.

— Кой те снабдява с хероин? — поинтересува се доктор Тикнър.

Уди поклати глава:

— Това вече не мога да ви кажа.

— Добре тогава. Ще се обадя в клиниката да те приемат.

На другата сутрин доктор Тикнър седеше в кабинета на полицейския началник.

— Някой го снабдява с хероин — обясняваше доктор Тикнър, — но не желае да ми съобщи името му.

Полицейският началник Мърфи погледна доктор Тикнър и кимна:

— Мисля, че знам кой е.

По случая имаше няколко заподозрени. Хоуб Саунд беше изолирана територия, хората се познаваха и всеки знаеше кой с какво се занимава.

Неотдавна на Бридж Роуд бе отворен магазин за спиртни напитки: доставяше поръчки на клиентите си от Хоуб Саунд по всяко време на денонощието.

На лекар от местна клиника бе наложена глоба, защото бе раздавал прекалено много рецепти за наркотични средства.

Година преди това от другата страна на пролива бе отворена спортна зала. Според слуховете треньорът взимал хормони, а разполагал и с наркотици за свои добри клиенти.

Но полицейският началник Мърфи си набеляза друг заподозрян.

От години Тони Бенедоти работеше като градинар при много семейства в Хоуб Саунд. Беше учил озеленяване и обичаше да оползотворява дните си в подреждането на красиви лехи. Градините и тревните площи, за които се грижеше той, бяха най-впечатляващите в Хоуб Саунд. Мълчалив по природа, той не общуваше много-много и собствениците, за които работеше, не знаеха почти нищо за него. Изглеждаше прекалено образован интелигентен, за да работи като градинар, и това разпалваше любопитството на хората — те искаха да разберат нещо за миналото му.

Мърфи изпрати да го доведат.

— Ако става дума за шофьорската ми книжка, вече я презаверих — съобщи Бенедоти.

— Седни — нареди Мърфи.

— Какво има?

— Ще ти кажа. Ти си образован човек, нали?

— Да.

Шефът на полицията се облегна назад в стола си:

— И какво тогава те е накарало да станеш градинар?

— Просто обичам природата.

— И какво друго просто обичаш?

— Не ви разбирам.

— От колко време си градинар?

Бенедоти го погледна объркано:

— Да не би някой от моите клиенти да се е оплакал?

— Първо отговори на моя въпрос.

— От около петнадесет.

— Имаш хубава къща и яхта?

— Да.

— Как си могъл да си го позволиш, ако разчиташ само на парите от градинарството?

— Къщата не е толкова голяма, нито пък яхтата — отговори Бенедоти.

— Може би изкарваш и нещо странично.

— Какво искате да...?

— Работиш и за някакви хора в Маями, нали?

— Да.

— Там има много италианци. Правиш ли им понякога услуги?

— Какви услуги имате предвид?

— Ами например пробутването на наркотици.

— Боже мой! Разбира се, не. — Бенедоти го гледаше ужасено.

— Нека да ти кажа нещо, Бенедоти. — Мърфи се приведе напред. — Отдавна те следя. Говорих и с някои хора, за които работиш. Те не желаят повече да те виждат тук — нито теб, нито твоите приятели-мафиоти. Ясен ли съм?

Бенедоти затвори очи за миг, после ги отвори:

— Абсолютно.

— Добре. Очаквам до утре да напуснеш това място. Не искам повече да виждам физиономията ти тук.

Уди Станфорд остана в клиниката Харбър груп три седмици и когато излезе оттам, пак стана старият Уди — очарователен, мил и дружелюбен. Отново започна да играе поло, като яздеше понитата на Мими Карсън.

В неделя се навършваха осемнадесет години от създаването на Републиканския клуб по поло в Палм Бийч и Саут Шор Булевард бе задръстен от движение, докато трите хиляди запалянковци се стичаха към стадиона. Бързаха да запълнят ложите в западната част на игрището и откритите пейки на противоположната му страна. В днешната среща щяха да участват някои от най-добрите играчи в света.

Пеги седеше в една ложа до Мими Карсън като гост на Мими.

— Уди ми каза, че за първи път идваш да гледаш поло, Пеги. Защо не си ходила на други мачове досега?

Пеги облиза устни:

— Ами... ами предполагам, защото винаги ми е прекалено нервно да гледам как Уди играе. Страхувам се да не се нарани пак. Това е много опасен спорт, нали?

Мими каза дълбокомислено:

— Да, ако имаш предвид деветимата играчи, всеки по около осемдесет килограма, и близо четирисотинкилограмовите понита и при положение, че всички тичат един към друг по игрище от триста метра със скорост над шестдесет километра в час... да, случват се и произшествия понякога.

— Няма да го преживея, ако пак се случи нещо с Уди. Наистина няма да мога. Побърквам се от притеснения за него — потрепери Пеги.

— Не се тревожи — посъветва я Мими Карсън. — Той е един от най-добрите. Учил се е при Хектор Барантас.

— Какъв е този? — погледна я глуповато Пеги.

— Играч от десета степен. Една от легендите в полото.

— О!

С появата на понитата сред тълпата се разнесе приглушен шум.

— Какво става? — попита Пеги.

— Току-що са завършили кратката си подготовка преди самата игра. Сега вече са готови да започнат.

Под горещото слънце на Флорида двата отбора започнаха да се подреждат на игрището в очакване на съдийския сигнал.

Уди изглеждаше прекрасно — придобил тен и в идеална спортна форма, готов да се включи в борбата. Пеги му махна с ръка и му прати въздушна целувка.

Отборите застанаха един срещу друг в две редици. Играчите опряха стикове в земята — очакваха съдийския сигнал.

— Играта се дели на шест етапа по седем минути, а краят на всеки етап се известява със свирка от съдията — Мими се почувства задължена да обясни на Пеги. — Следва кратка почивка. Играчите сменят понитата за всеки етап. Който отбор отбележи най-много голове, той е победител.

— Ясно.

Мими се почуди какво всъщност успя да разбере Пеги. А на игрището очите на играчите бяха приковани в съдията — очакваха хвърлянето на топката. Съдията огледа публиката, после внезапно търкулна бялата пластмасова топка между двете редици. Играта започна.

Всичко ставаше много бързо. Уди пръв стигна до топката, замахна с прав удар и я изкара в засада. Топката мина покрай играч от противниковия отбор. Той се втурна в галоп през игрището да я настигне. Уди се спусна към него и удари стика му, за да му попречи да достигне топката.

— Защо Уди направи това? — учуди се Пеги.

Мими Карсън търпеливо отговори:

— Когато противникът стигне до топката, имаш пълно право да удариш стика му, за да му попречиш да вкара гол или да я подаде на друг играч. Ето сега Уди ще удари топката странично, за да я насочи към целта.

Действието се развиваше така бързо, че беше почти невъзможно да уловиш всичко. Непрекъснато се чуваха викове:

— Център...

— Встрани...

— Остави...

А играчите препускаха по игрището с пълна сила. Три четвърти от успеха на ездачите зависеше от понитата, обикновено чистокръвни породи. Трябваше да са бързи и да притежават онова, което играчите

наричаха „усет за поло“, тоест да са в състояние да предвиждат и най-незначителното движение на своя ездач.

Уди беше великолепен през първите три етапа — под възторжените възгласи на ревящата тълпа отбеляза шест гола. Неговият стик сякаш беше навсякъде. Това беше предишният Уди — смел и бърз като вятъра. Към края на петия етап отборът на Уди вече водеше с убедителна преднина. Играчите се оттеглиха от игрището за поредната кратка почивка.

Когато Уди мина покрай Пеги и Мими, седнали една до друга на първия ред, той се усмихна и на двете.

— Нали е прекрасен? — Пеги се обърна развълнувано към Мими Карсън.

Тя огледа внимателно Пеги.

— Да. Във всяко отношение.

Съотборниците на Уди го поздравяваха:

— Винаги право в целта, старче! Ти си просто фантастичен!

— Супер игра!

— Благодаря.

— Сега ще излезем пак, за да им натрием още веднъж носа. Няма никакъв шанс!

— Няма проблем — смееше се Уди.

Гледаше как съотборниците му отново излизат на игрището, но внезапно се почувства отпаднал. „Претоварих се, помисли си той. Още не съм се възстановил достатъчно за толкова активно спортуване. Няма да издържа до края. Ако изляза сега, ще стана за смях“. Обзе го страх и безпокойство, сърцето му започна да бие до пръсване. „Точно сега имам нужда от една малка дозичка. Не! Няма да го направя. Не мога. Дал съм дума.“

Но отборът ме чака. Само този път и никога повече. Кълна се в Бога, за последен път е“.

Отиде до колата си и бръкна в жабката.

Уди се върна на терена, тананикайки си, очите му блестяха неестествено. Махна с ръка към публиката и се присъедини към играчите — вече го очакваха. „Даже и от отбор нямам нужда, мислеше той. Мога да бия ония копелета и съвсем сам. Аз съм най-добрият, най-страхотният играч на света“. Той си се хилеше сам.

Инцидентът се случи по време на шестия етап. По-късно някои от зрителите твърдяха, че не е било никак случайно.

Всички понита се втурнаха вкупом към вратата — топката контролираше Уди. С крайчеца на окото си той видя приближаването на един от противниковите играчи към него. Изпълни обратен удар и прати топката към задната част на коня. Подхвана я Рик Хамилтън — най-добрият играч в противниковия отбор, — втурнал се към вратата. Уди с все сила се спусна след него. Опита се да удари стика на Хамилтън, но не улучи. Понитата все повече приближаваха към вратата. Уди отчаяно се опитваше да подхване топката, но усилията му оставаха напразни.

Хамилтън приближи към вратата и тогава Уди умишлено свърна към него, за да го отклони от топката. Хамилтън и конят му се прекатуриха на земята. Публиката скочи на крака с крясъци. Съдията сърдито наду свирката и вдигна ръка.

Първото правило в полото гласи, че ако играч води топката и се е насочил към вратата, никой няма право да пресича линията на движението му. Който пресече тази линия, създава рискови ситуации и извършва нарушение.

Играта спря.

Съдията се приближи към Уди и каза гневно:

— Това беше умишлено нарушение, господин Станфорд!

— Вината не беше моя! Неговото проклето пони... — хилеше се Уди.

— Противниковият отбор получава право на наказателен удар.

Шестият етап се оказа истинска катастрофа. Уди извърши още три нагли нарушения — за всяко противниците получиха право на наказателен удар в незащитена врата. В последните тридесет секунди противниковият отбор отбеляза и победния гол. Играта, която се очертаваше като сигурна победа, завърши с пълно поражение.

Мими Карсън седеше в ложата, вцепенена от неочаквания обрат на събитията.

— Не стана много добре, нали? — смирено се обади Пеги.

— Не, Пеги. Боя се, че не — въздъхна Мими.

Един от разпоредителите се приближи към ложата:

— Госпожице Карсън, ако обичате да дойдете за момент, трябва да ви кажа нещо.

— Извини ме за момент, Пеги.

Пеги ги изгледа как се отдалечиха.

След края на играта съотборниците на Уди потънаха в пълно мълчание. Той самият бе прекалено засрамен, за да ги погледне в очите. Мими Карсън се приближи забързано към Уди.

— Уди, опасявам се, че имам да ти съобщя ужасна новина. — Тя сложи ръка на рамото му. — Баща ти е мъртъв.

Уди я погледна и бавно заклати глава ту на едната, ту на другата страна. После се разхлипа:

— Аз... аз го направих. Вин... вината е моя.

— Не. Не бива да виниш себе си. Не си виновен за нищо.

— Не, виновен съм — изкрещя той. — Нима не разбираш? Ако не бяха наказателните голове заради мен, ние щяхме да победим.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джулия Станфорд никога не беше познавала баща си, а ето сега той беше мъртъв и всичко се свеждаше само до едно черно заглавие в „Канзас Сити Стар“: Магнатът Хари Станфорд се удавил в морето! Тя седеше, гледеше втренчено неговата снимка на първата страница и усещаше как я обземат противоречиви чувства. „Мразя го, защото се е отнесъл така с майка ми, или го обичам, защото ми е баща? Изпитвам ли вина, че никога не направих опит да се свържа с него, или може би съм му сърдита, защото той самият изобщо не се опита да ме намери? Всъщност вече е без значение, мислеше тя. Той е мъртъв“.

За нея баща ѝ беше мъртъв през целия ѝ живот, но сега той умря отново и по най-нечестен начин ѝ отне нещо, за което просто не успяваше да намери точните думи. Ала колкото и да беше необяснимо, изпитваше непреодолимо чувство за загуба. „Глупости! — помисли си Джулия. — Как е възможно да ми липсва един на практика непознат човек?“ Отново погледна снимката във вестника. „Дали у мен има нещо от него?“ Вторачи се в огледалото на стената. „Очите. Имам същите тъмносиви очи“.

Джулия отиде до шкафа в спалнята си и извади омачкана картонена кутия, а от нея измъкна албум в кожена подвързия. Седна на ръба на леглото и го разтвори. Следващите два часа внимателно разглежда познатото съдържание — имаше безброй снимки на майка ѝ в униформа на гувернантка заедно с Хари Станфорд, госпожа Станфорд и трите им малки деца. Повечето от снимките бяха правени на тяхната яхта, в Роуз Хил или на вилата в Хоуб Саунд.

Джулия извади и пожълтелите изрезки от вестници, които разказваха за скандала, случил се в Бостън преди толкова години. Избелели заглавия известяваха за потресающата сензация:

СКАНДАЛ С МИЛИАРДЕРА ХАРИ СТАНФОРД

СЪПРУГАТА НА МАГНАТА ИЗВЪРШВА САМОУБИЙСТВО

ГУВЕРНАНТКАТА РОЗМАРИ НЕЛСЪН ИЗЧЕЗВА

Следваха десетки клюкарски колонки, пълни с намеци и нападки.

Джулия дълго седя така, потънала в спомени от миналото.

Тя беше родена в болницата Сейнт Джоузеф в Милуоки. Най-ранните ѝ спомени бяха от някакви невзрачни жилища в бедни квартали и от нескончаемите им пътувания от град на град. Често оставаха без никакви пари и почти без храна. Майка ѝ боледуваше постоянно, затова ѝ беше много трудно да си намери хубава работа. Малкото момиче бързо се научи никога да не моли за играчки или за нови дрехи.

Джулия започна училище на петгодишна възраст и съучениците ѝ непрекъснато ѝ се подиграваха, защото всеки ден неизменно ходеше с една и съща рокля и разкривени обувки. Щом някой започнеше да ѝ досажда, тя се сбиваше. Беше непокорна и постоянно я водеха при директора. Учителите се чудеха какво да я правят. Непрекъснато създаваше неприятности. Можеха да я изключат много пъти, ако не беше другото — беше най-умната в класа.

Веднъж майка ѝ каза, че баща ѝ е умрял, и тя го прие. Но вече дванадесетгодишна попадна на албум, пълен със снимки на майка ѝ и

някакви непознати.

— Кой са тези хора? — попита Джулия.

И тогава майката на Джулия реши, че е настъпил моментът.

— Седни, миличка моя. — Хвана ръката на Джулия и силно я стисна в своята. Новина от този род няма как да бъде поднесена по заобиколен начин. — Това е твоят баща, а ти си природена сестра на това момиченце и на двете момчета.

— Не разбирам — погледна я объркано Джулия.

Най-сетне истината излезе наяве и напълно унищожи душевното спокойствие на Джулия. Баща ѝ жив! И тя е природена сестра на момиче и две момчета. Изведнъж ѝ се събра прекалено много, за да е състояние да го разбере.

— Защо... защо ме излъга?

— Беше прекалено малка. Твоят баща и аз... имахме връзка. Той беше женен и се наложи... наложи се да напусна, за да те запазя.

— Мразя го! — изкрещя Джулия.

— Не бива да го мразиш.

— Как е могъл да ти причини подобно нещо? — не се успокояваше тя.

— Случилото се беше не само по негова, но и по моя вина. — Всяка дума за нея беше агония. — Твоят баща беше много привлекателен мъж, а аз — млада и глупава. От нашата връзка нямаше как да излезе нещо хубаво. Той ми повтаряше, че ме обича... но беше женен и имаше семейство. И тогава... тогава забременях. — Беше ѝ трудно да продължи. — Някакъв репортер надушил за нашата история и тя гръмна във всички вестници. Избягах. Имах намерение един ден да се върнем при него, но жена му се самоуби и аз... аз повече не можех да погледна в очите нито него, нито децата му. Виждаш ли сега? Беше по моя вина. Затова не го обвинявай.

Но имаше и още нещо от тази история, което Розмари никога не разкри пред дъщеря си. След раждането на бебето чиновникът в болницата каза:

— Трябва да попълним акта за раждане. Името на момиченцето Джулия Нелсън ли е?

Розмари тъкмо щеше да каже „да“, когато внезапно я обзе непреодолима мисъл: „*Не! Тя е дъщеря на Хари Станфорд. Тя има право да носи неговото име и да разчита на неговата подкрепа*“.

— Името на дъщеря ми е Джулия Станфорд.

Писа на Хари Станфорд, за да му съобщи за Джулия, но така и никога не получи отговор.

Въпреки всичко Джулия остана очарована от мисълта, че имаше семейство, за което не е знаела. Освен това се оказаха достатъчно известни, за да пишат за тях в пресата. Посети градската библиотека и прочете всичко, което можа да открие за Хари Станфорд. За него бяха написани десетки статии. Той беше милиардер и живееше в друг свят — свят, до който Джулия и майка ѝ нямаха абсолютно никакъв достъп.

Веднъж един съученик на Джулия я дразнеше, че е бедна, и тя му отвърна предизвикателно:

— Не съм бедна! Баща ми е един от най-богатите хора на света. Имаме яхта и самолет, и цяла дузина красиви къщи.

Учителката я чу.

— Джулия, ела при мен.

Джулия се приближи към катедрата.

— Не бива да говориш такива лъжи.

— Не е лъжа — сопна се дръзко Джулия. — Баща ми е милиардер! Познава се с президенти и крале!

Учителката изгледа опърпаната памучна рокля на момичето и каза:

— Джулия, това не е истина.

— Истина е! — настоя упорито Джулия.

Изпратиха я при директора. Оттогава никога повече не спомена името на баща си в училище.

Джулия разбра, че вестникарите са причината тя и майка ѝ постоянно да се местят от град в град. Името на Хари Станфорд не слизаше от страниците на най-различни издания, а клюкарските вестници и списания не преставаха да се ровят в стария скандал. Упорити и любопитни журналисти все успяваха да открият коя е Розмари Нелсън и къде живее, след което се налагаше тя да взема Джулия и да бяга.

Джулия четеше много вестникарски публикации за Хари Станфорд и често се изкушаваше да му се обади по телефона. Искаше ѝ се да вярва, че през всичките тези години той отчаяно е търсил майка ѝ. „Ще му се обадя и ще му кажа: «Аз съм твоята дъщеря. Ако искаш да ни видиш...»“

И той щеше да дойде при тях, щеше отново да се влюби и да се ожени за майка ѝ, а после всички заедно щяха да заживеят щастливо.

Джулия Станфорд стана красива млада жена. Имаше лъскава тъмна коса, усмихнати сочни устни, бляскавите сиви очи на баща си и фигура с изящни очертания. Усмихнеше ли се, хората наоколо забравяха всичко друго, заплени от нейния чар.

Поради принудата да се местят толкова често Джулия беше посещавала училища в пет различни щата. През лятото работеше в универсален магазин, помагаше в аптека или на рецепцията в някой хотел. Но винаги беше ужасно независима.

Живееха в Канзас Сити, когато Джулия завърши колеж като стипендиантка. Още не беше мислила с какво точно иска да се занимава занапред в живота си. Техни приятели, впечатлени от красотата ѝ, я съветваха да опита в киното.

— Веднага ще станеш звезда!

Джулия обаче отхвърли идеята с небрежното:

— Кому е притрябвало да става толкова рано сутрин?

Ала истинската причина да не прояви интерес беше, че най-малко от всичко желаше да става прицел на общественото мнение — искаше да запази своята независимост. На Джулия ѝ се струваше, че цял живот тя и майка ѝ са обект на пресата заради случилото се преди толкова много години.

Мечтата на Джулия един ден да събере майка си и баща си беше безвъзвратно разбита, когато майка ѝ почина. Испита непреодолимо чувство за загуба. „Баща ми трябва да научи, мислеше тя. Майка ми е била част от неговия живот“. Намери в телефонния указател номера на административната му дирекция в Бостън. Отговори някаква секретарка:

— Добър ден. Станфорд Ентърпрайзис.

Джулия се разколеба.

— Станфорд Ентърпрайзис. Ало? Мога ли да ви помогна с нещо?

Джулия бавно върна слушалката на мястото. „Мама не би одобрила това обаждане“.

Сега беше сама. Вече нямаше никой.

Джулия погребва майка си в гробището на Мемориал Парк в Канзас Сити. Беше единствената опечалена, която изпрати ковчега. Стоеше до гроба и си мислеше: „Не е честно, мамо. Направила си една-единствена грешка и за това трябваше да плащаш през целия си живот. Исках да облекча поне част от болката ти. Толкова много те обичах, мамо. И винаги ще те обичам“. От земния живот на майка ѝ за нея останаха само купчина стари снимки и вестникарски изрезки.

След като майка ѝ си отиде, мислите на Джулия се насочиха към семейство Станфорд. Тя бяха богати. Дали да не ги потърси за помощ? „Никога“, реши Джулия. Не и като се има предвид начинът, по който Хари Станфорд е постъпил с майка ми.

И все пак бе наложително да работи и да си изкарва прехраната. Изправи се пред необходимостта да избере професия, с която да се занимава занапред в живота си. С горчива ирония си помисли: „Защо не мозъчен хирург например? Или художничка? Оперна певица? Физичка? Или дори астронавтка?“

В крайна сметка се спря на един вечерен секретарски курс в Канзас Сити.

Щом го завърши, посети агенция за трудова заетост — още дузина кандидати чакаха за среща със служебния адвокат. Точно до Джулия седеше привлекателна жена на нейна възраст.

— Здравсти! Аз съм Сали Конърс.

— Джулия Станфорд.

— Трябва на всяка цена да си намеря работа днес — изпъшка Сали. — Изритаха ме от жилището.

Джулия чу, че извикват нейното име.

— Успех! — пожела Сали.

— Благодаря.

Влезе в кабинета на адвоката:

— Седнете, моля.

— Благодаря ви.

— Според молбата вие сте завършили колеж, имате и опит от работата си през летните месеци; препоръката от секретарския курс е много добра. — Погледна към досието на бюрото. — Стенографската ви квалификация е деветдесет думи в минута и владееете машинопис шестдесет думи в минута, така ли?

— Да, госпожо.

— Може би имам нещо точно за вас. Става дума за малка фирма на архитекти. Търсят секретарка. Опасявам се, че заплатата не е много голяма...

— Няма значение, съгласна съм — прекъсна я Джулия.

— Добре тогава. Ще ви изпратя направо там. — Подаде на Джулия малко листче с някакво име и адрес. — Ще разговарят лично с вас утре по обяд.

— Благодаря — усмихна се радостно Джулия.

Обзе я истинско вълнение.

Когато Джулия излезе от кабинета, съобщиха името на Сали.

— Дано да си намериш нещо — каза Джулия.

— Благодаря!

Някакъв вътрешен импулс накара Джулия да се спре и да изчака. След около десетина минути Сали излезе от кабинета доволно засмяна.

— Тя ми уреди среща с работодател! Телефонира и утре отивам в една застрахователна компания да видя дали ще ме вземат за служителка на гише. А ти?

— И аз ще разбера утре.

— Сигурна съм, че ще успеем. Защо не обядваме заедно да го отпразнуваме?

— Добре.

Говориха си за най-различни неща и много бързо се сприятелиха.

— Гледах един апартамент в Овърланд Парк — каза Сали. — Две стаи, баня, кухня и дневна. Наистина е хубав. Не мога да си го позволя сама, но ако двете заедно...

Джулия се усмихна:

— Идеята ми харесва. — Стисна палци. — Само дано имам късмет да ми дадат тази работа.

— Сигурно ще ти я дадат! — увери я Сали.

На път към офиса на „Питърс, Истман и Толкин“ Джулия си мислеше: „Не е изключено това да се окаже моят голям шанс. Никой не знае къде ще ме отведе тази работа. Имам предвид, че не е просто някаква служба. Ще работя за архитекти. Мечтатели, строят и оформят силуета на града, творят красота и вълшебство от камък, стомана и стъкло. Защо и аз самата да не започна да уча архитектура, ще им помагам и ще се приобща към техните мечти“.

Офисът се намиреше в стара, неприветлива търговска сграда на Амур Булевард. Джулия се качи с асансьора до третия етаж и застана пред издраскана врата с табелка „Питърс, Истман и Толкин, архитекти“. Пое дълбоко въздух, за да се успокои, и влезе.

В приемната я очакваха трима мъже — започнаха да я оглеждат, щом прекрачи прага.

— Тук сте за секретарската работа, нали?

— Да, господине.

— Аз съм Ал Питърс — представи се един от мъжете.

Беше плешив.

— Боб Истман. — Той беше дребен на ръст.

— Макс Толкин. — Това беше шишкото с шкембето.

И тримата изглеждаха над четиридесетте.

— Доколкото разбрахме, за пръв път ще работите като секретарка — обади се Ал Питърс.

— Да, така е — потвърди Джулия и добави: — Но умея много бързо да научавам нови неща. Ще работя упорито и ще се старая. — Прецени, че още не е време да споменава идеята си да учи архитектура. Ще изчака, докато я опознаят по-добре.

— Добре. Ще опитаме с вас — намеси се Боб Истман — и ще видим как ще потръгне.

Джулия усети прилив на радостна възбуда.

— О, благодаря ви! Няма да бъдете...

— Що се отнася до заплатата — прекъсна я Макс Толкин, — в началото няма да можем да ви предложим много...

— Няма значение — не го изчака Джулия. — Аз...

— Триста долара на седмица — заключи Ал Питърс.

Имаха право. Не бяха много пари. Джулия обаче бързо взе решение.

— Съгласна съм.

Те се спогледаха и се усмихнаха един на друг.

— Чудесно! — възкликна Ал Питърс. — Нека тогава да ви разведа из нашата агенция.

Обиколката приключи за няколко секунди. Освен приемната имаше три малки кабинета, сякаш обзаведени от Армията на спасението; тоалетната се намиреше в дъното на коридора. Всички бяха архитекти: Ал Питърс беше шефът, Боб Истман — търговският посредник, а Макс Толкин се занимаваше със строителството на сградите.

— Ще работите за всички нас — поясни Питърс.

— Добре. — Джулия схвана, че ще им стане човек от първа необходимост.

Ал Питърс погледна часовника си:

— Дванадесет и половина. Какво ще кажете да хапнем нещо?

Джулия усети леко вълнение. Вече е част от групата. „Канят ме на обяд“. Той погледна Джулия:

— Надолу по пресечката има магазин за готови храни. Искам пушено говеждо с ръжен хляб и горчица, картофена салата и кифличка със стафиди.

— О! — „Такава значи била поканата им за обяд“.

— За мен сандвич с филе и пилешка супа — съобщи Толкин.

— Да, господине.

— Аз искам голяма питка със задушено говеждо и едно безалкохолно — обади се и Боб Истман.

— И моля те, гледай пушеното говеждо да е без тлъстини — обърна й внимание Ал Питърс.

— Крехко пушено говеждо.

— Провери дали супата е топла — напомни Макс Толкин.

— Добре. Топла супа.

— Моето безалкохолно нека бъде диетична кола — уточни Боб Истман.

— Диетична кола.

— Ето ви и пари. — Ал Питърс ѝ подаде двадесетдоларова банкнота.

Десет минути по-късно Джулия вече беше в магазина и говореше с човека на щанда:

— Искам крехко пушено говеждо с ръжен хляб и горчица, картофена салата и кифличка със стафиди. Сандвич с филе и много топла пилешка супа. А също и голяма питка със задушено говеждо и диетична кола.

Човекът кимна:

— Вие работите за Питърс, Истман и Толкин, а?

Следващата седмица Джулия и Сали се нанесоха в апартамента в Овърланд Парк — две малки спални, дневна с мебели, които познаваха твърде много наематели, тясна кухничка, миниатюрна трапезария и баня. „Това място трудно би могло да се сбърка с апартамент в хотел «Риц»“, помисли си Джулия.

— Ще се редуваме в готвенето — предложи Сали.

— Добре.

Сали приготви първото ядене — стана много вкусно. На следващата вечер беше ред на Джулия. Сали опита една хапка и каза:

— Джулия, нямам застраховка за живот. Защо да не се споразумеем аз да готвя, а ти да чистиш?

Двете съквартирантки се разбираха добре. В края на седмицата ходеха на кино и пазаруваха. Купуваха си преоценени дрехи от Сюзър Флий Дискаун Хаус. Веднъж седмично вечеряха в някой евтин ресторант. Когато можеха да си го позволят, се отбиваха в Чарли Чарлис да послушат джаз.

На Джулия ѝ харесваше да работи за Питърс, Истман и Толкин. Да се каже, че фирмата не върви добре, беше доста неточно. Почти

нямаше клиенти. Джулия усещаше, че не допринасят кой знае колко за оформянето на силуета на града, но с удоволствие работеше с тримата си шефове. Бяха почти като семейство — споделяха проблемите си с нея. А тя беше умна, способна и много бързо успя да въведе нов ред в офиса.

Джулия реши, че трябва да направи нещо с тази липса на клиенти. Но какво? Скоро откри отговора. В „Канзас Сити Стар“ видя кратко съобщение за обяд, организиран от нова женска изпълнителна организация. Председателка на срещата беше Сюзан Банди.

На другия ден Джулия каза на Ал Питърс:

— Може би ще закъснея малко след обедната почивка.

— Няма проблеми, Джулия — усмихна се той.

Помисли си какъв късмет имаха и тримата, че попаднаха точно на Джулия.

Тя стигна до Плаца Ин и тръгна към помещението, където даваха обяда. Жената, седнала зад една маса до вратата, попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да. Тук съм за обяда на Женската изпълнителна организация.

— Името ви?

— Джулия Станфорд.

Жената погледна в списъка пред себе си:

— Съжалявам, но не виждам вашето...

Джулия се усмихна:

— Не е ли точно в стила на Сюзан? Имам уговорен разговор с нея. Административна секретарка съм на Питърс, Истман и Толкин.

— Ами... — двоумеше се жената.

— Не се притеснявайте. Направо ще вляза и сама ще намеря Сюзан.

В банкетната зала разговаряха група официално облечени жени. Джулия се приближи към една от тях:

— Коя е Сюзан Банди?

— Ето я там — посочи тя към висока, набиваща се на очи жена над четиридесетте.

— Здравейте. Аз съм Джулия Станфорд — приближи се Джулия към нея.

— Здравейте.
— Аз съм от „Питърс, Истман и Толкин“. Сигурно сте чували за тях.
— Ами, аз...
— Те са най-преуспяващата архитектурна фирма в Канзас Сити.
— Разбирам.
— Не мога да ви отделя много време, но бих искала да вложим, доколкото е възможно, и нашия дял в дейността на организацията.
— Много любезно от ваша страна, госпожо...?
— Станфорд.
Това беше началото.

Женската изпълнителна организация беше косвен представител на повечето от най-големите фирми в Канзас Сити. За отрицателно време Джулия установи множество връзки с тях. Поне веднъж седмично обядваше с някой представител на тези фирми.

— Нашата компания ще строи нова сграда в Олейд.

И Джулия веднага уведомяваше своите шефове.

— Господин Ханли иска да си построи лятна вила в Тонганокси.

И още преди някой друг да успее да разбере, работата бе възложена на Питърс, Истман и Толкин. Един ден Боб Истман повика Джулия и каза:

— Направо заслужаваш повишение, Джулия. Вършиш такава полезна работа. И при това си страхотна секретарка!

— Ще ми направите ли една услуга? — попита Джулия.

— Разбира се.

— Наричайте ме административна секретарка. Така хората ще ми имат по-голямо доверие.

От време на време Джулия четеше във вестниците статии за баща си или гледаше интервюта с него по телевизията. Никога обаче не спомена за него нито на Сали, нито на някой от работодателите си.

Като малка Джулия често си мечтаеше подобно на Дороти да бъде измъкната от Канзас и да я отведат на някое красиво, приказно място. Там щеше да бъде пълно с яхти, частни самолети и палати. Но сега, със смъртта на баща ѝ, тази мечта бе унищожена завинаги. „Е, поне за Канзас съм познала“, помисли си тя иронично.

„Вече нямам семейство. Не, имам, поправи се Джулия. По бащина линия имам двама братя и една сестра. Те са моето семейство. Дали да не отида да ги видя? Добра ли е тази идея? Или лоша? Чудя се как ще се приемем един друг?“

Нейното решение се превърна във въпрос на живот и смърт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това беше събиране на един клан от непознати. Години наред не се бяха виждали, нито бяха поддържали някаква връзка помежду си.

Съдия Тайлър Станфорд се озова в Бостън със самолет.

Кендъл Станфорд Рено долетя от Париж. Марк Рено взе влака от Ню Йорк.

Уди Станфорд и Пеги пристигнаха от Хоуб Саунд с колата си.

Уведомиха наследниците, че погребалната церемония ще се извърши в Кингс Чанъл. Улицата пред църквата бе оградена с въжета — полицаи задържаха тълпата, насъбрала се да гледа как пристигат висшите сановници. Там беше вицепрезидентът на Съединените щати, сенатори, посланици и държавници чак от Турция и Саудитска Арабия. Докато беше жив, сянката на Хари Станфорд се простираше надалеч и сега всичките седемстотин места в църквата щяха да бъдат заети.

Тайлър, Уди и Кендъл и техните съпрузи се събраха в църковната канцелария. Беше мъчителна и неловка среща. Бяха си чужди — не ги свързваше нищо друго освен тялото на човека в погребалната кола пред църквата.

— Моят съпруг Марк — представи го Кендъл.

— Това е съпругата ми Пеги. Пеги, сестра ми Кендъл и брат ми Тайлър.

Последва учтива размяна на поздравии. Стояха там и неловко се оглеждаха, докато накрая се приближи един разпоредител.

— Извинете — приглушено каза той. — Службата вече ще започне. Бихте ли ме последвали, моля?

Отведе ги до една запазена пейка в предната част на църквата. Те заеха местата си и зачакаха, всеки потънал в собствените си мисли.

За Тайлър беше някак странно, че се е върнал в Бостън. Единствените приятни спомени тук бяха от времето, когато бяха живи

майка му и Розмари. Единадесетгодишен, Тайлър видя репродукция на прочутата картина на Гоя „Сатурн поглъща своя син“ и оттогава винаги я свързваше с баща си.

Ето защо сега, докато наблюдаваше как внасят ковчега на баща му в църквата, Тайлър си помисли: „Сатурн е мъртъв“.

„Аз знам каква е твоята мръсна, тайничка цел“.

Свещеникът пристъпи в амвона на историческата църква, направен във формата на чаша за вино.

— „Исус й рече: Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мене, и да умре, ще оживее.

И всеки, който живее и вярва в Мене, няма да умре вовеки“.

Уди бе в приповдигнато настроение. Взе една дозичка хероин, преди да дойде в църквата, и тя още действаше. Хвърли поглед към брат си и сестра си. „Тайлър е надебелял. Прилича точно на съдия. Кендъл е станала красавица, но изглежда напрегната. Чудно ми е дали е заради смъртта на татко? Не. Тя го мразеше колкото мен“. Погледна към съпругата си до него. „Съжалявам, че така и не я запознах със старика. Направо щеше да получи сърдечен удар“.

Свещеникът говореше:

— Както...

Кендъл не слушаше службата. Мислеше за червената рокля. Един следобед баща й я потърси по телефона в Ню Йорк.

„Значи си станала голяма клечка, а, дизайнерка? Е, добре, хайде да те видим тогава колко си добра. Ще водя новата си приятелка на благотворителен бал в събота вечер. Има твоите размери. Искам да измислиш една рокля за нея“.

„До събота? Не мога, татко, аз...“

„Ще го направиш“.

И тя направи най-грозната рокля, която можеше да си представи. Отпред имаше голяма черна фльонга и цели метри панделки и дантели.

Беше нещо чудовищно. Тя я изпрати на баща си и той отново ѝ се обади по телефона.

„Получих роклята. Между другото моята приятелка няма да може да дойде в събота, затова на бала ще ме придружиш ти и ще облечеш тази рокля“.

„Не!“

И тогава ужасната фраза: „Нали не искаш да ме разочароваш?“

След което наистина отиде. Не посмя да смени роклята и прекара най-унизителната вечер в живота си.

— „Защото гол излязох от утробата на майка си, гол ще се и завърна. Господ даде, Господ и взе; да бъде благословено името Господне!“

Пеги Станфорд се чувстваше неловко. Гледаше с почитителен страх великолепието на огромната църква и изисканите хора. Никога преди не бе идвала в Бостън. За нея той означаваше светът на Станфордови с целия му блясък и великолепието. Тези хора бяха толкова високо над нея. Тя хвана ръката на съпруга си.

— „Всяка плът е трева и всичката ѝ красота е като полско цвете... Трева изсъхва, цвете увяхва, а словото на нашия Бог ще пребъде вечно“.

Марк мислеше за писмото, с което изнудваха съпругата му. Беше съчинено така внимателно, така хитро. Щеше да бъде невъзможно да се открие кой стои зад него. Погледна Кендъл — седеше до него бледа и напрегната. „Докога ли ще издържат нервите ѝ?“, почуди се той. И се примъкна още по-близо до нея.

— „...да те благослови Господ и да те опази! Да погледне милостиво към тебе Господ със светлото Си лице и да те помилува! Да

обърне Господ към тебе лицето Си и да ти даде мир! Сега и винаги, и во веки веков.

Амин“.

Службата свърши и свещеникът обяви:

— Погребението ще се извърши в тесен семеен кръг — допускат се само родственици.

Тайлър погледна ковчега и се замисли за тялото вътре. Миналата вечер, преди да запечатат ковчега, пристигна в погребалния дом право от летището, за да разгледа трупа му.

Искаше да види баща си мъртъв.

Уди гледаше как изнасят ковчега от църквата покрай опечалените, които зяпаха с втренчени погледи, и се усмихна: „Дай на хората зрелище“.

Церемонията в старите гробища в Кеймбридж беше кратка. Роднините гледаха как спускат тялото на Хари Станфорд във вечното му жилище и когато всеки хвърли буца пръст върху ковчега, свещеникът каза:

— Ако не желаете, не е необходимо да оставате повече.

Уди кимна.

— Точно така. — Въздействието на хероина вече губеше сила и той започна да става нервен. — Хайде да се омитаме по-бързо.

— Къде ще отидем? — попита Марк.

— В Роуз Хил — предложи Тайлър. — Всичко е уредено. Ще останем, докато се разрешат проблемите с наследството.

Само след минути те се качиха в няколко лимузини и потеглиха към къщата.

В Бостън има строга социална йерархия. Новобогаташите живеят на Комънуелт Авеню, а по-важните обществени фигури — на Нюбъри Стрийт. Заможните, но не чак толкова богати хора, обитават Малбъро Стрийт. Бак Бей е най-модерният и най-престижният район на града, но Бийкън Хил все още си оставаше цитаделата на най-

старите и най-богатите бостънски семейства. Това беше една пъстра смесица от бели и червеникавокафяви сгради във викториански стил, стари църкви и изискани търговски райони.

Роуз Хил, имението на Станфорд — красива стара викторианска къща. Издига се сред двор от три акра на Бийкън Хил. Домът, където са израснали децата на Станфорд, е пълен с неприятни спомени.

Лимузините пристигнаха пред къщата, пътниците слязоха и се загледаха втренчено в огромното старо жилище.

— Не мога да повярвам, че татко не е вътре и няма да ни посрещне — обади се Кендъл.

— Сега ще е прекалено ангажиран, докато успее да оправи всичките си работи в ада — ухили се Уди.

— Да тръгваме — пое дълбоко въздух Тайлър.

С приближаването им към къщата предната врата се отвори и на прага застана икономът Кларк — мъж около седемдесетте — достолепен, кадърен прислужник, който работеше в Роуз Хил повече от тридесет години. Децата израснаха пред очите му, беше свидетел на всички скандали в семейството.

— Добър ден! — светна лицето на Кларк, щом зърна групата.

Кендъл го прегърна сърдечно:

— Кларк, така се радвам да те видя отново.

— Толкова време мина оттогава, госпожице Кендъл.

— Вече съм госпожа Рено. Това е моят съпруг Марк.

— Приятно ми е, господине.

— Моята съпруга ми е разказвала много за вас.

— Надявам се, не ви е казала прекалено лоши неща.

— Напротив. Тя има само хубави спомени за вас.

— Благодаря — Кларк се обърна към Тайлър. — Добър ден, съдия Станфорд.

— Здравей, Кларк.

— Радвам се да ви видя.

— Благодаря. Изглеждаш много добре.

— Вие също. Моите съболезнования за онова, което се случи.

— Благодаря. Да не би да са те оставили тук, за да се погрижиш за нас?

— О, да. Мисля, че всички ще можете да се почувствате удобно и приятно.

— И аз ще бъда в старата ми стая?

Кларк се усмихна:

— Точно така. — Обърна се към Уди. — Приятно ми е да ви видя, господин Удроу. Бих искал да...

Уди сграбчи Пеги за ръка.

— Хайде, тръгвай — побутна я той грубо. — Искам да си почина малко.

Останалите го изгледаха как мина край тях и пое с Пеги нагоре по стълбите.

Влязоха в огромната гостна. Погледът се приковаваше първо върху двата масивни шкафа стил Луи XIV. Навсякъде из помещението имаше пръснати конзоли от позлатено дърво с декоративна мраморна повърхност, както и внушителен брой изящни стилни кресла и софи. От високия таван се спускаше полилей от позлатен бронз. По стените висяха мрачни средновековни картини.

— Съдия Станфорд — Кларк пристъпи към Тайлър, — трябва да ви предам едно съобщение. Господин Саймън Фицджералд помоли да му известите кога ще бъде удобно да се срещне със семейството ви.

— Кой е Саймън Фицджералд? — попита Марк.

— Адвокатът на семейството — поясни Кендъл. — Винаги е работил с баща ми, но ние така и не го познаваме лично.

— Предполагам, че иска да обсъдим как ще бъде разрешен въпросът с наследството — каза Тайлър. После се обърна към другите. — Ако нямате нищо против, ще му кажа да дойде тук утре сутринта.

— Идеално — съгласи се Кендъл.

— Готвачът приготвя вечеря — уведоми ги Кларк. — Осем часът удобно време за вечеря ли е?

— Да — отвърна Тайлър. — Благодаря.

— Ива и Мили ще ви заведат до стаите.

Тайлър се обърна към сестра си и зет си.

— Ще се видим долу в осем, нали?

Уди и Пеги влязоха в тяхната стая на горния етаж.

— Добре ли си? — попита Пеги.

— Нищо ми няма — сопна ѝ се Уди. — Остави ме на мира.

Пеги само го изгледа как отиде в банята и тръшна вратата зад себе си. Не помръдна от мястото си — стоеше и чакаше.

След десетина минути Уди излезе. Усмихваше се.

— Привет, бейби.

— Привет.

— Е, какво ще кажеш за къщата?

— Ами че тя... тя е огромна.

— Направо чудовищна. — Приблужи се към леглото и прегърна Пеги. — Преди това беше моята стая. Стените бяха покрити със спортни плакати. Исках да стана спортист. Имах големи мечти. През последните години в пансиона бях капитан на футболния отбор. Пет-шест тренъори в колежи ми направиха предложения.

— Ти кой избра?

— Никой — поклати глава той. — Според баща ми те се интересували само от името Станфорд и единствено щели да искат пари от него. Прати ме в едно инженерно училище, там не играеха футбол. — Уди замълча за момент. После смутолеви: — Сега можех да играя заедно с... ама стана една...

— Какво каза накрая? — погледна го тя объркано.

— Не си ли гледала „На брега“?

— Не.

— Е, това е една реплика на Марлон Брандо. Означава, че и двамата ни изработиха.

— Баща ти трябва да е бил суров човек.

— Това е най-милото нещо, което някой някога е казал за него. — Уди се изсмя кратко и подигравателно. — Спомням си, като съвсем малко дете веднъж паднах от кон. Опитах се да го възседна отново, за да пояздя още. Баща ми обаче не ми позволи. „От теб никога няма да стане добър ездач, каза ми той. Прекалено си тромав“. — Уди я погледна. — Ето защо станах играч на поло от девета степен.

Събраха се на масата за вечеря — чужди един на друг, притихнали в неловко мълчание, свързани помежду си единствено от детските си травми.

Кендъл огледа трапезарията. В съзнанието ѝ се промъкнаха ужасни спомени, които се смесиха с възхищението от красотата на

обстановката: голямата маса стил Луи XV, френските столове от орехово дърво в стила на XVIII век, стилният френски ъглов шкаф, изрисуван в синьо и кремаво, картините от Вато и Фрагонар по стените.

— Четох за решението ти по случая „Фиорело“ — обърна се Кендъл към Тайлър. — Заслужава си присъдата, която си му дал.

— Сигурно е много интересно да бъдеш съдия — обади се Пеги.

— Понякога.

— С какви случаи се занимаваш по-конкретно?

— Криминални — изнасилвания, наркотици, убийства.

Кендъл пребледня и тъкмо понечи да каже нещо, но Марк сграбчи ръката ѝ и я стисна силно в знак на предупреждение.

Тайлър любезно каза на Кендъл:

— Станала си известна дизайнерка.

Кендъл вече дори дишаше с мъка.

— Да.

— Фантастична е — потвърди Марк.

— А ти, Марк, с какво се занимаваш?

— Работа в брокерска къща.

— О, ти значи си един от онези млади милионери от Уол Стрийт.

— Е, не съвсем, съдия Тайлър. Всъщност съм едва в началото на кариерата си.

Тайлър снизходително погледна Марк:

— Предполагам, истински късмет е да имаш такава преуспяваща жена.

Кендъл се изчерви и прошепна в ухото на Марк:

— Не му обръщай внимание. Не забравяй, че те обичам.

Уди вече започваше да усеща въздействието на наркотика.

Погледна към съпругата си:

— Пеги можеше да се облече и по-прилично, но на нея просто не ѝ пука как изглежда. Нали така, ангел мой?

Пеги седеше смутено и го гледаше, без да знае какво да отговори.

— Какво ще кажеш за едно сервитьорско костюмче, а? — предложи ѝ Уди.

— Извинете ме. — Тя стана от масата и избяга нагоре по стълбите.

Всички се бяха втренчили в Уди.

— Прекалено е чувствителна — ухили се той. — Та значи, утре ще обсъждаме завещанието, така ли?

— Точно така — отвърна Тайлър.

— Обзалагам се, че нашият старик не ни е завещал и пукнат грош.

— Но в наследството има толкова много пари... — обади се Марк.

— Не познаваш баща ни — изсумтя Уди. — Сигурно ни е завещал старите си палта и кутия пури. Той обичаше да използва парите си, за да ни държи под контрол. Любимата му реплика беше: „Нали не искаш да ме разочароваш?“ И ние всички се държахме като добри малки деца, защото, както казваш, парите бяха толкова много. Ами да, обзалагам се, старикът е намерил начин да ги отнесе със себе си.

— Утре ще разберем — обобщи Тайлър.

Рано на другата сутрин пристигнаха Саймън Фицджералд и Стив Слоун. Кларк ги отведе в библиотеката:

— Ще уведомя семейството, че сте тук.

— Благодаря.

От огромната библиотека се излизаше към градината през внушителна двукрила стъклена врата. Помещението бе облицовано с тъмно дъбово дърво, а стените — покрити с лавици, претъпкани с томове книги в красиви кожени подвързии. Тук-там се виждаха удобни кресла и италиански настолни лампи. В един ъгъл беше разположен махагонов шкаф, направен специално по поръчка. В остъклените витрини бе изложена завидната колекция от оръжия на Хари Станфорд, а под тях, в нарочно изработени чекмеджета, стояха мунициите.

— Ще бъде интересна сутрин — обади се Стив. — Чудя се как ли ще реагират.

— Съвсем скоро ще разберем.

Първи в стаята влязоха Кендъл и Марк.

— Добър ден — поздрави Саймън Фицджералд. — Аз съм Саймън Фицджералд. Това е моят съдружник Стив Слоун.

— Кендъл Рено, съпругът ми Марк.

Мъжете се ръкуваха.

В стаята влязоха Уди и Пеги.

— Уди, това са господин Фицджералд и господин Слоун — представи ги Кендъл.

— Здравейте — кимна Уди. — Донесохте ли мангизите?

— Ами то, ние всъщност...

— Шегувам се! Това е моята съпруга Пеги. — Уди погледна към Стив. — Старикът оставил ли ми е нещо или...?

— Добро утро. — В стаята влезе Тайлър.

— Съдия Станфорд?

— Да.

— Аз съм Саймън Фицджералд, а това е Стив Слоун, моят съдружник. Стив уреди транспортирането на тялото на баща ви от Корсика дотук.

— Благодарен съм ви — обърна се Тайлър към Стив. — Ние всъщност не сме съвсем сигурни какво точно е станало. Пресата публикува толкова много версии по случая. Има ли нещо нечисто в цялата работа?

— Не. По всичко личи, че е било злополука. Яхтата на баща ви попаднала в ужасна буря недалеч от бреговете на Корсика. Дмитри Камински, неговият бодигард, е дал показания под клетва, според които баща ви стоял на външната веранда пред каютата си, когато вятърът отвял някакви листове от ръцете му. Той се протегнал да ги хване, загубил равновесие и паднал зад борда. Когато накрая успели да го измъкнат, вече било твърде късно.

— Каква ужасна смърт — потръпна Кендъл.

— Вие ли разговаряхте с онзи човек Камински? — поинтересува се Тайлър.

— За съжаление не. Докато пристигнах в Корсика, той вече беше заминал.

— Капитанът на яхтата посъветвал баща ви да не тръгва в тази буря, но по някаква причина той много бързал да се върне — намеси се Фицджералд. — Бил уредил и хеликоптер, за да долети дотук. Имал е спешен проблем за уреждане.

— Знаете ли какъв по-точно е бил този проблем? — попита Тайлър.

— Не. Прекъснах почивката си, за да се срещна с него тук. Не знам обаче за какво...

— Всичко това е много интересно, но вече е минало, не е ли така? — прекъсна ги Уди. — По-добре да поговорим за завещанието. Оставил ли ни е нещо или не? — Той нервно мачкаше длани.

— Защо първо не седнем? — предложи Тайлър.

Всички се разположиха. Саймън Фицджералд седна зад бюрото. Отвори куфарчето си и започна да вади някакви книжа.

Уди беше готов да избухне:

— И какво сега? За Бога, оставил ли е, или не е?

— Уди... — обади се Кендъл.

— Знам отговора — не спираше Уди. — Не ни е оставил и цент.

— В действителност — Фицджералд изгледа в очите децата на Хари Станфорд — вие всички получавате равни дялове от наследството.

Стив усети радостната възбуда, която се надигна в стаята.

Уди зяпна Фицджералд:

— Какво?! Вие сериозно ли говорите? — Той скочи на крака. — Та това е фантастично! — После се обърна към другите. — Чухте ли добре? Старият мръсник най-накрая направи нещо свястно! — Погледна към Саймън Фицджералд. — За какво количество става дума?

— Не разполагам с точна цифра. Според последния брой на списание Форбс Станфорд Ентърпрайзис възлиза на шест милиарда долара. Повечето от тях са вложени в различни корпорации, но приблизително около четиристотин милиона долара са в налични авоари.

Кендъл гледаше като втрещена.

— Та това означава повече от сто милиона долара за всеки от нас. Не мога да повярвам! — „Значи ще бъда свободна, помисли си тя. Мога просто да си оправя сметките с онези и завинаги да се отърва от тях“.

После погледна към Марк със светнало лице и го стисна за ръката.

— Моите поздравления — каза Марк.

Той знаеше много по-добре от останалите какво щяха да означават тези пари.

— Както знаете — продължи Саймън Фицджералд, — деветдесет и девет процента от акциите на Станфорд Ентърпрайзис бяха собственост на баща ви. Тези дялове ще бъдат разпределени поравно между вас. Освен това, след като баща ви вече е покойник, съдия Станфорд става безусловен собственик на онзи един процент, който му бе завещан под попечителство от неговата майка. Ще има, естествено, някои формалности за уреждане. Трябва да ви уведомя и за друго — съществува възможност да бъде включен и още един наследник.

— Още един наследник ли? — изненада се Тайлър.

— В завещанието на баща ви изрично е упоменато, че наследството трябва да се подели поравно между всички членове на неговото потомство.

— Какво, какво имате предвид под „потомство“? — погледна озадачено Пеги.

— Означава всички биологически и всички законно припознати наследници — поясни Тайлър.

— Точно така — кимна Фицджералд. — Всеки потомък, роден без наличието на законна брачна връзка, се смята за наследник на майката и на бащата и неговите права са гарантирани от законодателната система.

— Какво искате да кажете? — попита нетърпеливо Уди.

— Искам да кажа, че може би ще има още един ищец.

— Кой е той? — полюбопитства Кендъл.

Саймън Фицджералд се поколеба за момент, но в случая просто нямаше начин да бъде тактичен.

— Сигурен съм, всички добре знаете как преди много години вашият баща направи дете на една гувернантка, която работеше тук.

— Розмари Нелсън — довърши Тайлър.

— Да. Нейната дъщеря е била родена в болницата Сейнт Джоузеф в Милуоки. Казва се Джулия.

В стаята се възцари напрегнато мълчание.

— Хей! — възкликна Уди. — Та това е било преди двадесет и пет години.

— Даже двадесет и шест, ако трябва да бъдем точни.

Кендъл попита:

— Някой знае ли къде се намира тя?

В съзнанието на Саймън Фицджералд прозвучаха думите на Хари Станфорд: „Тя ми писа, че детето било момиче. Да, но ако си въобразява, че ще успее да измъкне и цент от мен, ужасно се заблуждава, да я вземат дяволите, дано“.

— Не — отвърна бавно Фицджералд. — Никой не знае къде се намира тя.

— Тогава за какво изобщо говорим? — попита настойчиво Уди.

— Исках само да сте известени, че ако тя все пак се появи, ще има право на равен дял от наследството заедно с всички вас.

— Според мен няма за какво да се притесняваме — заяви уверено Уди. — Тя сигурно никога не е научила даже кой е баща ѝ.

Тайлър се обърна към Саймън Фицджералд:

— Казахте, че не знаете точната сума на наследството. Мога ли да ви попитам защо?

— Защото нашата фирма се занимава само с личните дела на баща ви. Неговите финансови дела се представляват от други две правни фирми. Свързах се с тях и ги помолих да приготвят финансовите отчети във възможно най-кратък срок.

— За какъв период от време става дума? — попита Кендъл нетърпеливо. „На нас са ни необходими 100 000 долара още сега, за да покрием разходите си“.

— Може би два до три месеца.

Марк видя как върху лицето на съпругата му се изписа истински ужас.

— Няма ли някакъв начин нещата да се ускорят? — попита той.

— Опасявам се, че не — отговори Стив Слоун. — Завещанието трябва да мине през специална съдебна комисия за легализация, а точно сега техният график е доста тежък.

— Какво означава тази легализация? — попита Пеги.

— „Легализация“ идва от глагола легализирам — узаконявам. Това означава...

— Тя не е иска да ѝ изнасяте тоя проклет урок по английски! — избухна Уди. — Не може ли просто да уредим нещата и да приключим още сега?

Тайлър погледна брат си:

— Работата със закона е малко по-различна. При смъртен случай завещанието се регистрира от съдебната комисия за легализация. Там

се прави оценка на всички налични вещи и имоти — недвижимо имущество, дялово участие в корпорации, пари в брой, бижута — и накрая се изготвя опис, който се регистрира и легализира в съда. Изчисляват се съответните такси и се плаща определен данък. След всичко това се подава молба за разрешение наличните имоти да бъдат разпределени между съответните наследници.

— Е, какво пък, по дяволите — ухили се Уди. — Чакал съм близо четиридесет години да стана милионер. Предполагам, че нищо няма да ми стане, ако изчакам още месец-два.

Саймън Фицджералд се изправи:

— Освен личното си имущество, което ви е завещал вашият баща, има и някои незначителни дарения, които обаче не променят общия обем на наследството. — Фицджералд огледа присъстващите. — Ами тогава, ако няма нищо друго...

— Мисля, че няма — Тайлър стана. — Благодаря ви, господин Фицджералд, господин Слоун. Ако възникнат някакви проблеми, ще ви се обадим.

— Дами и господа — Фицджералд кимна към останалите. После се обърна и тръгна към вратата, а Стив Слоун го последва.

Вече навън, докато вървяха по алеята пред къщата, Саймън Фицджералд се обърна към Стив:

— Е, сега вече се запозна със семейството. Какво ще кажеш?

— Приемат го повече като празнично събитие, отколкото като повод за скръб. Нещо ме смущава, Саймън. Ако техният баща ги е мразел толкова, колкото те, изглежда, го мразят, защо тогава им е оставил всичките тези пари?

Саймън Фицджералд сви рамене:

— Никога няма да узнаем. Може би тъкмо заради това е тръгнал да се види с мен, за да завещае парите на някой друг.

През нощта никой от наследниците не можа да спи — всеки бе потънал в собствените си мисли.

„Ето че се случи. Наистина се случи! — не затваряше очи Тайлър. — Сега вече имам възможност да дам на Лий целия свят.

Каквото и да поиска! Всичко!“

И Кеңдъл не заспиваше: „Още щом получа парите, ще намеря начин да се разплатя с всичките си изнудвани и никога повече да не посмеят да ме тормозят“.

Уди чертаеше планове: „Ще си купя най-добрите понита за поло в света. Никога повече няма да взимам коне назаем. Ще стана играч от десета степен!“ Хвърли поглед към Пеги, която спеше до него. „Но първо ще се отърва от тая тъпа кучка“. После обаче си помисли: „Не, не мога да направя такова нещо...“ Стана от леглото и отиде в банята. Когато излезе, вече се чувстваше прекрасно.

На другата сутрин по време на закуска цареше жизнерадостна атмосфера.

— Е — подхвана Уди щастливо, — предполагам, всеки си е правил някакви планове.

— Как изобщо човек може да си прави планове за подобно нещо? Та това е невероятно количество пари! — вдигна рамене Марк.

— Със сигурност ще промени живота на всички ни — изгледа ги Тайлър.

Уди кимна:

— Оня негодник трябваше да ни ги даде, докато беше жив, за да им се порадваме още тогава. Ако не е неприлично да се мразят покойници, ще ви кажа нещо...

— Уди... — прекъсна го Кеңдъл укорително.

— Е, нека не бъдем лицемерни. Всички го презирахме и той си го заслужаваше. Само погледнете какво се е опитал да...

В стаята влезе Кларк. Застана до вратата с притеснено изражение:

— Извинете. Дошла е някаква мис Джулия Станфорд.

ПЛАНЕ

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джулия Станфорд?

Спогледаха се втрещено.

— По дяволите, това е точно тя! — избухна Уди.

— Предлагам да се преместим в библиотеката — каза бързо Тайлър. И добави към Кларк: — Ако обичаш, би ли я довел в библиотеката?

— Да, господине.

Тя застана на прага и започна да ги оглежда един по един, очевидно притеснена.

— Аз... аз може би не биваше да идвам — каза накрая тя.

— Адски си права! — извика Уди. — Коя, по дяволите, си ти?

— Джулия Станфорд. — Беше толкова смутена, че почти заекваше.

— Не. Имах предвид каква *точно* сте вие всъщност?

Понечи да изрече нещо, но само поклати глава.

— Аз... Розмари Нелсън беше моя майка. Хари Станфорд ми беше баща.

Те се спогледаха.

— Имате ли някакви доказателства? — попита Тайлър.

— Не мисля, че имам някакво *реално* доказателство — преглътна тя.

— Естествено, нямаш — сопна ѝ се Уди. — Как смееш тогава да...

Кендъл го прекъсна:

— Ние всички сме в голямо недоумение, както сигурно сама се досещате. Ако думите ви са истина, тогава вие сте... вие сте наша природена сестра.

Джулия кимна:

— Вие сте Кендъл. — Обърна се към Тайлър: — Вие сте Тайлър. — После погледна към Уди: — А вие сте Удроу. Наричат ви Уди.

— Както сте могли добре да се осведомите от сп. „Пийпъл“ — саркастично заключи Уди.

Обади се Тайлър:

— Сигурен съм, че разбирате в какво положение се намираме, госпожице... хм... Без да имаме някакво конкретно доказателство, за нас е просто невъзможно да приемем...

— Разбирам. — Тя се огледа смутено. — Не знам всъщност защо дойдох тук.

— О, аз пък мисля, че много добре знаете защо — апострофира я Уди. — Това нещо се нарича пари.

— Парите не ме интересуват — възмутено отвърна тя. — Истината е, че аз... аз дойдох тук с надеждата да се запозная с моето семейство.

— Къде е майка ви? — Кендъл внимателно я заглежда.

— Почина. Когато прочетох, че нашият баща е загинал...

— Решихте да ни разгледате що за хора сме — довърши подигравателно Уди.

Тайлър пак се включи в разговора:

— Казахте, че нямате законно доказателство, за да удостоверите точно коя сте.

— Законно ли? Ами... ами сигурно не. Дори не съм се замисляла. Но има неща, които по никакъв друг начин не бих могла да знам, освен ако не съм ги научила от майка си.

— Какви например? — поинтересува се Марк.

Тя замълча, за да помисли.

— Спомням си, мама често говореше за някаква зимна градина зад къщата. Тя обичаше растения и цветя, била прекарвала там часове наред...

— Снимки на тази зимна градина могат да се видят в много списания — прекъсна я Уди.

— Какво още ви е казвала майка ви? — настоя Тайлър.

— О, толкова много неща! Тя обичаше да говори за вас и за приятните часове, които сте прекарвали заедно. — Джулия се замисли за момент. — Спомням си, разказваше как веднъж ви завела на лебедите-лодки, били сте много малки. Един от вас за малко не паднал във водата. Не си спомням кой беше.

Уди и Кендъл погледнаха към Тайлър.

— Аз бях — обади се той.

— Завела ви на пазар в голям търговски център. Някой от вас се загубил и всички изпаднали в паника.

— Тогава се загубих аз — бавно изрече Кендъл.

— Да? И какво друго? — попита Тайлър.

— Завела ви в Юниън Ойстър Хаус, там сте опитали първата си стрида и ви станало лошо.

— Да, спомням си.

Те мълчаливо се бяха вторачили един в друг. Джулия погледна към Уди:

— Вие с мама сте отишли в корабостроителния завод в Чарлстаун, за да видите американския параход „Конститюшън“, и вие не сте искали да си тръгнете. Трябвало е да ви влачи насила. — После се обърна към Кендъл. — А един ден в градската градина вие сте си откъснали някакви цветя и за малко не са ви арестували.

— Така беше — преглътна Кендъл.

Сега всички вече я слушаха внимателно, дори прехласнато.

— Един ден мама ви завела всички заедно в природонаучния музей, където страшно сте се уплашили от скелетите на мастодонта и морския дракон.

— Никой от нас не можа да заспи онази нощ — припомни си Кендъл.

Джулия отново се обърна към Уди:

— Една Коледа тя ви завела да покарате кънки. Вие сте паднали и сте си счупили зъб. А на седем години сте паднали от едно дърво и после се наложило да ви шият крака. Имали сте белег.

— Все още го имам — неохотно призна Уди.

Тя се обърна към другите:

— Някой от вас го ухапало куче. Не си спомням точно кой беше. Мама го откарала бързо в кабинета за спешна медицинска помощ в болницата Масачузетс Дженеръл.

— Трябваше да ми бият инжекции против бяс — кимна Тайлър.

Думите ѝ вече се лееха свободно и неудържимо:

— Уди, когато сте били на осем години, сте избягали от къщи. Искали сте да отидете в Холивуд да станете артист. Нашият баща страшно ви се ядосал. Пратил ви да си легнете, без да вечеряте. Мама тайничко се качила във вашата стая и ви донесла малко храна.

Уди само мълчаливо кимна с глава.

— Не... не знам какво още да ви разкажа. Аз... — Внезапно тя си спомни нещо. — Имам една снимка в чантата си.

Отвори дамската си чанта и извади снимката. Подаде я на Кендъл.

Всички се събраха около нея, за да я видят: беше тяхна снимка — те тримата като деца, застанали до симпатична млада жена в униформа на гувернантка.

— Даде ми я мама.

— Нещо друго оставила ли ви е — осведоми се Тайлър.

— Не, съжالياвам — поклати глава тя. — Мама не искаше да има около себе си нищо, което да ѝ напомня за Хари Станфорд.

— Освен вас, разбира се — вметна Уди.

Тя се обърна предизвикателно:

— Хич не ми пука дали ми вярвате или не. Изобщо не разбирате... Аз... аз просто толкова се надявах да... — замълча и не довърши.

Тайлър наруши мълчанието:

— Както каза сестра ми, всички сме в голямо недоумение от вашето внезапно появяване. Имам предвид... някой изниква изневиделица пред нас и се обявява за член на семейството... сигурно разбирате затруднението ни. Мисля, че ще ни е необходимо малко време. Трябва да си поговорим.

— Естествено, разбирам ви.

— Къде сте отседнали?

— В „Тремънт Хаус“.

— Защо просто не се върнете там? Ще изпратим кола да ви закара. И скоро ще ви се обадим.

— Добре — кимна тя. — Изглежда ги последователно един по един и тихо каза: — Независимо какво си мислите, вие все пак сте мои роднини.

— Ще ви изпратя до външната врата — предложи Кендъл.

— Няма нужда — усмихна се тя. — И сама мога да намеря пътя. Имам чувството, че познавам всеки сантиметър от тази къща.

Те я изгледаха как се обърна и излезе от стаята.

— Е! Изглежда... май си имаме сестра — констатира Кендъл.

— Аз не го вярвам — отвърна троснато Уди.

— На мен ми се струва... — започна Марк.

Всички говореха едновременно. Тайлър вдигна ръка:

— Така няма да стигнем доникъде. Нека погледнем на нещата логически. В известен смисъл тази жена е като подсъдима, а ние сме нейните съдебни заседатели. От нас зависи дали да я обявим за виновна или за невинна. При съдебен процес решението се взима с единодушие. Всички трябва да сме съгласни.

— Добре — кимна Уди.

Тайлър продължи:

— Тогава бих искал да дам първия глас. Смятам тази жена за измамница.

— Измамница? Как би могла? — поиска обяснение Кендъл. — Невъзможно е да знае такива лични подробности за нас, ако действително не е тази, за която се представя.

— Кендъл — спокойно каза Тайлър, — колко хора минаха през този дом като прислуга, когато бяхме деца?

— Защо? — погледна го объркано.

— Десетки, нали? Възможно е някой да знае случките, което ни изреди тази млада жена. Години наред тук имаше домашни прислужници, шофьори, икономии, готвачи. Изключено ли е някой да ѝ е дал и онази снимка.

— Искаш да кажеш... тя би могла да има и съучастник?

— Един или повече — уточни Тайлър. — Да не забравяме, тук става въпрос за огромно количество пари.

— Тя каза, че не иска парите — припомни им Марк.

— Разбира се, че ще *каже* точно така — кимна Уди и погледна към Тайлър. — Но как да докажем, че е измамница? Няма никакъв начин, по който...

— Има един начин — замислено изрече Тайлър.

Всички се обърнаха към него.

— Как? — попита Марк.

— Ще имам точния отговор утре сутринта.

— Искаш да кажеш, че Джулия Станфорд накрая се появи след всичките тези години? — бавно попита Саймън Фицджералд.

— Появи се жена, която *твърди*, че е Джулия Станфорд — поправи го Тайлър.

— И вие не ѝ вярвате? — уточни Стив.

— Категорично не. Единствените приведени, така наречени доказателства за нейната самоличност са някакви случки от детството ни, които биха могли да бъдат известни на още поне дузина други бивши прислужници, и една стара снимка — всъщност тя не доказва абсолютно нищо. Всеки един от тези хора би могъл да ѝ е съучастник. Решил съм да докажа, че е измамница.

— И как предлагате да се направи това? — намръщи се Стив.

— Много просто. Ще искам да ѝ се направи ДНК-тест.

Стив Слоун остана изненадан:

— Но това ще означава да се ексхумира тялото на баща ви.

— Да. — Тайлър се обърна към Саймън Фицджералд. — Представява ли някакъв проблем?

— При такива обстоятелства навярно ще получа разрешение за ексхумация. Тя съгласна ли е да се подложи на подобен тест?

— Още не съм я питал. Ако откаже, само ще потвърди, че се бои от резултатите. — Направи кратка пауза. — Трябва да призная, няма да ми е приятно да се занимавам с това. Но смятам, че е единственият начин, за да установим истината.

Фицджералд се замисли за момент.

— Добре тогава. Ще поемеш ли тази работа, Стив?

— Разбира се. — Той погледна Тайлър. — Сигурно сте запознат с процедурата. Най-близкият сродник — в случая някое от децата на починалия — трябва да подаде молба до специална съдебна комисия, за да получи разрешение за ексхумация. Необходимо е да им обясните причината за вашето искане. Ако молбата ви бъде уважена, съдебните власти ще издадат разрешение на погребалния дом да пристъпят към процедурата. На ексхумацията присъства и съдебен представител.

— Колко време ще отнеме? — попита Тайлър.

— Предполагам, до три-четири дни ще получите разрешение. Днес е сряда. Ще можем да ексхумираме тялото в понеделник.

— Добре. — Тайлър замълча за момент. — Имаме нужда от ДНК-експерт — някой, който ще бъде достатъчно убедителен в съдебната зала, ако изобщо се стигне дотам. Не познавате ли някого?

— Познавам точно човека, който ни трябва — каза Стив. — Името му е Пери Уингър. Живее тук, в Бостън. Давал е експертни заключения по съдебни дела из цялата страна. Ще му се обадя по телефона.

— Много ви благодаря. Колкото по-бързо приключим с тази работа, толкова по-добре ще бъде за всички нас.

В десет часа на другата сутрин Тайлър влезе в библиотеката на Роуз Хил, където го очакваха Уди, Пеги, Кендъл и Марк. До Тайлър стоеше някакъв непознат.

— Искам да ви запозная с Пери Уингър — съобщи Тайлър.

— Какъв е той? — попита Уди.

— Той е нашият ДНК-експерт.

— Защо ни е притрябвал ДНК-експерт? — любопитства Кендъл.

— За да докаже, че онази непознатата, която се появи така изневиделица в най-удобния момент, е мошеничка. Нямам намерение да я оставям да се измъкне току-така — обясни Тайлър.

— Значи ще изрови стареца от гроба? — попита Уди.

— Точно така. По моя молба нашите адвокати вече правят необходимото, за да получат разрешение за ексхумация. ДНК-експертизата ще докаже дали тази жена е наша природена сестра, или не е.

— Боя се, че не разбирам какво точно е ДНК — обади се Марк.

Пери Уингър се прокашля:

— По-просто обяснено, дезоксирибонуклеиновата киселина — или ДНК — е молекулата на наследствеността. Тя съдържа уникалния генетичен код на всеки индивид. Може да бъде извлечена от капки кръв, сперма, слюнка, космени корени и дори от кости. В един труп могат да се запазят минимални количества от нея повече от петдесет години.

— Разбирам. Значи всъщност е съвсем просто — усмихна се Марк.

Пери Уингър се намръщи:

— Повярвайте ми, не е никак просто. Съществуват два типа ДНК-тестове. Единият, така нареченият ПКТ-тест, е по-прост и за

получаване на резултатите са нужни три дни, докато другият, РФЛП-тест, е по-сложен и понякога отнема един и половина до два месеца, за да се стигне до крайния резултат. За нашата цел ще бъде достатъчен и по-простият тест.

— Как точно правите теста? — попита Кендъл.

— Минава се през няколко последователни етапа. Първо се отделя пробата и ДНК се насича на отделни фрагменти. Фрагментите се сортират по дължина, като се поставят върху пихтиеста утайка и се третират с електрически ток. ДНК с отрицателен заряд започва да се придвижва към тази с положителен и няколко часа по-късно фрагментите вече са сортирани. — Пери Уингър навлизаше в стихията си. — За разделянето на фрагментите се използват алкални химикали. После фрагментите се пренасят върху найлонова повърхност, която пък се потапя във водна баня и радиоактивните проби...

Неговите слушатели вече се бяха изцъклили насреща му.

— Колко точен е този тест? — прекъсна го Уди.

— Сто процента сигурност, когато трябва да се определи дали даден мъж *не е* бащата. Ако тестът е за положителен резултат, точността е деветдесет и девет цяло и девет десети процента.

Уди се обърна към брат си:

— Тайлър, ти си съдия. Да речем, примерно, тя наистина е дете на Хари Станфорд. Нейната майка и нашият баща никога не са били женени. Тогава защо изобщо да има някакви права над каквото и да било?

— Според закона — обясни Тайлър, — ако се докаже бащинството на нашия баща, тя ще има правото да получи равен дял с нас.

— Слушайте тогава, нека направим каквото трябва с това проклето ДНК и да я разобличим!

Тайлър, Уди, Кендъл, Марк и Джулия седяха на една маса в хотелската столова на „Тремънт Хаус“.

Пеги си остана в Роуз Хил. „От всичките тия приказки за изкопаването на труп направо ме полазват тръпки“, беше казала тя.

Сега те стояха лице в лице онази, която твърдеше, че е Джулия Станфорд.

— Не разбирам какво точно искате от мен.

— Нещо много просто — уведоми я Тайлър. — Лекар ще вземе проба от вашата кожа, за да я сравни с тази на нашия баща. Ако ДНК-молекулите съвпадат, ще бъде сигурно доказателство, че вие действително сте негова дъщеря. От друга страна, ако не желаете да се подложите на този тест...

— Това... това не ми харесва.

— И защо? — намеси се Уди.

— Не знам. — Тя потръпна. — Мисълта, че ще трябва да се изкопае тялото на моя баща, за да... да...

— За да се докаже коя всъщност сте вие.

Тя ги изглежда един по един право в очите.

— Искане ми се всички вие да можете...

— Да?

— Значи няма друг начин да ви убедя, така ли?

— Да — потвърди Тайлър. — Съгласете се да се подложите на теста.

Последва дълго мълчание.

— Добре. Ще го направя.

Получаването на разрешение за ексхумация се оказа много трудно, отколкото бяха очаквали. Саймън Фицджералд разговаря лично със съдебния следовател.

— Не! За бога, Саймън! Не мога да направя подобно нещо! Знаеш ли каква смрад ще предизвика? Искане да кажа, че не става дума за когото и да е, а за самия Хари Станфорд. Ако по някакъв начин стигне до чужди уши, за медиите ще настъпи истинско пиршество!

— Марвин, много е важно. Заложени си милиони долари. Затова ти ще се погрижиш по някакъв начин да не стига до чужди уши.

— Няма ли някакъв друг начин, по който да...?

— Боя се, че не. Жената е много убедителна.

— Но семейството не е убедено.

— Не.

— Ти как мислиш, тя измамница ли е, Саймън?

— Честно казано, не знам. Но в случая моето мнение няма никаква стойност. Всъщност нищо мнение няма стойност. В съда

искат конкретно доказателство, а ДНК-тестът е точно това.

Съдебният следовател поклати глава:

— Хари Станфорд ми беше стар познат. На него никак нямаше да му хареса тази история. Наистина не би трябвало да ви позволявам да...

— Но ще ни позволиш.

— Така изглежда — въздъхна съдебният следовател. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Запазете го в пълна тайна. Да не ги оставяме да правят циркове по вестниците.

— Имаш думата ми. Строго поверително. Ще знае само семейството.

— Кога си решил да го направите?

— Бихме искали да стане в понеделник.

Съдебният следовател въздъхна отново:

— Добре. Ще се обадя в погребалния дом. Ще имаш да ми дължиш една услуга, Саймън.

— Няма да го забравя.

В девет часа сутринта в понеделник входът към участъка, където бе погребано тялото на Хари Станфорд, беше временно затворен „поради ремонтни работи“. Връщаха всеки, упътил се натам. Уди, Пеги, Тайлър, Кендъл, Марк, Джулия, Саймън Фицджералд, Стив Слоун и доктор Колинс, представител на съдебния следовател, стояха до гроба на Хари Станфорд и наблюдаваха как четирима работници от гробището изваждат ковчега. Пери Уингър чакаше малко по-настрани.

Когато сложиха ковчега на земята, главният работник се обърна към групата:

— Какво искате да направим сега?

— Отворете го, моля — каза Фицджералд. После се обърна към Пери Уингър: — Колко време ще ви отнеме?

— Не повече от минута. Просто ще взема една съвсем бърза проба от кожата.

— Добре — каза Фицджералд, кимна на главния работник. — Отваряйте.

Главният работник и неговите помощници започнаха да разпечатват ковчега.

— Не искам да гледам това — простена Кендъл. — Трябва ли изобщо да видим тази гледка?

— Да! — отвърна й Уди. — Със сигурност трябва да я видим.

Като хипнотизирани всички наблюдаваха как мъжете бавно отместват капака на ковчега и го бутнаха встрани. Без да помръдват, гледаха втрещено надолу.

— О, Боже! — извика Кендъл.

Ковчегът беше празен.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече се бяха върнали в Роуз Хил и Тайлър току-що беше станал от телефона.

— Фицджералд потвърди, че няма да се допусне никакво изтичане на информация до медиите. Собствениците на гробището със сигурност не биха искали да се прочуют с подобна лоша слава. Съдебният следовател е наредил на доктор Колинс да си държи устата затворена, а на Пери Уингър можем да имаме доверие, че няма да се раздрънка.

Уди изобщо не му обръщаше внимание.

— Изобщо не ми е ясно как тая кучка е успяла да го направи! — тюхкаше се той. — Но няма да ѝ се размине току-така! — Той изгледа свирепо останалите. — Да не би да мислите, че не го е скроила тя?

Тайлър каза бавно:

— Страхувам се, че трябва да се съглася с теб, Уди. Никой друг няма реална причина да го стори. Тази жена е умна и съобразителна, а и явно не действа сама. Не съм сигурен обаче пред какво точно сме изправени.

— Какво ще правим сега? — попита Кендъл.

Тайлър сви рамене:

— Честно казано, не знам. А така ми се иска да знаех. Но съм сигурен, че тя възнамерява да застане пред съда, за да оспори завещанието.

— Има ли някакви шансове да спечели? — плахо се обади Пеги.

— Боя се, че да. Тя е много убедителна. Успя да убеди дори някои от нас.

— Все пак, нещо трябва да се направи — възкликна Марк. — Защо не намесим полицията в случая?

— Фицджералд каза, че вече разследват изчезването на тялото, но са стигнали до задънена улица. В буквалния смисъл на думата — точни Тайлър. — Освен това полицията настоява случаят да се запази в пълна тайна, защото иначе всеки кретен в града ще тръгне да изравя труповете.

— Да поискаме от тях да проучат тая мошеничка!

— Не е работа за полицията — поклати глава Тайлър. — Това е частен... — Той млъкна за момент, а после продължи замислено: — Знаете ли...

— Какво?

— Бихме могли все пак да наемем частен детектив, който да я разобличи.

— Идеята ти не е никак лоша. Познаваш ли някого.

— Не, тук специално — не. Но ще помолим Фицджералд да намери. Или... — Той се поколеба. — Не го познавам лично, но съм чувал за един частен детектив, често използван от областния прокурор на Чикаго. Има безупречно име.

— Защо не се опитаме да го наемем? — предложи Марк.

— Зависи от всички вас — огледа ги Тайлър.

— Какво губим? — възкликна Кендъл.

— Може да се окаже много скъп — предупреди Тайлър.

— Скъп ли? Та тук става дума за милиони долари — изсумтя Уди.

— Разбира се. Имаш право — кимна Тайлър.

— Как се казва този човек?

— Не мога да си спомня точно. — Намръщи се: — Симпсън... Симънс... Не, не беше така. Беше нещо подобно. Ще се обадя на областния прокурор в Чикаго.

Видяха как Тайлър взе телефона от малката масичка и набра номера. Две минути по-късно той вече разговаряше с помощник-областния прокурор.

— Обажда се съдия Тайлър Станфорд. Доколкото разбрах, от време на време наемате частен детектив, който ви върши отлична работа. Името му е нещо като Симънс или...

Гласът от другата страна каза:

— О, сигурно имате предвид Тимънс, Франк Тимънс.

— Тимънс! Да, точно така. — Тайлър погледна към другите и се усмихна. — Дали не бихте ми дали телефонния му номер, за да се свържа директно с него.

Тайлър записа номера, остави слушалката на мястото ѝ и каза:

— Добре, ако сте съгласни, ще се опитам да се свържа с него.

Всички кимнаха одобрително.

На другия ден следобед Кларк влезе в гостната, където се бе събрала цялата група и чакаше.

— Господин Тимънс е тук.

Беше мъж над четиридесетте, със светла кожа, едър и набит като боксьор. Имаше счупен нос и живи, любопитни очи. Огледа всички един по един — погледът му се спря последователно на Тайлър, на Марк и накрая на Уди, след което на лицето му се изписа въпросително изражение:

— Съдия Станфорд?

— Аз съм съдия Станфорд — надигна се леко от стола Тайлър.

— Франк Тимънс — представи се той.

— Заповядайте, седнете, господин Тимънс.

— Благодаря. — Той се разположи. — Вие ми се обадохте по телефона, нали?

— Да.

— Ако трябва да бъда откровен, не знам дали ще мога да ви помогна много. Тук нямам добри служебни връзки.

— Не става дума за нищо служебно — увери го Тайлър. — Ние просто искаме да установим произхода на една млада жена.

— По телефона ми казахте, че според нейни твърдения тя била ваша природена сестра, а вие нямате възможност да направите ДНК-тест.

— Точно така — подчерта Уди.

— А вие не вярвате, че ви е сестра? — Тимънс огледа групата.

Настъпи кратък момент на колебание.

— Не вярваме — обади се Тайлър. — От друга страна обаче, съществува някаква вероятност да казва истината. Искаме да ви наемем, за да намерите неопровержими доказателства дали казва истината, или е измамница.

— Дадено. Ще ви струва по хиляда долара на ден плюс допълнителните разходи.

— Хи-ля-да?... — изненада се Тайлър.

— Ще ги платим — намеси се Уди.

— Необходимо ми е цялата информация за тази жена.

— Всъщност тя не е никак много — поясни Кендъл.

Тайлър допълни:

— Въпросната персона не разполага с абсолютно никакви доказателства. Появи се тук с куп истории за нашето детство и твърди, че майка ѝ ги била разказвала и...

— Чакайте. Коя е била нейната майка? — вдигна ръка той.

— *Онази, за която тя твърди*, че ѝ е майка, беше наша гувернантка, казваше се Розмари Нелсън.

— Какво се е случило с нея?

Те се спогледаха неловко. Пръв се обади Уди:

— Имаше любовна връзка с нашия баща и забременя. После избяга. Родила момиченце. — Той сви рамене. — Просто изчезна.

— Разбирам. И младата жена твърди, че е нейното дете?

— Точно така.

— Не е никак много за начало. — Остана известно време замислен. Накрая вдигна глава: — Добре. Ще видя какво мога да направя.

— Тъкмо това е нашата молба към вас — уточни Тайлър.

Най-напред Франк Тимънс отиде в бостънската обществена библиотека, за да прочете всички материали и изрезки, събрани около скандала отпреди двадесет и шест години, засягащ Хари Станфорд, гувернантката и самоубийството на госпожа Станфорд. Събраният материал бе достатъчен за написването на цял роман.

Като следваща стъпка той посети Саймън Фицджералд.

— Името ми е Франк Тимънс. Аз съм...

— Зная кой сте, господин Тимънс. Съдия Станфорд ме помоли да ви сътруднича. С какво мога да ви помогна?

— Искам да издиря незаконната дъщеря на Хари Станфорд. Тя трябва да е на около двадесет и шест, нали?

— Да. Роди се на 9 август 1969 в болницата Сейнт Джоузеф в Милуоки, щата Уисконсин. Майка ѝ я нарече Джулия. — Той сви рамене. — Те изчезнаха. Боя се обаче, че това е цялата информация, с която разполагаме.

— Все пак имаме нещо за начало — заключи той. — Нещо за начало.

Госпожа Доуърти, завеждаща отделение в болницата Сейнт Джоузеф, бе прошарена жена над петдесетте.

— Да, разбира се, спомням си — каза тя. — Пък и как бих могла да го забравя? Това предизвика такъв ужасен скандал. Всички вестници обсъждаха историята. Репортерите тук откриха коя е тя и не оставиха горкото момиче на мира.

— Къде отиде, когато си тръгна оттук заедно с бебето?

— Не знам. Не ни остави никакъв адрес за справки.

— Тя плати ли цялата такса, преди да замине, госпожо Доуърти?

— Ами всъщност... не.

— Как сте запомнили точно това?

— Ами защото беше много тъжна сцена. Спомням си как тя седеше точно на този стол, на който седите вие сега, и ми обясняваше, че може да плати само част от таксата, но ми обещава по-късно да ми изпрати и останалата сума. Е, това, разбира се, не беше според правилата на болницата, но изпитах такова съжаление към нея — тя беше толкова болна, когато си тръгна, — че се съгласих.

— А после изпрати ли ви останалата част от парите?

— Да, разбира се. Някъде след около два месеца. Ето сега си спомням. Беше си намерила работа в някакво бюро за секретарки.

— Дали случайно няма да си спомните къде по-точно е било това?

— Не. Боже мой, та това беше преди около двадесет и пет години, господин Тимънс.

— Госпожо Доуърти, водите ли картотека за вашите пациенти?

— Разбира се. — Тя го погледна в очите. — Искате да преромя архивните папки?

— Ако нямате нищо против — усмихна ѝ се любезно той.

— Това ще помогне ли на Розмари?

— Би могло да означава много за нея.

— Извинете ме за момент. — Госпожа Доуърти излезе от кабинета.

Върна се след около петнадесет минути с лист в ръка.

— Ето го. Розмари Нелсън. Адресът за обратна поща е „Първокласни машинописни услуги“, Омаха, Небраска.

Шеф на „Първокласни машинописни услуги“ беше някакъв си господин Ото Бродерик, мъж на около шестдесет години.

— Ние наемаме толкова много временни служители — запротестира той. — Как бих могъл да помня някой, работил тук преди толкова време?

— Става дума за доста особен случай. Била е сама жена на около тридесет години с твърде крехко здраве. Имала е съвсем малко бебе и...

— Розмари!

— Точно така. Защо сте я запомнили?

— Просто обичам да правя връзки между нещата, господин Тимънс. Знаете ли какво значи мнемоника?

— Да.

— Ето, тъкмо това използвам и аз. Правя асоциативни връзки между нещата. Бяха пуснали един филм „Бебето на Розмари“. Ето защо, когато Розмари дойде и ми каза, че има бебе, веднага направих връзка между нещата...

— Колко време е работила Розмари при вас?

— О, около година, струва ми се. После пресата, кой знае как, откри коя е и повече не я оставиха на мира. Напусна града посред нощ, за да се измъкне от тях.

— Господин Бродерик, имате ли някаква представа къде е отишла Розмари Нелсън, когато си е тръгнала оттук?

— Струва ми се, във Флорида. Тя търсеше място с по-топъл климат. Аз я препоръчах на една агенция там.

— Ще ми дадете ли името на тази агенция?

— Разбира се. Казва се „Гейл“^[1]. Помня името ѝ, защото я свързвам с големите бури, които всяка година се разразяват във Флорида.

Десет дни след срещата си със семейство Станфорд той отново се върна в Бостън. Беше телефонираше предварително и вече го очакваха. Когато влезе в гостната в Роуз Хил, те бяха насядали в полукръг точно срещу него.

— Казахте, че имате някакви новини за нас, господин Тимънс — посрещна го Тайлър.

— Точно така. — Отвори едно куфарче и извади куп книжа. — Оказа се особено интересен случай. Когато започнах...

— Минавайте конкретно на въпроса — прекъсна го Уди нетърпеливо. — Измамница ли е тя, или не?

Той го погледна:

— Ако нямате нищо против, господин Станфорд, бих желал да представя резултатите по свой собствен начин.

Тайлър хвърли предупредителен поглед към Уди:

— Точно така, съгласни сме. Продължавайте, моля.

Те го наблюдаваха как прави справки с бележките си.

— Гувернантката на семейство Станфорд, Розмари Нелсън, е родила дъщеря, чийто баща е Хари Станфорд. Тя и дъщеря ѝ отишли в Омаха, Небраска, където е работила в „Първокласни машинописни услуги“. Нейният работодател ме убеди, че имала трудности със студения климат. После открих следите на тази жена и нейната дъщеря във Флорида, където е работила за агенция „Гейл“. Местили са се доста често в различни градове. Открих следата им отново в Сан Франциско — там са живели допреди десет години. И тук следите свършват. Двете просто изчезват. — Той ги погледна.

— Това ли е всичко, Тимънс? — поинтересува се Уди. — Значи сте загубили следата им отпреди десет години?

— *Не*, това съвсем не е всичко. — Той се пресегна към куфарчето и извади един документ. — Дъщерята Джулия е подала документи за шофьорска книжка, когато е била на седемнадесет.

— И какво значение има това? — попита Марк.

— В щата Калифорния шофьорите са длъжни да оставят отпечатъци от пръстите си. — Той вдигна един картон. — Това са отпечатъците на истинската Джулия Станфорд.

Тайлър извика възбудено:

— Разбирам! Ако те съвпаднат...

— Ще се окаже, че тя действително е наша сестра — довърши Уди.

— Точно така — кимна той. — Нося портативен комплект за взимане на отпечатъци, в случай че поискате да я проверите още сега. Тя тук ли е?

— В местния хотел е — отговори Тайлър. — Обаждам й се всяка сутрин, за да я убеждавам да остане, докато успеем да намерим разрешение на проблема.

— Пипнахме я значи! — възкликна Уди. — Хайде още сега да отидем там!

Половин час по-късно цялата група застана пред една хотелска стая в „Тремънт Хаус“. Завариха Джулия да си опакова багажа.

— Къде отивате? — изненада се Кендъл.

— У дома. Беше истинска грешка от моя страна да идвам тук.

— Едва ли ни вините за... — подхвана Тайлър.

Тя изстреля гняв в лицето му:

— Откакто пристигнах, срещам само подозрение. Въобразявате си, че съм дошла тук, за да ви отнема част от парите. Не, не това е причината. Дойдох, защото исках да откроя семейството си. Аз... Няма значение. — Тя се обърна и продължи да си опакова багажа.

— Това е Франк Тимънс. Той е частен детектив — продължи Тайлър.

— И сега какво? Да не би да ме арестувате? — вдигна глава тя.

— Не, госпожо. Джулия Станфорд е получила шофьорска книжка в Сан Франциско, когато е била на седемнадесет години.

— Точно така, получих я. Да не би да е незаконно?

— Не, госпожо. Въпросът е там, че...

— Въпросът е там — прекъсна го Тайлър, — че Джулия Станфорд е оставила отпечатъци от пръстите си върху тези документи.

— Не разбирам. Какво?... — изумлението й бе очевидно.

— Искаме да проверим дали съвпадат с вашите отпечатъци — обади се Уди.

— Не! Няма да допусна подобно нещо! — присви устни тя.

— Искате да кажете, че няма да ни позволите да свалим отпечатъци от пръстите ви?

— Точно така.

— И защо не? — заинтересува се Марк.

Тялото й се скова:

— Защото всички вие ме карате да се чувствам така, сякаш съм някакъв престъпник. Стига толкова! Искам да ме оставите на мира.

Кендъл напомни внимателно:

— Това е единственият ви шанс да докажете коя всъщност сте. И ние като вас сме разстроени от случилото се. Просто бихме искали да разрешим проблема.

Тя стоеше пред тях и оглеждаше лицата им едно по едно. Накрая уморено въздъхна:

— Е, добре. Нека да свършим и с това.

— Чудесно.

— Господин Тимънс... — подкани Тайлър.

— Ето. — Той извади един малък комплект за взимане на отпечатъци и го постави на масата. После отвори капака на мастиления тампон. — Моля, бихте ли дошли насам, ако обичате.

Другите наблюдаваха как тя се приближи към масата. Той хвана дланта ѝ и един по един натисна пръстите ѝ върху тампона. После ги притисна върху парче бяла хартия. — Готово. Не беше чак толкова ужасно, нали? — Постави картата от шофьорското бюро до пресните отпечатъци.

Останалите се скупчиха до масата и погледнаха към двете серии отпечатъци.

Бяха идентични.

— Те... те са... еднакви — пръв успя да проговори Уди.

— Значи наистина си наша сестра, така ли? — Кендъл я гледаше с доста смесени чувства.

— Нали тъкмо това се опитвах да ви обясня — усмихваше се тя през сълзи.

Внезапно всички се разприказваха в един глас:

— Просто невероятно!...

— След толкова много години...

— Защо майка ти така и никога не се върна...?

— Съжалявам, че ти причинихме толкова неприятни преживявания...

Цялата стая се озари от нейната усмивка:

— Няма нищо. Сега вече всичко е наред.

Уди вдигна картата с отпечатъците и я погледна със страхопочитание:

— Мили Боже! Та това е просто безценна карта. — Той я прибра в джоба си. — Ще я дам да ми я сложат в бронзова рамка.

Гласът на Тайлър надделя шумотевицата:

— Това заслужава да бъде отпразнувано! Предлагам всички да се върнем в Роуз Хил. — Обърна се към нея усмихнат: — Ще организираме празненство в чест на твоето завръщане у дома. Хайде да оправим сметките ти на рецепцията и да се махаме оттук.

Тя огледа всички с грейнали очи:

— Сякаш е някакъв сън. Най-сетне аз имам семейство!

Половин час по-късно всички отново бяха в Роуз Хил и тя се настаняваше в новата си стая. Другите бяха долу и възбудено разговаряха.

— Сигурно се е чувствала като изправена пред Инквизицията — размишляваше Тайлър.

— То си беше точно така — съгласи се Пеги. — Не знам как изобщо успя да го понесе.

— Чудя се как ли ще се пригоди към новия си начин на живот — размишляваше Кендъл.

— По същия начин като нас — отвърна сухо Уди. — С много шампанско и хайвер.

Тайлър се изправи:

— Аз поне съм доволен, че най-сетне всичко приключи. Ще се кача горе да видя дали тя няма нужда от някаква помощ.

Той се качи на горния етаж, прекоси коридора и стигна до нейната стая. Почука на вратата и извика високо:

— Джулия?

— Отворено е. Влез.

Застана на прага и двамата мълчаливо се вгледаха един в друг. После Тайлър внимателно затвори вратата, протегна ръце напред и бавно се ухили. Накрая проговори:

— Успяхме, Марго! Успяхме!

[1] Буря, вихър, хала (англ.) — Б.пр. ↑

ЗДРАЧ

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше нагласил всичко с неотразимата вещина на шахматен гросмайстор. Само дето това беше най-печелившата шахматна игра в историята — със залог от милиарди долари — и той я беше спечелил! Изпълваше го чувството за непобедима мощ. „Дали си изпитвал същото, когато си приключвал с някоя голяма сделка, татко? Е, да, но тази е много по-голяма, отколкото ти изобщо някога си могъл да направиш. Замислих убийството на века и се измъкнах абсолютно безнаказано“.

В известен смисъл всичко започна с Лий. „Красивият ми, прекрасният ми Лий“. Човекът, когото обичаше най-много на този свят. Запознаха се в Берлин, в гей-бара на Уест Белмонт Авеню. Лий беше висок, мускулист и русокос — най-красивият мъж, когото Тайлър бе виждал в живота си.

Тяхната среща започна така:

— Мога ли да ви почерпя едно питие?

— Да, ще бъде много мило — Лий погледна през рамо към него и кимна.

— Защо не идем да пийнем по едно и у дома? — предложи след втората чашка Тайлър.

— Аз съм скъп — усмихна се Лий.

— Колко?

— Петстотин долара на нощ.

Тайлър дори не се поколеба:

— Да вървим!

Прекараха нощта в дома на Тайлър.

Лий беше мил и сърдечен, и страстен — Тайлър усети към него привързаност, каквато никога не бе изпитвал към друго човешко същество през живота си. Преливаше от чувства, за чието съществуване дори не беше подозирал. До сутринта Тайлър вече беше лудо влюбен.

В миналото си беше взимал млади момчета от Кайро Клуб, от Бижу Тиътър или от разни други гей-свърталища в Чикаго, но сега вече знаеше, че всичко това щеше да се промени. Отсега нататък искаше само Лий.

Сутринта, докато приготвяше закуска, той попита:

— Какво мислиш да правиш довечера?

Лий го погледна изненадано:

— Съжалявам, довечера съм ангажиран.

Тайлър се почувства така, сякаш го удариха право в стомаха.

— Но, Лий, мислех си, че ти и аз...

— Тайлър, скъпи, аз съм много ценна и много скъпа стока. Ходя само при онези, които предлагат най-високата цена. Харесвам те, но се боя, че наистина съм прекалено скъп за твоите възможности.

— В състояние съм да ти дам всичко, каквото пожелаеш — отвърна му Тайлър.

Лий се усмихна лениво:

— Така ли? Ами добре, какво ще кажеш за една екскурзия до Сен Тропе на красива бяла яхта. Можеш ли да си го позволиш?

— Лий, аз съм по-богат от всичките ти приятели, взети заедно.

— О? Не си просто съдия.

— Е, да, такъв съм наистина, но скоро *ще стана* богат. Искам да кажа... много богат.

Лий го прегърна през рамото:

— Не се тормози, Тайлър. Другия четвъртък съм свободен. Тези яйца изглеждат много вкусни.

Това беше началото. Парите и преди бяха важни за Тайлър, но сега вече станаха негова фикс-идея. Той имаше нужда от тях заради Лий. Лий просто не му излизаше от ума. Мисълта, че той прави любов с други мъже, бе просто непоносима. „*Той трябва да бъде само мой*“.

Още на дванадесетгодишна възраст Тайлър разбра, че е хомосексуалист. Веднъж баща му го залови как гали и целува едно момче — свой съученик, след което Тайлър здравата си го беше отнесъл.

— Не мога да повярвам, че имам син педераст! Сега вече знам твоята гнусна тайничка и внимателно ще те държа под око, „кукло“.

Женитбата на Тайлър беше грандиозна шега, скалъпена от бог със зловещо чувство за хумор.

— Искам да се запознаеш с един човек — обяви Хари Станфорд.

Тайлър се бе върнал в Роуз Хил за коледните празници. Кендъл и Уди вече живееха далеч от дома, а и Тайлър планираше да направи същото, когато се стовари този неочакван удар.

— Ще се ожениш.

— Да се оженя? Дума да не става! Аз...

— Слушай какво ще ти кажа, „кукло“. Хората вече започват да говорят за теб. Аз няма да допусна подобно нещо. То е петно върху моята репутация. Ако се ожениш, ще затвориш устата на всички.

— Хич не ме е грижа какво говорят хората — продължи да упорства Тайлър. — Този живот си е мой и ще правя с него каквото си искам.

— А аз пък искам ти да имаш охолен живот, Тайлър. Вече остарявам. Не след дълго... — той само сви рамене.

Хитра примамка, но с размахана тояга.

Наоми Шайлър, обикновена на вид жена от сравнително заможно семейство, имаше страстното желание „да се издигне“ в живота. За нея името Хари Станфорд означаваше нещо толкова велико, че тя сигурно би се омъжила за сина му даже и да беше бензинджия, а не съдия.

Известно време преди това Наоми беше любовница на Хари Станфорд. Когато някой го питаше защо, той отвръщаше: „Просто ми беше подръка“.

Тя бързо го отегчи и Станфорд реши, че ще бъде идеалната съпруга за Тайлър.

А поискаше ли нещо, Хари Станфорд винаги го постигаше.

Бракосъчетанието се състоя два месеца по-късно.

Тържеството по случая не беше голямо — само сто и петдесет души, след което булката и младоженецът заминаха на сватбено пътешествие до Ямайка. Беше пълно фиаско.

През първата им брачна нощ Наоми възкликна:

— Що за мъж съм си взела, за Бога? За какво ти е това, дето го имаш в гащите?

— Сексът не ни е нужен — взе да я убеждава Тайлър. — Можем просто да живеем независимо един от друг. Ще останем заедно, но всеки ще си има свои собствени... приятели.

— Адски си прав и точно така ще стане!

Тя му отмъсти, като започна да харчи луди пари за какво ли не. Купуваше абсолютно всичко само от най-скъпите магазини в града и си правеше пазарни екскурзии чак до Ню Йорк.

— С моите доходи не съм в състояние да поема безкрайните ти разточителства.

— Ами накарай ги тогава да ти повишат доходите. Аз съм твоя съпруга и имам законното право да ме издържаш.

Тайлър отиде при баща си и му обясни положението. Хари Станфорд се ухили:

— Жените могат да бъдат дяволски скъпи, нали? Просто се налага да намериш начин да се справиш сам с положението.

— Но, татко, нужни са ми...

— Един ден ще имаш всичките пари на тоя свят.

Тайлър се опита да го обясни на Наоми, но тя изобщо нямаше намерение да чака този „един ден“. Чувстваше, че този „един ден“ може да не настъпи никога. Когато изцеди от Тайлър всичко, което можа, Наоми заведе дело за развод, съгласи се на остатъка в банковата му сметка и изчезна.

Когато Хари Станфорд чу новината, той констатира:

— Педерастът си остава педераст за цял живот.

И с това приключи всичко.

Баща му правеше всичко възможно, за да го унижава. Един ден в съда, по време на съдебен процес, приставът се приближи към Тайлър и му прошепна:

— Извинете, Ваше благородие...

— Да? — нервно го изгледа той. — Търсят ви по телефона.

— *Какво?! Какво става с теб?* Та аз съм по средата на...

— Баща ви се обажда, Ваше благородие. Било много спешно и иска незабавно да разговаря с вас.

Тайлър се вбеси. Баща му нямаше право да го прекъсва по време на работата му. Изкушаваше го мисълта изобщо да не се обади. Но, от друга страна, щом беше толкова спешно...

— Съдът се оттегля за петнадесет минути — изправи се Тайлър. Забързано отиде в кабинета си.

— Татко? — каза в телефонната слушалка той.

— Надявам се, не те притеснявам, Тайлър. — В гласа му се долавяше някакво злорадство.

— В действителност ме притесняваш, и то много. По средата на съдебен процес съм и...

— Е, дай им тогава „свободно“ и направо ги зарежи.

— Татко...

— Имам нужда от помощта ти по сериозен проблем.

— Какъв е проблемът?

— Моят готвач краде от мен.

Тайлър не повярва на ушите си. Толкова се ядоса, че едва проговори:

— И ти ме извика от съдийското кресло, защото...?

— Нали си представител на закона или не си? Ами ето, той нарушава закона. Искам да се върнеш в Бостън и да направиш проверка на целия ми персонал. Та те ме крадат посред бял ден!

За да не избухне, Тайлър успя да каже само:

— Татко...

— Човек изобщо не може да се довери на проклетите работодателни агенции.

— Аз съм по средата на съдебен процес. Не ми е възможно по никакъв начин да се върна в Бостън точно сега.

За миг настъпи застрашително мълчание.

— Какво каза?

— Казах...

— Нали не мислиш пак да ме разочароваш, а, Тайлър? Или ще трябва все пак да поговоря с Фицджералд за някои промени в завещанието ми.

Отново примамката. Парите. Неговият дял от милиарди долари, който да го очаква, когато баща му умре. Тайлър се прокашля.

— Дали няма да можеш да изпратиш самолета си да ме вземе...

— По дяволите, не! Ако играеш по правилата на играта, съдия Тайлър, този самолет един ден ще бъде твой. Добре си помисли какво означава това. Дотогава ще пътуваш както всички останали. Но искам веднага да си довлечеш задника тук! — Телефонът прекъсна.

Тайлър остана неподвижен, дълбоко унижен и огорчен. „Баща ми цял живот прави това с мен. Да върви по дяволите! Няма да отида. Няма да отида!“

Същата вечер Тайлър се качи на самолет за Бостън.

Хари Станфорд бе наел персонал от двадесет и двама души. Цяла фаланга от секретарки, икономии, домакини, прислужници, готвачи, шофьори, градинари и един телохранил.

— Крадци, всичките да ги вземат дяволите, всичките до един са крадци — оплака се Хари Станфорд на Тайлър.

— Ако си толкова разтревожен, защо не наемеш частен детектив или не отидеш направо в полицията?

— Защото имам теб — отвърна Хари Станфорд. — Ти си съдия, нали? Значи ти ще ги осъдиш заради мен.

Това си беше чисто злорадство.

Тайлър огледа огромната къща с изящни мебели и картини и се замисли за мрачната къщурка, в която живееше. „Ето това заслужавам да имам, каза си той. И един ден ще го имам“.

Тайлър разговаря с икономата Кларк и с други от по-старите членове на персонала. Срецна се с прислужниците — с всеки поотделно, провери и биографичните им справки при постъпването. Повечето бяха сравнително нови, защото за Хари Станфорд бе невъзможно да се работи дълго. Персоналът се подменяше изключително често. Някои се задържаха едва за ден-два. Неколцина от новоназначените се оказаха виновни за дребни кражби, един беше алкохолик, но като се изключат тези нередности, Тайлър не откри друг проблем. С изключение на Дмитри Камински.

Дмитри Камински беше нает от баща му като телохранител и масажист. Благодарение на съдийската си практика Тайлър умееше да вниква в хората и добре да ги преценява, а у Дмитри Камински нещо веднага събуди подозренията му. Беше най-новият член от персонала. Предишният телохранител на Хари Станфорд бе напуснал — Тайлър без затруднение се досети защо — и беше препоръчал Камински.

Този човек беше огромен — с гръден кош като буре и големи, мускулести ръце. Говореше английски със силен руски акцент.

— Искали сте да ме видите?

— Да. — Тайлър му посочи един стол. — Седнете. — Прегледа биографията му, но разбра съвсем малко — Дмитри дошъл наскоро от Русия. — В Русия ли сте роден?

— Да. — Той внимателно наблюдаваше Тайлър.

— Къде по-точно?

— В Смоленск.

— Защо напуснахте Русия и защо дойдохте в Америка?

— Тук има повече възможности — сви рамене Камински.

„Възможности за какво?“, почуди се Тайлър. Имаше нещо съмнително в този човек, което обаче му убягваше. Разговаряха около двадесетина минути — време, достатъчно за Тайлър да се убеди, че Дмитри Камински крие нещо.

Тайлър телефонира на Фред Мастърсън, негов познат от ФБР.

— Фред, направи ми една услуга.

— Нямаш проблеми. Но ако някога дойда в Чикаго, ще ми уредиш ли да не плащам глобите за непозволено паркиране?

— Говоря сериозно.

— Казвай!

— Искам да провериш един руснак, дошъл е тук преди шест месеца.

— Чакай малко. Не е ли по-добре да говориш с някого от ЦРУ?

— Може би, но не познавам никого в ЦРУ.

— Нито пък аз.

— Фред, ако можеш да ми направиш тази услуга, наистина ще ти бъда благодарен.

Тайлър чу дълбока въздишка.

— О'кей. Как му е името?

— Дмитри Камински.

— Слушай какво ще направя. Познавам един човек от руското посолство. Ще проверя дали не разполага с някаква информация за Камински. Ако ли не, боя се, но просто няма да мога да ти помогна.

— Ще ти бъда задължен.

Същия ден Тайлър вечеря с баща си. Тайничко се беше надявал баща му да се е състарил, с времето да е станал по-слаб, по-уязвим. Вместо това обаче Хари Станфорд беше як и бодър, в разцвета на силите си. „Този човек ще живее вечно, помисли си отчаяно Тайлър. Ще надживее всички ни“.

Разговорът по време на вечерята се водеше само от едната страна:

— Току-що приключих сделката по закупуването на електрическата компания в Хавай...

— Другата седмица летя за Амстердам, за да уредя някои проблеми, които ми създават от ГАТТ...

— Държавният секретар ме покани да го придружа до Китай...

Тайлър почти не взимаше думата. Когато се нахраниха, баща му се изправи:

— Докъде стигна с проблемите около прислугата?

— Продължавам да ги проверявам, татко.

— Е, да не стане прекалено дълго — изръмжа баща му и излезе от стаята.

На другата сутрин Фред Мастърсън му се обади от ФБР.

— Тайлър?

— Да.

— Захванал си се със страхотен екземпляр.

— О?

— Дмитри Камински е бил хит в „полгопрудненская“.

— Това пък какво е, по дяволите?

— Ще ти обясня. В момента в Москва управляват осем престъпни групировки. Всеки воюва срещу всеки, но двете най-мощни са „чеченците“ и „полгопрудненская“. Твоят приятел Камински е работил за втората. Преди три месеца му дали поръчка да ликвидира един от лидерите на „чеченците“. Вместо обаче да изпълни поръчката, Камински отишъл при него да се споразумеят за нещо по-изгодно и за двамата. Онези от „полгопрудненская“ надушили номера и пуснали поръчка за ликвидирането на Камински. Бандите там имат доста странен обичай. Първо ти отсичат пръстите, оставят те да ти поизтече кръвта, после те гръмват.

— Боже мили!

— Самият Камински успял да се измъкне тайно от Русия, но още го търсят. И то усилено.

— Просто невероятно — възкликна Тайлър.

— Това не е всичко. Търсят го и официалните власти — за няколко убийства. Ако знаеш къде се намира, тази информация ще им бъде добре дошла.

Тайлър се замисли за момент. Изключено е да си позволи да се забърква в подобна история. „Това ще означава да давам свидетелски показания и да изгубя много време“.

— Нямам представа. Просто го проверявах заради един мой руски приятел. Благодаря ти, Фред.

Тайлър завари Дмитри Камински в стаята му — четеше едно от най-вулгарните порнографски списания. При влизането на Тайлър Дмитри се изправи.

— Искам да си опаковаш нещата и да изчезваш от тука.

Дмитри се втренчи в него:

— Какво се е случило?

— Давам ти възможност за избор. Или изчезваш от-тука до днес следобед, или ще съобщя на руската полиция къде се намиращ.

Лицето на Дмитри пребледня.

— Ти си разбрал?

— Да, разбрах.

Тайлър се запъти към баща си. „Ще остане доволен, мислеше Тайлър. Направих му истинска услуга“. Намери го в кабинета му.

— Проверих целия персонал — започна Тайлър — и...

— Просто поразително. А не си ли намери някое младо момченце, което да иска да легне с теб?

Тайлър се изчерви:

— Татко...

— Ти си обратен, Тайлър, и винаги ще си останеш обратен. Не проумявам как, по дяволите, изобщо е възможно от моята семка да се пръкне такъв като теб. Заминавай си обратно в Чикаго при твоите мизерни приятелчета.

Тайлър стоеше пред него и полагаше всички сили да се въздържа.

— Много добре — рече той хладно.

После се обърна и си тръгна.

— Случайно да си открил нещо за персонала, което е хубаво да знам?

Тайлър се обърна и погледна баща си за момент.

— Не — отвърна бавно той. — Нищо.

Когато Тайлър отиде в стаята на Камински, той си прибираще багажа.

— Тръгвам — навъсено съобщи Камински.

— Недей. Промених решението си.

— Какво? — Дмитри вдигна глава и го изгледа озадачено.

— Не искам да си тръгваш. Искам да останеш тук като телохранител на баща ми.

— Ами онова... нали знаеш, онова другото?

— Ще забравим за него.

Дмитри го наблюдаваше подозрително.

— Защо? Какво ще искаш от мен?

— Искам да бъдеш моите очи и уши тук. Трябва ми човек, който да наблюдава баща ми и да ме осведомява за всичко, което става.

— И защо да го правя?

— Защото, ако изпълняваш каквото ти казвам, няма да те предам на руснаците. И защото ще те направя богат.

Дмитри Камински го погледна изпитателно за момент. После бавно се ухили.

— Ще остана.

Това беше началният гамбит. Първата пионка вече беше преместена.

Това се случи преди две години. От време на време Дмитри даваше някаква информация на Тайлър — предимно незначителни слухове за последните авантюри или бизнесделки на Хари Станфорд, за които Дмитри бе дочул. Тайлър започна да си мисли дали не направи грешка, като не предаде Дмитри на полицията. И тогава от Сардиния дойде съдбоносният телефонен разговор. Рискованият залог започна да дава резултати.

— Аз съм с баща ти на яхтата му. Току-що се обади на адвоката си. Ще се срещне с него в понеделник в Бостън, за да направи промени в завещанието си.

Тайлър си помисли за всичките унижения, на които баща му го подложи през годините, и усети как го обзема ужасен гняв. „Ако той промени завещанието си, ще се окаже, че толкова време напразно съм понасял всичките обиди. Няма да го оставя да направи това току-така! Има само един начин да го спра“.

— Дмитри, искам да ми се обадиш отново в събота.

— Добре.

Тайлър затвори телефона и остана да седи замислено на стола си. Време беше да разиграе коня.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Областния съд на Кук Каунти непрекъснато идваха и си отиваха подсъдими, обвинени в палеж, изнасилване, търговия с наркотици, убийства и какви ли не още незаконни и мръсни деяния. Само за един месец съдия Тайлър Станфорд разгледа поне шест случая на убийство. Повечето подсъдими никога не получаваха присъди, защото адвокатите им най-често пледираха за по-малки наказания, от друга страна, съдебните графици бяха толкова натоварени, а затворите — толкова претъпкани, че държавните власти обикновено се съгласяваха.

Случаят с Хал Бейкър обаче беше изключение.

Хал Бейкър бе човек с добри намерения, но с лош късмет. На петнадесет години по-големият му брат потърсил помощта му да оберат една бакалница. Хал се опитал да го разубеди, но като не успял, отишъл с него. Заловили го, а брат му избягал. След две години, когато Хал Бейкър излязъл от изправителния дом, твърдо решил никога повече да не си навлича проблеми със закона. Месец по-късно придружил свой приятел до бижутерски магазин.

— Искам да избира пръстен за приятелката си — казал му онзи.

Щом влезли в магазина, приятелят извадил пистолет и изкрещял:

— Това е обир!

В последвалата суматоха застреляли един от продавачите. Приятелят избягал. Арестували Хал Бейкър с обвинение за въоръжен грабеж.

Докато Бейкър бил в затвора, Хелън Гауан — доброволен сътрудник по общественото подпомагане — прочела за неговия случай, изпитала съжаление към него и отишла да го посети. Получило се любов от пръв поглед и щом освободили Бейкър от затвора, двамата се оженили. През следващите осем години им се родили четири прекрасни дечица.

Хал Бейкър обожаваше жена си и децата. Поради затворническото си минало обаче едва успяваше да намира работа и за да издържа семейството си, се принуди, макар и неохотно, да работи при брат си — изпълняваше поръчки за палежи, грабежи и други насилия. За нещастие го заловиха на местопрестъплението по време на кражба с взлом. Прибраха го в затвора и го изправиха пред съдия Тайлър Станфорд.

Доиде денят за произнасяне на присъдата. Бейкър беше рецидивист с минало на малолетен престъпник и случаят сега изглеждаше толкова ясен, че помощник-адвокатите в района си правеха облози относно срока, който съдията Станфорд ще даде на Бейкър:

— Направо ще метне нещо по него! — палеше се един от тях. — Обзалагам се, че ще тръсне двадесет години. Случайно ли мислите, че наричат Станфорд Бесеция съдия.

Дълбоко в душата си Хал Бейкър чувстваше, че е невинен, и се държеше като адвокат. Застана пред съдийската банка, облечен в най-хубавия си костюм, и каза:

— Ваше благородие, знам, направих грешка. Ала ние всички сме хора, а няма не е човешко да се греша? Аз имам прекрасна съпруга и четири деца. Искат ми се да се запознаете с тях. Ваше благородие... те са голяма работа. Каквото и да съм извършил, е било все заради тях.

Тайлър Станфорд седеше в съдийското кресло, слушаше внимателно и гледаше с безизразна физиономия. Изчакваше Хал Бейкър да свърши, за да произнесе присъдата. „Да не би този глупак сериозно да си мисли, че ще успее да се отърве с тая тъпа сълзлива история?“

Хал Бейкър вече привършваше:

— ...така че, както виждате, Ваше благородие, макар и да съм сторил нещо лошо, то е било с добро и правилно намерение — семейството. Не е нужно точно на вас да обяснявам колко е важно. Ако отида в затвора, моята съпруга и децата ми ще умрат от глад. Знам, направих грешка, но сега искам да я изкупя. Ще направя всичко, което поискате от мен, Ваше благородие...

Тъкмо тази фраза привлече вниманието на Тайлър Станфорд. Той погледна подсъдимия пред себе си вече с интерес. „Всичко, което поискате от мен“. У Тайлър внезапно се събуди същата интуиция, която му помогна при Дмитри Камински. Ето още един, който можеше да се окаже полезен някой ден.

За безкрайно удивление на ищеца Тайлър обяви:

— Господин Бейкър, във вашия случай има смекчаващи вината обстоятелства. Заради тях, а също и заради вашето семейство ще ви дам пет години условна присъда. Трябва обаче да положите безплатно шестстотин работни часа общественополезен труд. Елате в кабинета ми, за да обсъдим възможностите в това отношение.

Щом останаха насаме в кабинета му, Тайлър подхвана:

— Знаеш ли, че все още мога да те тикна в затвора за дълги, дълги години...

— Но, Ваше благородие! Нали казахте... — пребледня Хал Бейкър.

— Имаш ли представа кое е най-забележителното у теб? — приведе се напред Тайлър.

Хал Бейкър седеше мълчаливо и се чудеше какво забележително може да има у него.

— Не, Ваше благородие.

— Твоите чувства към семейството ти — съобщи Тайлър с лицемерна почителност. — Това наистина ме възхищава.

Хал Бейкър грейна:

— Благодаря ви, господине. Те са най-важното нещо на света за мен. Аз...

— Значи едва ли ще искаш да ги загубиш, нали? Ако те изпратя в затвора, децата ти ще растат без теб, съпругата ти сигурно ще си намери друг мъж. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Н... Не, Ваше благородие. Не съм — гледаше объркано Хал Бейкър.

— Аз спасявам семейството ти заради теб, Бейкър. Очаквам да ми бъдеш благодарен...

— О, та аз съм ви толкова благодарен, Ваше благородие. Дори не мога да ви опиша колко много — разпалено заяви Хал Бейкър.

— Може би в бъдеще ще имаш възможност да ми го докажеш. Възможно е да ти се обаждат за някои дребни услуги.

— *Всичко*, което кажете!

— Добре. Оставям ти условната присъда и ако случайно открия в поведението ти нещо, което не ми харесва...

— Вие само ми кажете какво искате — настояваше Бейкър.

— Ще ти кажа, когато му дойде времето. Дотогава искам това да остане строго поверително само между нас двамата.

— По-скоро ще умра, отколкото да кажа на някого — сложи ръка на сърцето си Хал Бейкър.

— Имаш право — увери го Тайлър.

Скоро след тази случка Дмитри Камински се обади на Тайлър със съобщението: „Баща ти току-що телефонира на своя адвокат. Ще се видят в понеделник в Бостън, за да направи промени в завещанието си“.

Тайлър осъзна необходимостта да види това завещание. Дойде времето да се обади на Хал Бейкър.

— ...името на фирмата е „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд“. Направи копие на завещанието и ми го донеси.

— Няма проблеми. Ще се погрижа за всичко, Ваше благородие.

Дванадесет часа по-късно Тайлър вече държеше в ръце копие от завещанието. Прочете го и се изпълни с истинско въодушевление. Той, Уди и Кендъл бяха единствените наследници. „А в понеделник баща ми е намислил да промени завещанието си. Тоя мръсник е решил да ни го отнеме!“, помисли си с огорчение Тайлър. „След всичко, което преживяхме... тези милиарди ни принадлежат. Той ни накара да си ги заслужим! Имаше един единствен начин да бъде спряно“.

Дмитри Камински се обади втори път.

— Искам да го убиеш. Довечера. — Тонът на Тайлър не търпеше възражение.

Настъпи дълго мълчание.

— А ако ме заловят...

— Не бива да те залавят. Ще бъдете в открито море. Там могат да се случат много неща.

— Добре. А когато свърша работата...?

— Приготвил съм ти пари и самолетен билет до Австралия.

И после дойде последното, най-прекрасното обаждане:

— Свърших работата. Беше много лесно.

— Не! Не! Не! Искам да чуя подробностите. Разкажи ми всичко. Не пропускай абсолютно нищо...

И докато слушаше, Тайлър си представяше как цялата сцена се разиграва пред очите му.

— По пътя към Корсика ни настигна силна буря. Той ме повика в каютата да му направя масаж.

Тайлър усети как с все сила се е вкопчил в телефонната слушалка.

— Да. Продължавай.

При бясното люлеене на яхтата Дмитри едва успявал да пази равновесие. Почукал на вратата на кабината и след миг чул гласа на Станфорд.

— Влизай! — извикал Станфорд. Той лежал изтегнат върху масата за масажи. — Кръста ми.

— Сега ще го оправя. Вие само се отпуснете, господин Станфорд.

Дмитри се приближил и намазал гърба на Станфорд с масажно масло. Силните му пръсти се заели с работата, като умело разтривали схванатите мускули. Започнал да усеща как Станфорд се отпуска.

— Вече се чувствам по-добре — въздъхнал облекчено Станфорд.

— Благодаря.

Масажът продължил около час и когато Дмитри привършил, Станфорд бил почти заспал.

— Ще ви напълня една топла вана — предложил Дмитри.

Поради бурята яхта продължавала да се клатушка силно. Пуснал кранчето за топла морска вода и тя потекла в черната вана от оникс. После се върнал в спалнята. Станфорд все още лежал върху масата със затворени очи...

— Господин Станфорд...

Станфорд отворил очи.

— Ваната ви е готова.

— Мисля, че няма нужда...

— Това със сигурност ще ви помогне да имате здрав и спокоен сън. — Помогнал на Станфорд да стане от масата и продължил да го придържа по пътя към банята.

Дмитри видял как Хари Станфорд сяда във ваната.

Станфорд вдигнал глава, погледнал студените очи на Дмитри и в този миг инстинктът му подсказал какво щяло да се случи:

— Не! — изкрещял той.

Понечил да се изправи. Дмитри сложил огромната си ръка върху главата на Хари Станфорд и го натопил под водата. Станфорд отчаяно се съпротивлявал, борел се за глътка въздух, но било невъзможно да мери сили с този гигант. Дмитри продължил да го държи така, докато морската вода проникнала в белите дробове на жертвата и всяко потрепване престанало. За миг постоял там запъхтян, после със залитане се придвижил до другата стая.

Дмитри отишъл до бюрото, като се опитвал да балансира при люлеенето на яхтата, взел няколко листа, отворил стъклената врата към външната веранда и бурният вятър с вой нахлул в помещението. Пръснал част от листовете по терасата, а останалите хвърлил през борда.

После, доволен, се върнал в банята и измъкнал тялото на Станфорд от ваната. Облякъл го в пижама, сложил му халат и чехли и отнесъл тялото на верандата. Дмитри се спрял за миг пред парапета, а после преметнал тялото през борда. Преброил пет секунди и чак тогава взел вътрешния телефон на яхтата и се развикал:

— Човек зад борда!

Докато слушаше как Дмитри е извършил убийството, Тайлър почувства истинска сексуална възбуда. Усещаше вкуса на водата, изпълнила дробовете на баща му, усещаше задъхването му за глътка въздух, ужаса му. След което — потъване в небитието.

„Свърши се“, помисли си Тайлър. После се поправи. „Не, играта едва сега започва. Време е да разиграя царицата“.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Последната шахматна фигура дойде на мястото си случайно. Тайлър размишляваше върху завещанието на баща си и почувства как го обзема гняв — Уди и Кендъл щяха да получат равни дялове с него. „Не го заслужават. Без мен двамата щяха да бъдат напълно зачеркнати от завещанието. Нямахте да имат нищо. Не е честно, но какво да направя?“

Той притежаваше дял от акциите, който получи от майка си преди толкова време. Сега си спомни думите на баща си: „Какво, по дяволите, си въобразяваш, че ще може да направи той с този дял? Да завземе контрола над цялата компания?“

„Заедно, пресмяташе Тайлър, Уди и Кендъл притежават две трети от акциите на компанията Станфорд Ентърпрайзис. Как бих могъл да взема надмощие само с моя малък допълнителен дял?“ И точно тогава го осени отговорът. Беше нещо толкова умно и находчиво, че направо го порази.

Трябва да ви уведомя и за друго — съществува възможност да бъде включен и още един наследник... В завещанието на баща ви изрично е упоменато, че наследството трябва да се подели поравно между всички негови потомци... Вашият баща направи дете на една гувернантка, която работеше тук...

„Ако Джулия се появи, ставаме четирима, прецени Тайлър. Успее ли да взема контрола на нейния дял, ще разполагам с петдесет процента от акциите на баща ми плюс онзи един процент, който вече притежавам. Ще мога да поема властта над Станфорд Ентърпрайзис. Ще седна на мястото на баща ми“. Следващата му мисъл беше: „Розмари е мъртва, а и сигурно никога не е споменавала на дъщеря си кой е нейният баща. Пък и защо изобщо е нужно да бъде истинската Джулия Станфорд?“

Отговорът беше Марго Поснър.

Той се запозна с нея два месеца по-рано точно след откриването на едно съдебно заседание. Съдебният пристав обяви на присъстващите в залата:

— Внимание, внимание! Окръжният съд започва заседанието, председател ще бъде почитаемият съдия Тайлър Станфорд. Всички да станат за посрещане на съда.

Тайлър дойде от кабинета си, седна на съдийското кресло и хвърли поглед към списъка на определените за разглеждане дела. Първото беше „Щатът Илиноис против Марго Поснър“, обвиненията — физическо насилие и опит за убийство.

Прокурорът се изправи:

— Ваше благородие, подсъдимата е опасна личност, която не бива да се оставя на свобода по улиците на Чикаго. Щатът ще докаже, че подсъдимата има дълга криминална история, а освен това е известна и като проститутка. Тя е от жените, работели за прочутия сводник на име Рейфиъл. През януари тази година двамата влезли в разпра и подсъдимата предумишлено и хладнокръвно стреляла срещу него и неговия съдружник.

— Загинал ли е някой от пострадалите? — попита Тайлър.

— Не, Ваше благородие. Били са настанени в болница с тежки наранявания. Пистолетът, собственост на Марго Поснър, е незаконно притежавано оръжие.

Тайлър се обърна да погледне подсъдимата и усети лека изненада. Външността ѝ съвсем не отговаряше на току-що казаното за нея. Добре облечена, привлекателна млада жена към тридесет години, тя излъчваше някаква дискретна изисканост в пълно противоречие с повдигнатите обвинения. „Това идва само за да докаже, помисли си Тайлър, че човек никога не знае какво може да очаква“.

Изслуша аргументите и на двете страни, но погледът му не се откъсваше от подсъдимата. У нея имаше нещо, което му напомняше за сестра му.

Когато всички показания приключиха, оставиха съдебните заседатели да решават и след по-малко от четири часа те се върнаха с присъдата „виновен по всички точки на обвинението“.

Тайлър погледна подсъдимата и обяви:

— По настоящото дело съдът не намери никакви смекчаващи вината обстоятелства. Вследствие на това ви даваме присъда от пет години лишаване от свобода в Централния затвор в Дуайт... Следващото дело.

И чак когато отведоха Марго Поснър, Тайлър проумя какво му напомняше толкова за Кендъл. Тази жена имаше същите тъмносиви очи. Очите на Станфорд.

Тайлър така и не се сети повече за Марго Поснър до деня, когато му се обади Дмитри.

Макар и още в самото начало на шахматната игра, успешният ѝ край бе вече гарантиран. Тайлър бе обмислил всеки ход. Приложи класическия гамбит с царицата: отказа се от начален ход, но измести царицата с две полета. Време беше играта да навлезе в центъра.

Тайлър отиде да посети Марго Поснър в женския затвор.

— Спомняте ли си кой съм? — попита Тайлър.

Тя се втренчи в него:

— Как бих могла да ви забравя? Та нали тъкмо вие ме изпратихте тук.

— Как намирате това място? — продължи да разпитва Тайлър.

Тя направи физиономия:

— Сигурно се шегувате! Та тук е истински ад.

— Какво ще кажете, ако излезете?

— Какво ще кажа, ако...? Сериозно ли говорите?

— Съвсем сериозно. Бих могъл да го уредя.

— Ами че това... това е страхотно! Благодаря. Но какво трябва да направя в замяна?

— Да, действително има нещо, което искам да направите за мен.

Тя го погледна кокетно.

— Разбира се. Нямаме проблеми.

— Не това имах предвид.

— А какво *имахте* предвид, господин съдия? — Сега вече го гледаше предпазливо?

— Искам да ми помогнете да изиграем една малка шега на някого.

— Каква шега?

— Да се представите за един човек.

— Да се представя за друг човек? Но аз не знам как...

— Това ще ви донесе двадесет и пет хиляди долара.

Изражението ѝ мигом се промени.

— Разбира се — бързо откликна тя. — Ще се представя за когото пожелаете. Кого точно имате предвид?

Тайлър се приведе напред и започна да ѝ обяснява.

Тайлър уреди да освободят Марго Поснър под негова лична гаранция.

На главния съдия Кийт Пърси той обясни така:

— Научих, че е много талантива художничка и имала огромно желание да живее нормален, почтен живот. Намирам за много важно да реабилитираме такъв тип хора винаги когато е във възможностите ни, не е ли така?

Кийт остана силно впечатлен и изненадан.

— Абсолютно си прав, Тайлър. Това, което правиш, е нещо чудесно.

Тайлър отведе Марго в дома си и цели пет дни от сутрин до вечер ѝ даваше подробна информация за семейството си.

— Как се казват братята ти?

— Тайлър и Удръф.

— Удроу.

— Точно така... Удроу.

— Как сме свикнали да го наричаме?

— Уди.

— Имаш ли сестра?

— Да. Кендъл. Тя е дизайнерка.

— Омъжена ли е?

— Омъжена е за французин. Името му е... Марк Реноар.

— Рено.

— Рено.

— Как е било името на майка ти?

— Розмари Нелсън. Тя беше гувернантка на децата на Станфорд.

— Защо е напуснала?

— Надула е корема от...

— Марго! — смъмри я Тайлър.

— Искам да кажа, забременяла е от Хари Станфорд.

— Какво е станало с госпожа Станфорд?

— Самоубила се е.

— Какво ти е разказвала майка ти за децата на Станфорд?

Марго млъкна за момент, за да помисли.

— Е?

— Ами веднъж си бил паднал от водното колело.

— Не съм падал! — повиши тон Тайлър. — За малко щях да падна.

— Точно така. Уди за малко не го арестували, че брал цветя в Градската градина.

— Това беше Кендъл...

Тайлър беше безмилостен. Репетираха сценария отново и отново, до късно нощем, докато Марго оставаше без капка сила.

— Кендъл я ухапало куче.

— Мене ме ухапа куче, не Кендъл.

— Не мога да мисля повече — разтърка очи тя. — Толкова съм уморена. Искам да спя.

— Ще спиш по-късно!

— И колко време мислиш да продължава това? — попита смело Марго.

— Докато преценя, че си готова. Хайде сега пак да повторим всичко.

И те продължаваха така отново и отново, докато Марго научи ролята си отлично. Най-после настъпи денят, когато знаеше идеално отговора на всеки въпрос, зададен от Тайлър.

— Готова си — констатира доволен той.

После ѝ подаде някакви документи.

— Какво е това?

— Само една техническа подробност — поясни небрежно Тайлър.

Онова, което я накара да подпише, беше документът, чрез който тя прехвърляше своя дял от имуществото на Станфорд върху една корпорация, контролирана от друга корпорация, контролирана на свой ред от един континентален филиал, чийто единствен собственик бе Станфорд. Нямаше начин сделката да бъде проследена и свързана с Тайлър.

Той даде на Марго пет хиляди долара в брой.

— Останалото ще получиш, когато работата свърши. — Ако, разбира се, успееш да ги убедиш, че си Джулия Станфорд.

От момента, в който Марго се появи в Роуз Хил, Тайлър влезе в ролята на адвокат на дявола. В шахмата това е класическият ход на противопоставянето.

„Сигурен съм, разбирате в какво положение се намираме, госпожице... хм... Без някакво сигурно доказателство за нас е невъзможно да...“

„...Според мен тази жена е измамница...“

„...Колко слуги са работили в този дом, когато бяхме деца?... Десетки, нали? А някои са могли да знаят и всичко онова, което ни разказа тази млада жена... Всеки от тях би могъл да ѝ даде тази снимка... Нека не забравяме, че тук става въпрос за огромно количество пари“.

Той осъществи победния си ход, когато поиска ДНК-експертиза. Вече се бе обадил на Хал Бейкър да му даде новите си инструкции: „Изкопай тялото на Станфорд и го унищожи“.

После дойде гениалната му мисъл за частния детектив. В присъствието на цялото семейство телефонира в офиса на областния адвокат в Чикаго: „Обажда се съдия Тайлър Станфорд. Доколкото разбрах, от време на време наемате частен детектив, който ви върши отлична работа. Името му е нещо като Симънс или...“

„А, сигурно имате предвид Франк Тимънс“.

„Тимънс! Да, точно така. Дали не бихте ми дали телефонния му номер, за да се свържа директно с него?“

Вместо това обаче той повика Хал Бейкър и го представи като Франк Тимънс.

В началото Тайлър планира Хал Бейкър просто да им представи резултатите от издирването на Джулия Станфорд, но после реши, че разкритията му ще оставят по-сериозно впечатление, ако той действително извърши проверките по места. Семейството прие разследванията на Бейкър без никакви съмнения.

Планът на Тайлър се осъществи по най-гладкия начин. Марго Поснър изпълни ролята си великолепно, а отпечатъците от пръстите бяха последният, триумфалният ход. Всички бяха убедени, че тя е истинската Джулия Станфорд.

„Аз поне съм доволен, че най-сетне всичко приключи. Ще се кача горе да видя дали тя няма нужда от някаква помощ“.

Той се качи на горния етаж, прекоси коридора и спря пред нейната стая. Почука на вратата и извика високо:

— Джулия?

— Отворено е. Влез.

Той застана на прага и двамата мълчаливо се вгледаха един в друг. После Тайлър внимателно затвори вратата, протегна ръце напред и бавно се ухили. Накрая проговори:

— Успяхме, Марго! Успяхме!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стив Слоун и Саймън Фицджералд пиеха кафе в канцеларията на „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд“.

— Както е казал някога големият поет, „Има нещо гнило в Дания“.

— Какъв е проблемът? — полюбопитства Фицджералд.

Стив въздъхна:

— Не знам точно. Става дума за семейство Станфорд. Нещо в техния случай много ме смущава.

— Я остави, хич да не ти пука — изсумтя Саймън Фицджералд.

— Непрекъснато ме тормози един въпрос, Саймън, но не мога да намеря отговора.

— И какъв е този въпрос?

— Семейството настояваше да ексхумират тялото на Хари Станфорд, за да сравнят ДНК-пробите. Оттук според мен се налага изводът, че единственият възможен мотив да бъде премахнат трупът е на всяка цена да се осуети възможността ДНК-пробата на жената да бъде съпоставена с тази на Хари Станфорд. Изгода от това в случая има само жената, ако тя действително е измамница.

— Да.

— Но въпреки това онзи частен детектив, Франк Тимънс — аз проверих в канцеларията на областния адвокат в Чикаго и се оказа, че той има много стабилна репутация, — та значи той представя отпечатъци, които доказват, че тя все пак действително е истинската Джулия Станфорд. Въпросът ми е: на кого, по дяволите, му е трябвало да изрови тялото на Хари Станфорд и защо?

— Страхотен въпрос. Ако...

Вътрешният телефон иззвъня. Чу се гласът на една от секретарките:

— Господин Слоун, търсят ви на втора линия.

Стив Слоун вдигна слушалката:

— Ало...

— Господин Слоун — долетя гласът от другата страна, — обажда се съдия Станфорд. Ще ви бъда много благодарен, ако намерите възможност да се отбиете в Роуз Хил тази сутрин.

Стив Слоун погледна Фицджералд.

— Добре. Ще дойда след около час.

— Чудесно. Благодаря ви. Стив затвори телефона.

— Току-що ме помолиха да отида в дома на Станфорд.

— Чудя се какво ли ще искат.

— Сто процента съм сигурен, че ще пожелаят да се ускори легализирането на завещанието, та да се докопат до всичките тези прекрасни парички.

— Лий? Обажда се Тайлър. Как си?

— Добре, благодаря.

— Страшно ми липсваш.

Настъпи кратка пауза.

— Ти също ми липсваш, Тайлър.

Тези думи го накараха да потръпне от вълнение:

— Лий, имам наистина прекрасна новина. Няма как да говоря за това по телефона, но ще те направи много щастлив. Когато ти и аз...

— Тайлър, налага се да тръгвам. Чака ме един човек.

— Но...

Връзката прекъсна.

Тайлър остана за момент неподвижен на мястото си. После си помисли: „Той нямаше да ми каже, че му липсвам, ако наистина не е така“.

Цялото семейство, с изключение на Уди и Пеги, се бяха събрали в салона в Роуз Хил. Стив изучаваше изпитателно лицата им.

Съдията Станфорд изглеждаше много спокоен и доволен.

Стив погледна Кендъл, Имаше необикновено напрегнат вид. Предния ден съпругът ѝ пристигна от Ню Йорк специално за срещата. Стив огледа Марк. Французинът бе хубав мъж, няколко години по-млад от съпругата си.

Накрая обърна внимание и на Джулия. Тя приемаше твърде спокойно присъединяването си към семейството. „Според мен поне човек, току-що наследил близо един милиард долара, та и повече, би трябвало да бъде доста по-развълнуван“, помисли си Стив.

Огледа отново лицата им и се почуди дали някой от тях не е отговорен за изчезването на трупа на Хари Станфорд. И ако е така, кой по-точно? И защо?

— Господин Слоун — започна Тайлър, — запознат съм със законите по легализирането на завещания в щата Илинойс, но не съм информиран доколко те се различават от законите в Масачузетс. Чудехме се дали няма някакъв начин да се ускори процедурата.

Стив се подсмихна на себе си. „Трябваше да накарам Саймън да се обзаложим“.

— Вече работим върху случая, съдия Станфорд.

— Името Станфорд би трябвало да ви помогне да ускорите нещата. — С многозначителен тон подчерта Тайлър.

„За това е абсолютно прав“, съгласи се Стив и кимна:

— Ще направя всичко, което мога. Ако изобщо е възможно да...

Откъм стълбището се чува гласове:

— Затваряй си устата, тъпа кучко! Да не съм чул дума повече от теб. Ясно ли е?

Уди и Пеги слязоха от горния етаж и влязоха направо в салона. Лицето на Пеги беше страшно подуто, а едното ѝ око беше посиняло. Уди се хилеше със светнал поглед.

— Здравейте. Надявам се, сбирката не е свършила.

Всички гледаха смаяно Пеги.

Кендъл се изправи:

Какво ти се е случило?

— Нищо. Просто... просто се блъснах във вратата.

Уди седна на един стол. Пеги се настани до него. Той я потупа по ръката и загрижено попита:

— Добре ли си вече, скъпа моя?

Пеги само кимна, но не посмя да каже нищо.

— Браво. — Уди се обърна към останалите. — Та значи какво съм изпуснал, докато ме нямаше?

Тайлър го погледна неодобрително:

— Току-що помолих господин Слоун, ако може, да ускори процедурата по легализирането на завещанието.

— Би било чудесно — ухили се Уди и се обърна към Пеги. — Ще ти бъде приятно да ти купя някоя и друга нова дрешка, нали, мила?

— Нямам нужда от нови дрехи — прошепна тя плахо.

— Ами да. И без това не ходиш никъде. — Той се обърна към другите. — Пеги е много стеснителна. Няма какво друго да ни каже. Нали, скъпа?

Пеги скочи и избяга от стаята.

— Ще ида да видя какво ѝ е — Кендъл стана и забърза след нея.

„Боже мили! — помисли си Стив. — Ако Уди се държи така пред други хора, какво ли е положението, когато той и съпругата му са сами?“

— От колко време сте в правната фирма на Фицджералд? — осведоми се Уди. — Изобщо не мога да разбера как сте издържали да работите за баща ми.

— Доколкото разбрах, баща ви е бил... понякога е бил труден човек — внимателно отговори Стив.

— Труден ли? — изсумтя Уди. — Той беше чудовище на два крака. Знаете ли, беше измислил прякор на всекиго от нас? Моят беше Чарли. По името на Чарли Маккарти — чучелото на някакъв си венстрилоквист на име Едгар Бергън. Наричаше сестра ми Пони, защото твърдеше, че в лицето била грозна като кон. Тайлър беше...

Стив го прекъсна смутено:

— Не смятам, че изобщо е нужно да ми...

— Няма нищо — ухили се Уди. — Един милиард долара могат да излекуват всякакви рани.

— Е, добре — изправи се Стив, — ако няма какво друго да ми казвате, най-добре е да си тръгвам. — Той с нетърпение побърза да излезе на чист въздух.

Кендъл откри Пеги в банята — налагаше студен компрес върху подутата си буза.

— Пеги? Добре ли си?

— Добре съм — обърна се Пеги. — Благодаря. Аз... аз съжалявам за онова, което се случи долу.

— Ти ми се извиняваш? Би трябвало да си вбесена. Откога има навика да те бие?

— Той не ме бие — упорстваше Пеги. — Блъснах се във вратата. Кендъл пристъпи още по-близо.

— Пеги, защо се примиряваш с това? Не бива, разбираш ли?

Настъпи кратка пауза:

— Да, но се примирявам.

— Защо? — Кендъл я погледна озадачено.

Тя вдигна очи към нея.

— Защото го обичам. — После продължи да обяснява забързано. — Той също ме обича. Повярвай ми, той невинаги се държи така. Работата е там, че... Понякога не е на себе си.

— Имаш предвид, когато взима наркотици.

— Не!

— Пеги...

— Не!

— Пеги...

Пеги се разколеба:

— Всъщност да.

— Кога започна?

— Почти веднага... веднага след като се оженихме — Гласът ѝ стана дрезгав. — Всичко започна заради една среща по поло. Уди падна от понито и получи тежки наранявания. Докато беше в болницата, му давали наркотици, за да успокоят болките му. Всъщност именно те му помогнаха да започне. — Тя погледна оправдателно Кендъл. — Ето, нали виждаш, не бе по негова вина? След болницата Уди... Уди продължи да взима наркотици. Винаги когато се опитвах да го накарам да престане, той започваше... да ме бие.

— Пеги, за Бога! Той има нужда от помощ! Не разбираш ли? Ти не си в състояние да се справиш сама. Той е наркоман. Какво взима? Кокаин?

— Не. — Настъпи кратко мълчание. — Хероин.

— Боже мой! Не можеш ли да го накараш да потърси медицинска помощ?

— Опитвала съм. — Гласът ѝ се бе превърнал в шепот. — Дори нямаш представа колко упорито съм се опитвала! Лежа в три възстановителни болници. — Тя поклати глава. — Оправя се за

известно време, после... започва отново. Той... той просто не издържа дълго.

— Толкова съжалявам. — Кендъл прегърна Пеги през рамо.

— Сигурна съм, че един ден Уди ще се оправя. — Пеги се опита да се усмихне. — Все пак полага усилия. Наистина. — Лицето ѝ просветна. — Когато се оженихме, беше такъв веселяк. Непрекъснато се смеехме и забавлявахме. Носеше ми малки подаръци и... — Очите ѝ се насълзиха. — Толкова много го обичам!

— Мога ли да ти помогна с нещо...

— Благодаря — прошепна Пеги. — Много си мила.

— Пак ще си поговорим. — Кендъл стисна ръката ѝ.

Кендъл тръгна надолу по стълбите, за да се върне при другите. „Когато бяхме деца, мислеше си тя, още преди да умре мама, правехме такива чудесни планове. Ти ще станеш прочута дизайнерка, сестричке, а аз — най-великият спортист на света! И най-тъжното е, заключи Кендъл, че той наистина можеше да бъде такъв. А ето какво се получи накрая“.

Кендъл вече стигна до последното стъпало, когато към нея се приближи Кларк с поднос, върху който имаше писмо:

— Извинявайте, госпожо Кендъл. Един човек току-що донесе това за вас. — Той ѝ подаде илика.

Кендъл погледна изненадано писмото.

— Кой...? — Тя кимна. — Благодаря ти, Кларк.

Кендъл отвори плика и лицето ѝ пребледня.

— Не! — прошепна ужасена. Сърцето ѝ започна да блъска лудо, изведнъж ѝ прималя. Вкопчи се за масата и остана неподвижна, като се опитваше да си поеме въздух.

Малко по-късно Кендъл влезе в гостната с все така пребледняло лице.

— Марк... — Кендъл полагаше усилия да изглежда спокойна. — Може ли да излезеш за момент?

— Да, разбира се — вгледа се загрижено в нея той.

— Добре ли си? — обади се Тайлър.

— Добре съм, благодаря — усмихна се тя насила.
Хвана Марк за ръка, отведе го на горния етаж и го въведе в тяхната стая.

— Какво има? — попита Марк.

Кендъл му подаде плика. В писмото пишеше:

„Скъпа госпожо Рено,

Нашите поздравления! Дружеството ни за защита на дивите животни с огромно задоволство прочете за състоянието, което ще имате щастието да получите. Ние добре знаем за големия ви интерес към нашата работа и разчитаме на вашата бъдеща подкрепа. Ето защо ще ви бъдем много благодарни, ако през някой от следващите десет дни внесете един милион щатски долара по номера на нашата банкова сметка в Цюрих. Очакваме в най-скоро време вашия отговор.“

Както и в другите писма, всичките букви „е“ бяха размазани.

— Негодници! — избухна Марк.

— Как са разбрали, че съм тук? — недоумяваше Кендъл.

— Много просто, трябвало е само да разгърнат някой вестник — напомни огорчено Марк. Прочете отново писмото и поклати глава. — Ясно е, няма да престанат. Наистина *се налага* да се обадим на полицията.

— Не! — извика Кендъл. — В никакъв случай! Вече е прекалено късно! Не виждаш ли? Това ще бъде краят на всичко. На абсолютно *всичко!*

— Добре. Ще намерим някакъв изход. — Марк я прегърна и я притисна до себе си.

Но Кендъл добре знаеше, че изход няма.

Това се случи преди няколко месеца — през един от онези пролетни дни, които още от сутринта обещават да бъдат прекрасни. Кендъл отиде на рожден ден на своя приятелка в Риджфийлд, Кънектикът. Празненството беше чудесно: Кендъл си побъбри със

стари приятели, изпи и чаша шампанско. По средата на един разговор внезапно погледна часовника си:

— О, не! Изобщо нямах представа колко късно е станало. Марк вече ме очаква.

Сбогува се набързо с приятелите, скочи в колата и потегли. По обратния път за Ню Йорк тя реши да мине по едно странично шосе с много завои, което щеше да я изведе право на главната магистрала. Караше с близо петдесет мили в час и тъкмо когато взимаше един остър завой, забеляза кола, паркирана отдясно на пътя. Машинално сви наляво и тогава една жена, понесла огромен букет свежи полски цветя, пресече тесния път. Кендъл панически се опита да я избегне, но вече беше късно.

Всичко се случи толкова странно и сякаш само за миг. При удара на жената с левия преден калник чу гаден тъп звук. Натисна спирачките и закова с остро скърцане. Цялата трепереше ужасена. Изтича към проснатата, обляна в кръв жена.

Кендъл застана до нея вцепенена. Накрая се приведе, обърна жената по гръб и видя изцъклените, незрящи вече очи.

— О, Боже! — прошепна Кендъл. Усети как ѝ се повдига. Изправи се — беше отчаяна, не знаеше какво да направи. Огледа се ужасена наоколо. По пътя не се виждаха никакви коли. „Тя е мъртва, помисли си Кендъл. С нищо не мога да ѝ помогна. Не беше моя вината, но всички ще ме обвинят за безотговорно шофиране в пияно състояние. Кръвната проба ще покаже алкохол. Ще ме пратят в затвора!“

Погледна за последен път тялото на жената и изтича обратно към колата. По хлътналия преден ляв калник имаше следи от кръв. „Трябва да я скрия в гараж, реши Кендъл. Полицията ще я търси“. Качи се в колата и потегли.

През останалата част от пътя до Ню Йорк Кендъл непрекъснато гледаше в огледалото за обратно виждане — очакваше всеки момент да се появи святкаща червена светлина и да чуе звук на сирена. Вкара колата в гаража на Деветдесет и шеста улица, където обикновено паркираше. Сам, собственикът на гаража, разговаряше с механика Ред. Кендъл слезе от колата.

— Добър вечер, госпожо Рено — поздрави Сам.

— До... добър вечер. — Тя едва успяваше да спре тракането на зъбите си.

— Ще я оставите до утре сутринта?

— Да... да, моля.

Ред гледаше към калника.

— Има дълбока вдлъбнатина тука на калника, госпожо Рено. А това отгоре, сякаш е кръв.

Двамата мъже я погледнаха. Кендъл пое дълбоко въздух:

— Да. Ударих... ударих един елен на магистралата.

— Имали сте късмет, че повредата не е по-сериозна — отбеляза Сам. — Един мой приятел удари елен и направо си съсипа колата. — Той се ухили. — Ама за сърната това няма никакво значение.

— Ще ви помоля да го изчистите — каза напрегнато Кендъл.

— Разбира се.

Кендъл тръгна към изхода на гаража, но преди да излезе, се обърна. Двамата мъже гледаха втренчено калника.

Вкъщи Кендъл разказа на Марк за ужаса, който я бе сполетял.

— О, Боже! Мила моя, но как?... — прегърна я той.

Кендъл хлипаше:

— Не... не беше по силите ми да направя каквото и да било. Тя тръгна да пресича точно пред мен. Беше... беше брала цветя и...

— Не плачи! Сигурен съм, че вината не е твоя. Било е просто злополука. Трябва да съобщим на полицията.

— Знам. Прав си. Аз... аз трябваше да остана там и да ги изчакам. Просто... просто ме обзе истинска паника, Марк. Сега вече има и бягство от местопроизшествието. Но аз не можех да ѝ помогна с абсолютно нищо. Беше мъртва. Трябваше да видиш лицето ѝ. Ужасно.

Той продължи да я държи в прегръдките си, докато тя престана да хлипа.

Накрая Кендъл колебливо попита:

— Марк... наистина ли е необходимо да ходим в полицията?

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се той.

Тя едва се сдържаше да не изпадне в истерия.

— Ами нали всичко вече е свършило? Нищо повече не може да върне живота на тази жена. Каква полза ще имат те да ме наказват? Не

съм искала да го направя. Защо не се престорим, че подобно нещо просто никога не се е случвало.

— Кендъл, ако хванат някаква следа...

— Как? Наоколо нямаше никой.

— А твоята кола? Има ли някакви белези?

— Остана една вдлъбнатина. Казах на механика в гаража, че съм блъснала сърна. — Тя полагаше отчаяни усилия да говори спокойно.

— Марк, никой не видя злополуката... Знаеш ли какво ще стане с мен, ако ме арестуват и ме пратят в затвора? Ще се простя с работата си, с всичко, което съм градила години наред, и за какво? За нещо, което вече е станало! Свършило е и толкоз! — Тя отново се разхлипа.

Той я притисна към себе си.

— Тихо, не плачи! Ще видим. Ще помислим.

Всички сутрешни вестници огласиха историята на първа страница. Най-драматичното в случая идваше от факта, че мъртвата жена била тръгнала към Манхатън, за да се омъжва. „Ню Йорк Таймс“ просто го съобщаваше, докато „Дейли Нюз“ и „Нюздей“ го бяха превърнали в сърцераздирателна драма.

Кендъл купи всички вестници и все повече се ужасяваше от постъпката си. Мислите ѝ гъмжаха от предположения с мъчителното „ако“.

„Ако не бях ходила до Кънектикът за рождения ден на приятелката ми...“

„Ако си бях останала у дома през този ден...“

„Ако не бях пила нищо...“

„Ако жената беше набрала цветята няколко секунди по-рано или няколко секунди по-късно...“

„Аз съм виновна за убийството на друго човешко същество!“

Кендъл се замисли за ужасната мъка, която причини на двете семейства — на жената и на нейния годеник, и отново ѝ се прииска да повърне.

Според вестниците полицията очакваше информация от всеки, който би могъл да даде някакви сведения за избягалия виновник.

„Няма начин да ме открият, помисли си Кендъл. От мен се иска само да се държа, сякаш нищо не се е случило“.

Когато на другата сутрин Кендъл отиде до гаража, за да си вземе колата, Ред беше там.

— Изчистих кръвта от колата — посрещна я той. — Искате ли да оправя и калника?

„Разбира се! Трябваше да се сетя по-рано за това“.

— Да, моля ви.

Ред я гледаше някак странно. Или може би само на нея ѝ се струваше така?

— Сам и аз си говорихме за това вчера — продължа ваше той. — Странно е, знаете ли. Един елен трябваше да причини много по-големи щети.

Сърцето на Кендъл се разтуптя лудо. Внезапно устата ѝ пресъхна и тя едва успя да продума:

— Беше... малък елен.

— Доста малък трябва да е бил — лаконично кимна Ред.

Когато изкарваше колата от гаража, Кендъл усети погледа му след себе си.

В офиса секретарката ѝ Надин я изгледа смаяно:

— Какво се е случило с вас?

— Какво... какво имаш предвид? — замръзна на място Кендъл.

— Стори ми се, че цялата треперите. Сега ще ви направя малко кафе.

— Благодаря.

Кендъл отиде до огледалото. Лицето ѝ изглеждаше бледо и изпито. „Ще ме разпознаят, щом ме погледнат!“

Надин влезе в кабинета с чаша горещо кафе.

— Ето. Това ще ви помогне да се почувствате по-добре. — Тя погледна любопитно Кендъл. — Всичко наред ли е?

— Направих... направих малка злополука вчера — измърмори Кендъл.

— О? Някой пострада ли?

Отново видя пред себе си лицето на мъртвата жена.

— Не, ударих... ударих един елен.

— А колата?
— Ще я поправят.
— Ще се обадя на застрахователната компания.
— О, не, Надин. Моля те, недей.
Кендъл видя изненадата, която се появи в очите на Надин.

Точно два дни след случката пристигна и първото писмо:

„Скъпа госпожо Рено,
Аз съм председателят на Дружеството за защита на дивите животни, което в момента се намира в тежко положение. Сигурен съм, че ще имате желание да ни помогнете. Нашата организация се нуждае от пари, за да пази дивите животни. Специално внимание отделяме на елените. Можете да ни изпратите 50 000 долара на банкова сметка 804072-А в «Креди Сюис Банк» в Цюрих. Обръщам ви внимание, че е много важно парите да пристигнат най-късно до пет дни.“

Подпис нямаше. Всички букви „е“ бяха размазани. Заедно с писмото в плика бе поставена и изрезка от вестник, в която се описваше злополуката.

Кендъл прочете писмото няколко пъти. Заплахата беше недвусмислена. Тя с ужас се почуди какво да стори. „Марк имаше право, помисли си тя. Трябваше да отида в полицията“. Но сега всичко щеше да се окаже още по-лошо. Тя беше беглец. Ако я открият сега, това означава затвор и позор, както и край на нейната кариера.

По обяд тя отиде в банката, където държеше своите пари:
— Искам да прехвърля 50 000 долара в Швейцария...

Вечерта вкъщи Кендъл показа писмото на Марк. Беше смаян.
— Божичко! — възкликна Марк. — Кой би могъл да го изпрати?

— Никой... никой не знае. — Тя трепереше цялата.

— Кендъл, явно, че *някой* все пак знае.

Тялото ѝ нервно потръпваше.

— Нямаше никой наоколо, Марк! Аз...

— Чакай малко. Нека се опитаме да помислим. Какво точно се случи, когато се върна в града?

— Нищо. Оставих колата... в гаража и... — Тя млъкна. „Има дълбока вдлъбнатина тук на калника, госпожо Рено. А това отгоре сякаш е кръв“.

Марк забеляза израза на лицето ѝ.

— Какво?

Тя бавно изрече:

— Собственикът на гаража и механикът бяха там. Видяха кръвта върху калника. Казах им, че съм блъснала елен, а те ми обясниха, че би трябвало да има по-сериозни поражения. — Спомни си и още нещо. — Марк...

— Да?

— Надин, секретарката ми. И на нея ѝ казах същото. Видях обаче, че и тя не ми повярва. Сигурно е *някой* от тях тримата.

— Не — отвърна замислено Марк.

— Какво искаш да кажеш? — втренчи се тя в него.

— Седни малко, Кендъл, и ме изслушай. Ако *някой* от тях те е подозирал, той би могъл да разкаже историята на още поне десетина човека. А съобщението за злополуката се появи във всички вестници. Така че *някой* друг си е направил съвсем проста аритметика и е сглобил нещата. Според мен писмото е било чист блъф, за да те проверят. Направила си ужасна грешка, като си изпратила парите.

— Но защо?

— Защото сега вече са *сигурни*, че си виновна, нима не разбираш? Дала си им доказателството, от което са имали нужда.

— О, Боже! Какво да правя сега? — простена Кендъл.

Марк Рено се замисли за известно време.

— Имам идея как бихме могли да открием кои са тези негодници.

В десет часа на другата сутрин Кендъл и Марк седяха в офиса на Ръсел Гибънс, заместник-директор на „Манхатън Фърст Секюрити Банк“.

— Та значи с какво мога да ви бъда полезен? — попита господин Гибънс.

— Бихме искали да проверим нещо във връзка с номера на една банкова сметка в Цюрих — отговори Марк.

— Да?

— Интересува ни кой е титулярът.

Гибънс потърка брадичка с ръце:

— Има ли връзка с някакво престъпление?

— Не! Защо питате? — парира въпроса Марк.

— Защото, ако не е свързано с криминално деяние, като пране на пари или нарушаване законите на Швейцария или Съединените щати, официалните власти няма да нарушат тайната на никоя от банковите сметки в страната. Техният авторитет се гради именно на строгата секретност.

— Да, но сигурно има някакъв начин да...

— Съжалявам. Няма никакъв друг начин.

Кендъл и Марк се спогледаха. По лицето на Кендъл се изписа истинско отчаяние. Марк се изправи:

— Благодаря ви, че ни отделихте време.

— Съжалявам, че не можах да ви помогна. — Той ги изведе от кабинета си.

Същата вечер Кендъл откара колата в гаража, за да паркира, но не видя нито Сам, нито Ред. Остави колата и тъкмо когато минаваше покрай малката канцелария, забеляза през прозореца една пишеща машина. Спря и се замисли дали не размазва буквата „е“. „Трябва да проверя“, реши тя.

Пристъпи напред, поколеба се за момент, но отвори вратата и влезе. Тъкмо стигна до пишещата машина и сякаш изневиделица отнякъде изникна Сам.

— Добър вечер, госпожо Рено — поздрави той. — С какво мога да ви помогна?

Тя стреснато се извърна.

— Не. Аз... аз просто оставих колата си. Лека нощ. — И тя забърза към вратата.

— Лека нощ, госпожо Рено.

На другата сутрин, когато Кендъл мина покрай канцеларията на гаража, пишещата машина беше изчезнала. На нейното място стоеше компютър.

Сам проследи погледа ѝ:

— Бива си го, а? И тук трябва да си проличи, че сме в двадесети век, нали?

„Дали защото вече може да си го позволи?“

Същата вечер Кендъл разказа на Марк за откритието си.

— Възможно е, но ни трябва доказателства — отвърна замислено той.

В понеделник сутринта Надин посрещна Кендъл в офиса с думите:

— По-добре ли се чувствате вече, госпожо Рено?

— Да. Благодаря.

— Вчера имах рожден ден. Вижте само какво ми подари моят съпруг! — И тя извади от шкафа луксозно визонено палто. — Нали е красиво?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джулия Станфорд се радваше, че има съквартирантка като Сали. Сали беше винаги оптимистично настроена, весела и духовита. След преживения несполучлив брак се бе заклела *никога* повече да не се обвързва с мъж. Джулия обаче не разбираше какво точно означава „никога“ според понятията на Сали, защото всяка седмица тя, изглежда, излизаше с различни кавалери.

— Женените мъже са най-добрите — философстваше Сали. — Чувстват се виновни и затова непрекъснато ти купуват подаръци. А с неженения винаги трябва да си задаваш въпроса: „Защо още не е женен?“

— Ти не ходиш с никого, нали? — попита я веднъж Сали.

— Не. — Джулия си помисли за мъжете, които се бяха опитали да ѝ определят среща. — Не искам да излизам с някого просто заради самото излизане, Сали. Трябва ми човек, на когото наистина да държа.

— Ето, значи съм ти намерила точно човек за теб! — изчурулика Сали. — Страшно ще ти хареса! Името му е Тони Винети. Разказах му всичко за теб и той умира от желание да се запознаете.

— Изобщо не мисля, че е нужно да...

— Ще дойде да те вземе утре вечер в осем.

Тони Винети беше висок, прекалено висок — беше дори странен като ръст, но приятен на вид. Имаше гъста тъмна коса, а усмивката му грейна подкупващо още в мига, в който видя Джулия.

— Сали не е преувеличавала значи. Ти наистина си страхотно парче!

— Благодаря. — Джулия усети лека тръпка на задоволство.

— Ходила ли си някога в „Хаустънс“?

Ставаше въпрос за един от най-хубавите ресторанти в Канзас Сити.

— Не. — Истината беше, че средствата не ѝ позволяваха да се храни в „Хаустънс“. Даже и след неотдашното увеличение на

заплатата ѝ.

— Е, аз пък точно там съм запазил маса за двама.

По време на вечерята Тони говореше най-вече за себе си, но Джулия нямаше нищо против. Беше забавен и чаровен. „Направо ще те сбърка, страхотен е“, каза ѝ предишния ден Сали. И наистина стана така.

Избраха си изискани блюда. Джулия поръча за десерт шоколадово суфле, а Тони поиска сладолед. Докато пиеха бавно кафето, Джулия си помисли: „Дали ще ме покани в апартамента си, ако ме покани, дали да отида? Не, не бива да приемам. Не и от първата среща. Ще ме вземе за евтино момиче. Когато пак излезем следващия път...“

Донесоха им сметката. Тони я прегледа внимателно.

— Изглежда точна. — И започна да отмята чертички върху листчето. — За теб бяха паят с месо и омарът...

— Да.

— Твои бяха също пържените картофи, салатата и суфлето, нали?

— Точно така... — тя го гледаше озадачено.

— Добре. — Гой сметна нещо набързо. — Твоята част от сметката е петдесет долара и четиридесет цента.

— Моля? — Джулия седеше като гръмната.

Тони се ухили:

— Нали ви знам колко сте независими днешните жени. Изобщо не разрешавате на мъжете да направят нещо за вас, нали? Е, добре — каза той великодушно, — аз обаче ще се погрижа и за твоята част от сметката.

— Съжалявам, че не се е получило нищо — извиняваше се Сали. — Иначе той наистина е голям сладур. Ще се видите ли пак?

— Прекалено скъпо ми излиза да се срещам с него — отвърна заядливо Джулия.

— Е, добре, имам наум един друг човек за тебе. Много ще ти хареса да...

— Не. Сали, наистина не искам...

— Имай ми доверие.

Тед Ридъл беше към тридесетте и Джулия трябваше да признае, поне пред себе си, че е доста привлекателен. Заведе я в ресторанта „Дженис“, известен с автентичната си хърватска кухня.

— Сали ми направи истинска услуга — сподели Ридъл. — Ти си страшно хубава.

— Благодаря.

— Сали споменавала ли ти е, че имам рекламна агенция?

— Не, не ми е споменавала.

— О, да. Притежавам една от най-големите фирми в Канзас Сити. Всички ме познават.

— Това е хубаво. Аз...

— Работим с някои от най-големите клиенти в цялата страна.

— Така ли? Не съм...

— О, да. Изпълняваме поръчки на разни знаменитости, банки, големи фирми, вериги от магазини...

— Ами, аз...

— ...супермаркети. Може да се каже, че представяме всичките.

— Това е...

— Чакай да ти разкажа как започнах...

По време на вечерята той изобщо не млъкна и единствената му тема беше Тед Ридъл.

— Вероятно е бил просто нервен — извиняваше се Сали.

— Не! Ще ти кажа, че по-скоро изнерви *мен*. Ако те интересува живота на Тед Ридъл от мига на раждането му до днес, можеш направо да ме попиташ!

— Джери Маккинли. Ей сега се сетих. Преди време се срещаше с една моя приятелка. Направо се побърка по него.

— Благодаря, Сали, но вече не.

— Ще му се обадя още сега.

На другата вечер се появи Джери Маккинли — симпатичен на вид, а и като човек се оказа много мил и приятен. Едва прекрачил прага, той погледна Джулия и каза:

— Такива предварително уредени срещи между непознати винаги са трудни. Самият аз съм доста стеснителен, така че мога да разбера как се чувстваш в момента, Джулия.

Тя веднага го хареса.

Отидоха да вечерят в китайския ресторант на Стейт Авеню.

— Ти работиш в някаква архитектурна фирма. Сигурно е много интересно. Струва ми се, хората не си дават сметка колко важни всъщност са архитектите.

„Чувствителен е“, помисли си радостно Джулия. Тя се усмихна:

— Напълно споделям мнението ти.

Вечерта минаваше много приятно и колкото повече разговаряха, толкова повече го харесваше Джулия. Реши да бъде смела:

— Искаш ли да дойдеш до нашия апартамент за още едно питие преди лягане? — попита тя.

— Не. Хайде да отидем в моето жилище.

— В твоето жилище?

Той се приведе напред и стисна ръката ѝ:

— Точно там си държа камшиците и веригите.

Хенри Уесън притежаваше счетоводна фирма в сградата, където се помещаваше „Питърс, Истман и Толкин“. Две-три сутрини седмично Джулия се озоваваше в асансьора с него. Той изглеждаше доста приятен — малко над тридесетте, излъчваше дискретна интелигентност, имаше жълтеникаво-червена коса и очила с черни рамки.

Запознанството им започна с любезни кимвания, после с „Добро утро“, след това с „Днес изглеждате много добре“, а след няколко месеца се стигна до: „Чудя се дали ще имате нещо против да вечеряме заедно някой ден?“ Той я гледаше нетърпеливо и очакваше отговор.

Джулия се усмихна:

— Добре.

За Хенри това беше любов от пръв поглед. Щом прие поканата му, той заведе Джулия в един от най-луксозните ресторанти в Канзас Сити. Хенри очевидно бе много развълнуван, че излиза с нея.

Разказа ѝ накратко за себе си:

— Роден съм тук, в добрия стар Канзас Сити. Баща ми също се е родил тук. Крушата не пада по-далеч от дървото. Нали ме разбираш какво искам да кажа?

Да, Джулия го разбираше.

— Винаги съм знаел, че искам да стана счетоводител. След училище отидох да работя във финансовата корпорация „Бигелоу & Бенсън“. Сега вече имам своя собствена фирма.

— Много хубаво — съгласи се Джулия.

— Това е почти всичко, което има да се казва за мен. Разкажи ми сега за теб.

Джулия остана мълчалива за момент. „Аз съм незаконната дъщеря на един от най-богатите хора в света. Сигурно си чувал за него. Съвсем наскоро се удави. Наследница съм на неговото имущество“. Тя огледа красивото помещение. „Бих могла да купя този ресторант, ако поискам. Сигурно бих могла да купя и целия град, ако поискам“.

— Джулия? — Хенри я гледаше втренчено.

— О! Аз... Съжалявам. Родена съм в Милуоки. Моят... моят баща умрял, когато съм била малка. Аз и майка ми обикаляхме много из цялата страна. Когато тя почина, реших да остана тук и да си намеря работа. — „Надявам се, че не съм си вирнала носа“.

Хенри Уесън се протегна и положи длани върху нейните.

— Значи никога не си имала до себе си мъж, който да се грижи за теб. — Той се приведе напред и произнесе твърдо: — Бих искал да се грижа за теб до края на живота ти.

Джулия го погледна изненадано:

— Не бих желала да прозвучи глупаво, но ние почти не се познаваме.

— Искам да променя това.

Когато Джулия се прибра у дома, Сали я очакваше.

— Е? — попита тя. — Как мина срещата ти?

Джулия отвърна замислено:

— Той е много мил и...

— И е луд по тебе!

Джулия се усмихна:

— Струва ми се, че ми направи предложение.

— Струва ти се? — Очите на Сали се разшириха. — Боже мой! Нима не знаеш със сигурност дали човекът ти е направил предложение, или не?

— Ами той каза, че искал да се грижи за мен до края на живота ми.

— Та това е предложение! — възкликна Сали. — Това си е истинско предложение! Омъжи се за него! Бързо! Омъжи се за него, преди да си е променил решението!

— Защо ми е да бързам толкова? — разсмя се Джулия.

— Слушай сега. Покани го тук на вечеря. Аз ще направя всичко, а ти ще му кажеш, че сама си я сготвила.

Джулия се усмихна.

— Благодаря. Не. Когато намеря човека, за когото искам да се омъжа, двамата може да ядем китайска храна в картонени чинии, но, повярвай ми, на масата ще има свещ и красиво подредени цветя.

При следващата им среща Хенри каза:

— Знаеш ли, Канзас Сити е прекрасно място за отглеждане на деца.

— Да, така е. — Джулия обаче имаше проблем — не беше сигурна дали иска да отглежда точно *неговите* деца. Той беше сериозен, почтен, уравновесен, но...

Тя обсъди въпроса със Сали.

— Продължава да ми предлага да се омъжа за него.

— Що за човек е?

Замисли се за момент, защото се опитваше да си припомни най-романтичните и приятни неща, които би могла да каже за Хенри Уесън:

— Той е сериозен, почтен, уравновесен...

Сали продължи:

— С други думи, той е скучен.

Джулия побърза да го защити:

— Не, не точно скучен...

Сали кимна компетентно:

— Скучен е. Омъжи се за него.

— Какво?

— Омъжи се за него. Много трудно се намират добри скучни съпрузи.

Промеждутъците между две заплати бяха опасни и непредвидими периоди. Имаше да се плащат наем, разходи по автомобила, стоки от бакалиите, а също и дрехите, от които се нуждаеше. Джулия притежаваше тойота и все ѝ се струваше, че харчи за нея повече, отколкото за самата себе си. Непрекъснато взимаше заеми от Сали.

Една вечер, докато Джулия се обличаше, Сали подхвана:

— Поредната вечер с великия Хенри, а? Къде е решил да те заведе този път?

— Ще ходим на концерт в Симфони Хол. Ще гледаме Клио Лейн.

— Добрият стар Хенри не ти ли направи пак предложение?

Джулия се поколеба. Истината беше, че Хенри ѝ правеше предложения всеки път когато се виждаха. Настояваше за отговор, но тя все още не можеше да склони да каже „да“.

— Не го изпускай — предупреди я Сали.

„Сали вероятно е права, помисли си Джулия. От Хенри Уесън ще стане добър съпруг. Той е... — тя се поколеба. — Той е сериозен, почтен, уравновесен... Дали е достатъчно?“

Джулия вече излизаше, когато Сали извика:

— Мога ли да взема черните ти обувки за тази вечер?

— Разбира се. — И Джулия хлопна вратата.

Сали отиде в стаята на Джулия и отвори шкафа. Черните обувки бяха на най-горния рафт. Протегна се да ги вземе и в същия момент една картонена кутия падна на земята — цялото ѝ съдържание се разпиля по пода.

— По дяволите! — Сали се наведе да събира книжата.

Това бяха десетки изрезки от вестници, снимки, статии и всичките все за семейството на Хари Станфорд. Стори ѝ се, че са безброй.

Внезапно Джулия връхлетя в стаята.

— Забравих си... — При вида на разпилените по пода книжа тя се спря. — Какво правиш?

— Съжалявам — извини се Сали. — Кутията просто падна.

Джулия се изчерви и припряно се наведе да прибира книжата.

— Нямах представа, че толкова се интересуваш от живота на богатите и известните — подхвърли Сали.

Джулия продължи мълчаливо да пъха изрезките в кутията. Тъкмо когато събра шепа снимки, попадна на малък златен медальон във формата на сърце, който майка ѝ остави, преди да умре. Джулия отмести медальона настрана.

— Джулия? — Сали я наблюдаваше озадачено.

— Да.

— Защо толкова се интересуваш от Хари Станфорд?

— Не, не е вярно. Аз... Тези неща бяха на майка ми.

Сали сви рамене.

— Добре. — Тя се протегна към някакъв лист. Беше страница от някакво скандално списание: заглавието веднага привлече вниманието ѝ:

„МАГНАТ ПРАВИ ДЕТЕ НА ГУВЕРНАНТКАТА НА
СВОИТЕ ДЕЦА — ИЗВЪНБРАЧНО БЕБЕ — МАЙКАТА И
БЕБЕТО ИЗЧЕЗВАТ!“

— Господи! Ти си дъщеря на Хари Станфорд! — Сали зяпаше Джулия с отворена уста.

Джулия стисна устни. Поклати глава и продължи да събира книжата в кутията.

— Така ли е?

Джулия се спря:

— Моля те, предпочитам да не говорим за това, ако нямаш нищо против.

Сали скочи на крака:

— Предпочиташ да не говориш за това? Та ти си дъщеря на един от най-богатите хора на света, обаче предпочиташ да не говориш за това? Да не си луда?

— Сали...

— Знаеш ли колко струваше този човек? Милиарди.

— Нямам нищо общо с това.

— Ако си негова дъщеря, това е *свързано* най-вече с тебе. Та ти си му наследница! Трябва просто да съобщиш на семейството коя си и да...

— Не.

— Какво не?

— Ти не разбираш. — Джулия се изправи, а после се отпусна върху леглото. — Хари Станфорд е бил ужасен човек. Той е изоставил майка ми. Тя го мразеше, аз също го мразя.

— Човек не *мрази* хората с толкова много пари. Само проявява *разбиране* към тях.

Джулия поклати глава:

— Не искам нищо от тези пари.

— Джулия, наследници като теб не живеят в такива долнопробни апартаменти, не си купуват дрехи от битпазар и не взимат пари назаем, за да си плащат наема. На хората от твоето семейство ще им бъде страшно *неприятно* да разберат, че живееш така. Това би било истинско унижение за тях.

— Те дори не знаят, че съм жива.

— Тогава трябва да им кажеш.

— Сали...

— Да?

— Хайде да престанеш да говориш вече по въпроса.

Сали дълго време я гледа, без да отрони дума.

— Разбира се. Между другото, не би ли ми заела един-два милиона до заплата, а?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тайлър чувстваше, че го обзема лудост. Вече двадесет и четири часа не спираше да търси Лий на домашния му телефон, но там не се обаждаше никой. „С кого ли е сега, измъчваше се Тайлър. Какво ли правят в момента?“

Взе слушалката и набра номера за пореден път. Телефонът звъня дълго, Тайлър тъкмо щеше да затваря, когато чу гласа на Лий.

— Ало.

— Лий! Как си?

— Кой, по дяволите, е това?

— Аз съм, Тайлър.

— Тайлър? — Настъпи кратка пауза. — А, да.

Тайлър усети как го прободне остро разочарование.

— Как си?

— Добре — отвърна Лий.

— Нали ти съобщих, че ще имам прекрасна изненада за теб.

— Да? — В гласа му прозвуча отегчение.

— Спомняш ли си за онова пътуване до Сен Тропе на красива бяла яхта?

— Е, и?

— Какво ще кажеш да го осъществим следващия месец?

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно сериозно, можеш да си напълно сигурен.

— Ами, не знам. Значи ти имаш приятел с яхта?

— Не, аз самият съм решил да си купувам яхта.

— Нали не си се натряскал, господин съдия?

— Да съм се...? Не, не! Просто току-що се видях с пари. И то страшно много пари.

— Сен Тропе, а? И-ха, звучи страхотно. Естествено, че ще ми достави голямо удоволствие да дойда с теб.

Тайлър усети дълбоко чувство на облекчение.

— Прекрасно! Междувременно недей да... — Той дори не искаше да си помисли за това. — Ще ти се обаждам, Лий. — После

остави слушалката и седна на ръба на леглото. „Ще ми достави голямо удоволствие да дойда с теб“.

Представи си как двамата обикалят света на красива яхта. *Заедно.*

Тайлър взе телефонния указател и запрелиства жълтите му страници.

Бюрото на фирмата „Джон Олдън Яхтс“ се намираше на търговския пристан в Бостън. Търговският посредник се приближи към Тайлър при влизането му.

— С какво мога да ви бъда полезен, господине?

Тайлър го погледна и съобщи нехайно:

— Бих искал да купя яхта. — Думите му се изляха някак забързано.

Яхтата на баща му сигурно щеше да бъде част от наследството, но Тайлър нямаше намерение да бъде на една яхта заедно с брат си и сестра си.

— Моторна или ветроходна?

— Ами... хм... не знам точно. Искам да обикалям света с нея.

— Може би имате предвид моторна яхта.

— Трябва да бъде бяла.

Търговският посредник го изгледа учудено.

— Да, разбира се. Колко широка яхта имате предвид?

„Блу Скайс“ е широка шест метра.

— Седем метра.

Търговският посредник запремига насреща му.

— А, да, разбирам. Но, естествено, такава яхта ще бъде много скъпа, господин... хм...

— Съдия Станфорд. Хари Станфорд ми беше баща.

Лицето на мъжа срещу него светна.

— Парите не са проблем — поясни Тайлър.

— Естествено, че не са! Е, господин съдия Станфорд, ще ви намерим яхта, за която всички ще ви завиждат. Бяла, разбира се. Междувременно мога да ви предложа описанията на яхтите, които в момента се продават. Обадете ми се, когато решите кои от тях представляват интерес за вас.

Уди Станфорд си мислеше за понита за поло. Досега му се налагаше да язди понитата на приятели, но вече е в състояние да си купи половин дузина най-прекрасни понита в света.

Беше на телефона и разговаряше с Мими Карсън.

— Искам да купя твоите понита — гласът на Уди бе изпълнен с възмущение. Замълча за момент, за да чуе отговора ѝ. — Точно така, цялата конюшня. Говоря съвсем сериозно. Сега вече...

Разговорът им продължи половин час, а когато затвори телефона, Уди се хилеше доволно. Тръгна да търси Пеги.

Седеше сама на верандата. Уди все още можеше да види синините по лицето ѝ — последица от ударите му.

— Пеги...

— Да? — Тя го погледна предпазливо.

— Да?

— Искам да поговоря с теб. Не... не знам всъщност откъде да започна.

Тя мълчеше и чакаше. Той си пое дълбоко въздух:

— Знам, че бях отвратителен съпруг. Някои от нещата са наистина непрости. Но, мила моя, всичко сега ще се промени. Нима не разбираш? Ние сме богати. Страшно богати. Искам да направя всичко според твоите желания. — Той хвана ръката ѝ. — Този път вече ще оставя наркотиците. Наистина ще ги оставя. Ще заживеем съвсем различен живот.

Тя го погледна в очите и произнесе глухо:

— Вярваш ли в това, което ми казваш, Уди?

— Да. Обещавам ти. Казвал съм го и преди, но този път наистина ще стане. Взел съм твърдо решение. Ще отида в някоя добра клиника. Искам да се измъкна от този ад, в който бях. Пеги... — В гласа му се долавяше отчаяние. — Неспособен съм да го направя без теб. Знаеш, че не мога...

Дълго време тя остана загледана в него, после го прегърна.

— Горкото ми бебче. Знам — прошепна тя, — знам. Ще ти помогна...

Вече беше време Марго Поснър да си замине. Тайлър я намери в кабинета. Затвори вратата след себе си.

— Исках просто още веднъж да ти благодаря, Марго.

— Беше забавно. Наистина си прекарах чудесно. — Вдигна глава и го погледна дяволито: — Може би трябва да стана актриса.

— Би се справила чудесно с такава професия — усмихна се той. — Ти определено успя да заблудиш цялата публика тук.

— Успях, нали?

— Ето ти останалата част от парите. — Той извади пощенски плик от джоба си. — А също и самолетния ти билет обратно до Чикаго.

— Благодаря.

Той погледна часовника си.

— Добре ще е вече да се приготвяш.

— Да, да. Исках само да знаеш, че ти оставам благодарна за всичко. Имам предвид, че ме измъкна от затвора, както и всичко останало.

Той се усмихна:

— Няма нищо. Приятно пътуване.

— Благодаря.

Наблюдава я, докато тя се качваше по стълбите, за да си приготви багажа. Играта свърши. „Шах и мат“.

Марго Поснър подреждаше куфара си в стаята, когато при нея влезе Кендъл.

— Здравсти, Джулия, исках само да... — Тя се спря. — Какво правиш?

— Отивам си у дома.

— Толкова скоро? — Кендъл я погледна изненадано. — Защо? Известно време очаквах да прекараме заедно, за да се опознаем. Имаме да наваксваме за толкова години.

— Така е. Е, ще го направим някой друг път.

Кендъл приседна на ръба на леглото:

— Сякаш е някакво чудо, нали? Да се открием след всичките тези години?

— А, да. Истинско чудо, така е. — Марго продължаваше да си събира нещата.

— Сигурно се чувстваш като Пепеляшка. Искам да кажа, в един момент си живееш абсолютно нормален живот, а в следващия някой ти подава един милиард долара.

— Какво? — Марго се спря като закована.

— Казах...

— *Един милиард долара?*

— Да. Според завещанието на татко всеки един от нас наследява по толкова.

— Всеки от нас получава по един милиард долара? — Марго гледаше слисано Кендъл:

— Не ти ли казаха?

— Не — отвърна бавно Марго. — Не ми казаха. — По лицето ѝ се появи замислено изражение. — Знаеш ли, Кендъл, права си. Може би ще е хубаво да се опознаем по-добре.

В солариума Тайлър разглеждаше снимки на яхти.

— Извинете ме, господин съдия Станфорд. Търсят ви на телефона. — Кларк бе застанал на две крачки от него.

— Ще говоря тук.

— Тайлър? — Беше Кийт Пърси от Чикаго.

— Да.

— Имам страхотна новина за теб!

— О?

— Решил съм да се оттегля по-рано от поста си. Какво ще кажеш ти да станеш върховен съдия на областта?

Тайлър едва се сдържа да не се изкикоти:

— Би било чудесно, Кийт.

— Ами тогава, мястото е твое!

— Не... не знам просто какво да кажа. — „Какво да му отговоря? Да му обясня, че милиардерите не седят на съдийското кресло в някаква си малка, кирлива съдебна зала в Чикаго, за да раздават присъди на пропадналата част от човечеството? Или че ще бъде прекалено зает с околосветските си обиколки на моята яхта?“

— Кога можеш да се върнеш в Чикаго?

— Ще се позабавя малко — отвърна Тайлър. — Тук имам да свърша още доста неща.

— Е, добре, ще те чакаме.

„Не се оставяй да ти секва дъхът“, помисли Тайлър и бързо приключи:

— Довиждане.

Затвори телефона и погледна часовника си. Време беше Марго да тръгва към аерогарата. Качи се горе, за да провери дали е готова.

При влизането му в стаята Марго разопаковаше куфара си.

— Още ли не си готова — погледна я изненадано той.

Тя вдигна глава към него и се усмихна:

— Не — усмихната го изгледа тя. — Разопаковам си багажа. Размислих и реших, че тук ми харесва. Може би ще трябва да поостана малко.

— За какво говориш? — намръщи се Тайлър. — Трябва да хванеш самолета за Чикаго.

— Ще има и друг самолет, господин съдия. — Тя се ухили. — Нищо чудно дори да си купя свой собствен.

— Какво ми говориш?

— Ти ми каза, че искаш да ти помогна да изиграем една малка шегичка на някого.

— Да?

— Е, да, но се оказва, че глупавата съм аз. А аз струвам един милиард долара.

Лицето на Тайлър придоби студен израз.

— Искам да се махаш отгук. Веднага.

— Така ли? Смятам да си тръгна, когато съм готова. А аз все още не съм.

Тайлър я наблюдаваше внимателно.

— Какво... какво искаш?

Тя кимна.

— Така вече е по-добре. Единия милиард долара, които е предвидено да получа. Възнамеряваше да го запазиш за себе си, нали? Смятах, че играеш някаква дребна игричка, за да измъкнеш малко

пари, но един милиард долара! Това вече е съвсем друга игра! Според мен заслужавам част от тях.

На вратата се почука.

— Извинете — обади се Кларк. — Обядът е сервиран.

Марго се обърна към Тайлър.

— Ти върви да обядваш. Аз няма да идвам. Трябва да направя няколко важни поръчки.

По-късно същия следобед в Роуз Хил започнаха да пристигат всевъзможни пакети. Имаше кутии с рокли от Армани, спортно облекло от Скааси Бутик, дамско бельо от Джордан Марш, самурено палто от Найман Маркус и диамантена огърлица от Картие. Всички пакети бяха адресирани до госпожица Джулия Станфорд.

Марго се върна в къщата към четири и половина. Вбесен, Тайлър я очакваше на вратата.

— Какво си въобразяваш, че можеш да правиш? — попита ядосано той.

— Просто имах нужда от някои неща — усмихна се тя. — В края на краищата сестра ти трябва да бъде добре облечена. Не си ли съгласен? Забележително е колко неща на кредит може да ти отпусне всеки магазин, когато носиш фамилията Станфорд. Ти ще се погрижиш за сметките, нали?

— Джулия...

— Марго — припомни му тя. — Между другото, видях снимките на яхтите. Да не би да си намислил да си купуваш яхта?

— Това изобщо не те засяга.

— Не бъди толкова сигурен. Може би двамата с теб ще направим едно пътешествие по море. Ще наречем яхтата Марго. А защо не „Джулия“? Заедно ще обиколим света. Аз не обичам да съм сама.

Тайлър се замисли за момент.

— Изглежда, съм те подценил. Ти си много умна млада жена.

— Като се има предвид, че го казваш ти, това е голям комплимент.

— Надявам се, че си също и разумна млада жена.

— Зависи. Какво наричаш „разумна“?

— Един милион долара. В брой.

Сърцето ѝ започна да бие ускорено.

— И ще задържа нещата, които купих днес?

— Всичките.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Дадено.

— Добре. Ще ти донеса парите колкото е възможно по-скоро. През някой от следващите дни ще се върна Чикаго. — Извади ключ от джоба си и ѝ го подаде. — Това е ключът от моята къща. Искам да останеш там и да ме чакаш. И недей да разговаряш с никого.

— Съгласна съм. — Марго се опитваше да прикрие вълнението си. „Може би трябваше да ти поискам повече“, помисли си тя.

— Ще ти запазя билет за следващия самолет до Чикаго.

— А нещата, които купих?

— Ще поръчам да ти ги изпратят.

— Не е зле. Хей, ние двамата с теб добре се уредихме от тая работа, нали?

Той кимна.

— Да. Наистина.

Тайлър изпрати Марго до аерогарата. Не летището тя попита:

— Какво ще кажеш на другите? Имам предвид за моето заминаване.

— Че твоя много близка приятелка, която живее в Южна Америка, се е разболяла и ти се налага да я посетиш.

Тя го погледна замислено.

— Искаш ли да знаеш нещо, господин съдия? Онова пътешествие с яхтата щеше да бъде голямо забавление.

По високоговорителя повикаха пътниците за нейния полет.

— Това май е за мен.

— Приятно пътуване.

— Благодаря. Ще се видим в Чикаго.

Тайлър я проследи как влезе в терминала за заминаващите и изчака, докато самолетът излети. После се върна в лимузината и разпореди на шофьора: — Роуз Хил.

Тайлър отиде направо в стаята си и телефонира на главния съдия Кийт Пърси.

— Всички те очакваме, Тайлър. Кога се връщаш? Намислили сме да организираме малко празненство в твоя чест.

— Много скоро, Кийт — отвърна Тайлър. — Междувременно бих искал да те помоля за помощ по повод на един нововъзникнал проблем.

— Разбира се. С какво мога да ти бъда полезен?

— Става дума за углавен престъпник, комуто опитах да помогна. Марго Поснър. Струва ми се, казах ти за нея.

— Спомням си, да. Какъв е проблемът?

— Горката женица се е побъркала и си е въобразила, че ми е сестра. Проследила ме чак до Бостън, а после се опита да ме убие.

— Господи! Какъв ужас!

— В момента пътува обратно към Чикаго, Кийт. Откраднала е ключа от къщата ми и изобщо не знам какво е намислила да прави по-нататък. Тази жена е опасен душевноболен човек. Заплаши, че ще убие цялото ми семейство. Искам да бъде въдворена в затвора за душевноболни в Рийд. Ако ми изпратиш по факса документите по въдворяването, веднага ще ги подпиша. После лично ще уредя психиатричните експертизи, които трябва да бъдат извършени.

— Разбира се, Тайлър. Веднага ще се погрижа.

— Ще ти бъда много благодарен. Тя пътува с полет 307 на Юнайтед Еърлайнс. Самолетът пристига в осем и петнадесет довечера. Предлагам ти да изпратиш хора, които да я приберат още от летището. Предупреди ги да внимават. В Рийд трябва да я оставят под максимална охрана и да не допускат никакви посетители.

— Ще се погрижа за всичко. Съжалявам, че е трябвало да преживееш всичко това, Тайлър.

В гласа на Тайлър се прокрадна лека небрежност:

— Е, нали знаеш приказката, Кийт: „Каквото и добро да сториш, не ти се отплаща със същото“.

По време на вечерята Кендъл попита:

— Джулия няма ли да бъде с нас тази вечер?

— За съжаление, не — каза със скръб в гласа Тайлър. — Помоли ме да ви кажа „довиждане“. Наложил се да се погрижи за нейна приятелка в Южна Америка, която получила удар. Беше съвсем неочаквано.

— Но завещанието още не е...

— Джулия ми повери пълномощията над своя дял и иска да се погрижа да бъде внесен в сметка под мое попечителство.

Един от прислужниците постави пред Тайлър чиния с бостънска зеленчукова яхния с миди.

— А — възкликна той, — това изглежда толкова вкусно. Тази вечер съм много гладен.

Самолетът с полет 307 на Юнайтед Еърлайнс пристигна на международното летище О'Хеър по разписание. По високоговорителя се разнесе остър глас:

— Дами и господа, моля, затегнете предпазните колани, ако обичате!

В прекрасно настроение през целия полет, Марго Поснър си представяше какво ще прави с единия милион, всичките дрехи и бижута, които си накупи. „И цялата тая работа стана само защото ме арестуваха! Е, това ако не е удар!“

Самолетът се приземи, Марго събра ръчния си багаж и тръгна да слиза по подвижната стълба. Един стюард вървеше точно зад нея. Близо до самолета имаше линейка с двама военни санитарии и един лекар. Стюардът ги видя и посочи Марго.

Щом Марго слезе от стълбата, единият от мъжете се приближи към нея.

— Извинете.

— Да? — погледна го Марго.

— Вие ли сте Марго Поснър?

— Да, защо? Какво се е...?

— Аз съм доктор Зимерман. — Той я хвана над лакътя. — Бихме искали да дойдете с нас, ако обичате. — И той я поведе към линейката.

Марго се опита да се отскубне:

— Чакайте малко! Какво правите?

Другите мъже вече бяха минали от двете ѝ страни, за да ѝ хванат ръцете.

— Просто елате с нас, без да се съпротивлявате, госпожице Поснър — каза докторът.

— Помощ! — разпищя се Марго. — Помогнете ми!

Останалите пътници стояха около нея и гледаха слисани.

— Какво сте ме зяпнали? — крещеше Марго. — Нима не виждате? Отвличат ме! Аз съм Джулия Станфорд! Аз съм дъщеря на Хари Станфорд!

— Разбира се, че сте — утешаваше я доктор Зимерман. — Само се успокойте.

Всички присъстващи смаяно наблюдаваха как мъжете набутаха Марго отзад в линейката, докато тя риташе и пищеше.

Вътре в линейката докторът извади спринцовка и я забодя в ръката на Марго.

— Отпуснете се — посъветва я той. — Всичко ще бъде наред.

— Сигурно сте полудели! — каза Марго. — Сигурно сте... — Очите ѝ започнаха да се затварят.

Вратите на линейката се затръшнаха и тя бързо потегли напред.

Когато докладваха на Тайлър за случилото се, той се разсмя на глас. Опита се да си представи как са прибрали алчната кучка. Щеше да уреди да я държат в затвор за душевноболни до края на живота ѝ.

„Сега вече играта наистина свърши, мислеше той. Аз успях! Старият ще се обърне в гроба си — ако изобщо има такъв, — като разбере, че поемам контрола над Станфорд Ентърпрайзис. Ще дам на Лий всичко, за което някога е мечтал“.

Идеално. Всичко беше идеално.

Събитията от деня изпълниха Тайлър със сексуална възбуда. „Трябва ми малко облекчение“. Отвори куфарчето си и от най-задната му част извади копие на „Дамрон“ с адресите на всички хомосексуални клубове в страната. За Бостън бяха изброени няколко гей-бара.

Избра си „Квест“ на Бойлстън Стрийт. „Ще пропусна вечерята. Отивам направо в клуба“.

Джулия и Сали се обличаха за работа.

— Как мина срещата ти с Хенри снощи? — понита Сали.

— Както винаги.

— Толкова зле, а? Все още ли ти прави официални предложения за брак?

— За бога, престани! — отвърна Джулия. — Хенри е много мил, но... — Тя въздъхна. — Не е за мен.

— Той може и да не е за теб — съгласи се Сали, — но тези неща тук са лично за теб и подаде на Джулия пет пощенски плика.

Всичките съдържаха известия за неплатени сметки. Джулия ги отвори. На три от тях пишеше „ПРОСРОЧЕНА“, а на друга — „ТРЕТО ИЗВЕСТИЕ“. Джулия ги поразгледа за момент.

— Сали, дали не би могла да ми заемеш...

— Изобщо не мога да те разбера — Сали я гледаше смаяно.

— Какво искаш да кажеш?

— Бъхтиш се като робиня, не смогваш да си платиш сметките, а можеш само с едно мръдване на малкия си пръст да пипнеш няколко кръгли милиончета, без да броим хилядарките.

— Това не са мои пари.

— ...Разбира се, че са твои! — отсеке рязко Сали. — Хари Станфорд е бил и твой баща, нали? Ерго, ти притежаваш законни права над дял от неговото имущество. А аз не използвам думата „ерго“ много често.

— Забрави за това. Вече ти казах как се е отнесъл с майка ми. Той нямаше да иска да ми остави и петак.

Сали въздъхна.

— По дяволите! А аз се надявах да живея с милионерка!

Слязоха заедно до паркинга. Мястото, на което стоеше колата на Джулия, беше празно. Тя гледаше като гръмната голото пространство.

— Няма я!

— Сигурна ли си, че точно тук паркира снощи? — попита Сали.

— Да.

— Някой я е откраднал!

Джулия поклати глава.

— Не...

— Какво искаш да кажеш?

Тя се обърна и погледна Сали:

— Сигурно са си я взели обратно. Не съм плащала вече три вноски.

— Прекрасно — простена Сали. — Просто прекрасно.

На Сали не ѝ излизаше от главата положението на нейната съквартирантка. „*Всичко е като във вълшебна приказка,*“ мислеше си тя. *Принцеса*, която не знае, че е принцеса. Само дете в този случай принцесата много добре знае каква е, но е прекалено горда, за да направи нещо. Не е честно! Семейството разполага с всичките тези пари, а тя няма никакви. Е, добре, щом тя не иска да направи нищо, напук на всички аз ще го направя. Накрая тя ще ми бъде благодарна.

Същата вечер, щом Джулия излезе, Сали прерови кутията с изрезките и взе една статия от неотдавнашен вестник, в която се споменаваше, че наследниците на Станфорд са се върнали в Роуз Хил за погребалната церемония.

„Ако принцесата не иска да отиде при тях, помисли си тя, те ще дойдат при принцесата“.

Седна и започна да пише писмо. Беше адресирано до съдия Тайлър Станфорд.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тайлър Станфорд подписа документите по въдворяването на Марго Поснър в затвора за душевноболни в Рийд. Още трима психиатри трябваше да дадат писмено съгласие по случая, но той знаеше, че ще го уреди.

Още веднъж се върна мислено към всичко, което направи от самото начало, и стигна до заключението, че в цялата замислена от него игра не е допуснал никаква грешка. Дмитри изчезна в Австралия, отърва се и от Марго Поснър. Оставаше Хал Бейкър, но той няма да създаде проблем. Всеки си има слабо място, а слабото място на Бейкър е глупавото му семейство. „Не, Бейкър никога няма да проговори, защото не би понесъл мисълта да прекара цял живот в затвора, далеч от своите скъпи домашни“.

Всичко беше изпитано идеално.

„Щом легализират завещанието, се връщам в Чикаго да взема Лий. Може би дори ще си купим къща в Сен Тропе. — Само мисълта за това възбуди въображението му. — Ще обиколим света с моята яхта. Винаги съм искал да видя Венеция... и Позитано... и Капри... Ще отидем на сафари в Кения, заедно ще съзерцаваме Тадж Махал на лунна светлина. И на кого дължа всичко това? На татко. Добрият ми стар татко“. „Ти си обратен, Тайлър, и винаги ще си останеш обратен. Не проумявам как, по дяволите, изобщо е възможно от моята семка да се пръкне такъв като тебе...“

„Е, кой се смее последен сега, а, татенце?“

Тайлър слезе долу, за да се присъедини към брат си и сестра си за вечеря. Отново беше гладен.

— Наистина е жалко, че се наложи Джулия да ни напусне толкова бързо — сподели Кендъл. — Щеше да ми бъде приятно да се опознаем малко повече.

— Сигурно би желала да се върне при нас колкото е възможно по-скоро — добави Марк.

„Не се и съмнявам“, помисли си Тайлър. Той обаче се погрижи тя никога да не се върне оттам. Разговорът се насочи към бъдещето.

— Уди е решил да си купи група понита за поло — обади се свенливо Пеги.

— Не се казва група! — сопна се Уди. — Казва се гарнитура. Става дума за гарнитура от спортни понита.

— Съжалявам, скъпи. Аз просто...

— Остави, няма значение!

— А твоите планове какви са? — попита Тайлър Кендъл.

„...разчитаме на подкрепата, която ще получите от вашия баща. Ще ви бъдем много благодарни, ако внесете на наша сметка един милион щатски долара... в рамките на някой от следващите десет дни“.

— Кендъл?

— А, да. Решила съм да... да разширя моя бизнес. Ще отворя магазини в Лондон и Париж.

— Звучи прекрасно — възкликна Пеги.

— След две седмици имам ревю в Ню Йорк. Налага ми се бързо да замина, за да го подготвя.

— А ти какво ще правиш с твоя дял? — на свой ред се поинтересува Кендъл.

— Най-вече благотворителна дейност — с благочестиво изражение отговори Тайлър. — Има толкова много полезни организации, които се нуждаят от помощ.

Слушаше разговора на масата само с половин ухо. Оглеждаше хората около себе си, като спираше поглед върху брат си и сестра си. „Ако не бях аз, нямаше да получите нищо. Абсолютно нищо!“

Вгледа се в Уди. Брат му бе станал наркоман и разсипа живота си. „Парите няма да му помогнат, помисли си Тайлър. С тях само ще купи повече опиати“. Почуди се откъде ли се снабдява с наркотици Уди.

После Тайлър погледна сестра си. Кендъл беше умна и жънеше успехи — бе реализирала максимално своя талант.

До нея седеше Марк и разказваше весели анекдоти на Пеги. „Той е привлекателен и чаровен. Колко жалко, че е женен“.

Накрая остана Пеги. За него тя винаги беше „Пеги-горкичката“. Изобщо не проумяваше защо се примирява с проблемите на Уди.

„Сигурно го обича много. Иначе определено не е получила нищо свястно от своя брак“.

Почуди се какви ли изражения щяха да придобият лицата им, ако се изправи и съобщи: „Аз притежавам властта над Станфорд Ентърпрайзис. Аз уредих да убият баща ни, да изкопаят тялото му и пак аз наех човек, който да се представи за нашата незаконна сестра“. При тази мисъл се усмихна. Беше толкова трудно да се премълчава такава пикантна тайна.

След обяда Тайлър отиде в стаята си да телефонира на Лий. От другата страна обаче никой не вдигна слушалката. „Излязъл е с някого, помисли си отчаяно Тайлър. Не ми вярва за яхтата. Е, добре, ще му го докажа! Кога най-сетне ще легализират това проклето завещание? Налага се да звъня на Фицджералд или на онзи млад адвокат, Стив Слоун“.

На вратата се почука и на прага застана Кларк.

— Извинете ме, господин съдия Станфорд. За вас пристигна писмо.

„Може би Кийт Пърси ми поднася поздравления“.

— Благодаря, Кларк.

Взе плика. Адресът на подателя беше в Канзас Сити. За момент Тайлър се вгледа озадачено в него, после отвори плика и започна да чете.

„Уважаеми господин съдия Станфорд,

Смятам, трябва да знаете, че имате природена сестра на име Джулия. Тя е дъщерята на Розмари Нелсън и вашия баща. Живее тук, в Канзас Сити. Нейният адрес е: 1425 Меткалф Авеню, ап. 3В, Канзас Сити, Канзас.

Сигурна съм, че Джулия ще бъде особено щастлива да получи известие от вас.

Искрено ваш,
Приятел“

Тайлър беше зяпнал писмото с невярващи очи и усещаше как го полазват ледени тръпки.

— Не! — извика той гласно. — Не!

„Това вече няма да мине! Не и сега! Сигурно е някоя мошеничка“. И все пак го обзе ужасното предчувствие, че става дума за истинската Джулия. „И сега тая кучка ще се изтърси тук да претендира за своя дял от наследството! За моя дял, поправи се веднага Тайлър. Той не ѝ принадлежи. Не мога да ѝ позволя да дойде тук. Това би провалило всичко. Ще възникне необходимостта да обясня за другата Джулия и да...“. Той потръпна.

— Не!

„Трябва да се погрижа за нея. Бързо“. Протегна ръка към телефона и набра номера на Хал Бейкър.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дерматологът поклати глава.

— Лекувал съм и други подобни случаи, но толкова тежко положение не съм виждал никога.

Хал Бейкър се почеса по ръката и кимна.

— Разбирате ли, господин Бейкър, за нас имаше само три възможности. Вашият сърбеж може да е причинен от гъбички, да е вследствие на алергия или да е на нервна почва. Според кожната проба от ръката ви, която разгледах под микроскоп, не става въпрос за гъбички. А вие твърдите, че на работното място не се занимавате с химикали...

— Точно така.

— Ето, значи вероятностите се сведоха до една-единствена. Вие страдате от *Lichen Simplex Chronicus*, или с други думи — локален невродерматит.

— Звучи ужасно. Не можете ли да направите нещо?

— За щастие, можем. — Докторът извади една тубичка от шкафа в ъгъла на кабинета и я отвори. — В момента ръката сърби ли ви?

Хал Бейкър отново се почеса:

— Да. Направо ме гори.

— Искам да втриете част от този мехлем в дланта си.

Хал Бейкър изстиска малко крем от тубичката и започна да го разтрива върху ръката си. Сякаш си сложи някакво чудотворно мазило.

— Сърбежът престана! — изненада се Бейкър.

— Чудесно. Използвайте мехлема и повече няма да имате никакви проблеми.

— Благодаря ви, докторе. Не мога да ви опиша какво облекчение усетих.

— Ще ви дам рецепта. Задръжете и тази тубичка.

— Благодаря ви.

Хал Бейкър караше към дома си и си пееше на глас. Откакто срещна съдия Тайлър Станфорд, сега за първи път не го сърбеше ръката. Изпитваше прекрасно чувство на облекчение. Продължаваше да си подсвирква, докато вкарваше колата в гаража и влезе в кухнята. Хелън го очакваше.

— Търсиха те по телефона — уведоми го тя. — Обади се някакъв си господин Джоунс. Било спешно.

Ръката пак го засърбя.

Беше удрял хора, но го бе правил само от любов към децата си. Беше извършил някои престъпления, но пак заради семейството си. За себе си Хал Бейкър не смяташе, че някога бе губил мярката или че има сериозна вина за нещо. Но този път беше различно. Ставаше дума за съвсем хладнокръвно убийство.

Когато се обади на човека, който го бе търсил, започна да протестира:

— Не мога да направя това, господин съдия. Намерете си друг.

На отсрещната страна настъпи мълчание. После го попитаха:

— Как е при семейството?

Полетът до Канзас Сити мина гладко и благополучно. Съдия Станфорд му даде подробни указания. „Името ѝ е Джулия Станфорд. Имаш адреса и номера на апартамента. Не знае, че ще се появиш. От теб се иска само да отидеш там и да се справиш с нея“.

Взе такси от централната аерогара на Канзас Сити до центъра на града.

— Хубав ден — подхвърли шофьорът.

— А-ха.

— Откъде пристигате?

— От Ню Йорк. Тук живея.

— Хубаво местенце за живот си е това.

— Вярно е. Ще трябва да свърша някоя и друга работа по къщата. Ще ме оставите ли за малко пред някой железарски магазин?

— Дадено.

Пет минути по-късно Хал Бейкър обясняваше на един продавач в магазина:

— Трябва ми ловджийски нож.

— Имаме точно каквото търсите, господине. Бихте ли дошли след мен, моля?

Ножът беше направо чудо — около петнадесет сантиметра, с остър заточен връх и назъбени остриета.

— Ще ви свърши ли работа?

— Идеален е — одобри Хал Бейкър.

— В брой ли ще платите, или с чек?

— В брой.

Следващата му спирка беше магазин за канцеларски принадлежности.

Хал Бейкър оглежда около пет минути жилищния блок на Меткалф Авеню 1425, като добре проучи входовете и изходите. После си тръгна и се върна чак към осем часа вечерта, когато се стъмваше. Искаше да е сигурен, че Джулия Станфорд вече се е прибрала, ако през деня ходи на работа. Направи му впечатление отсъствието на портиер. Въпреки асансьора се качи по стълбите. Не беше гот да живееш в малки затворени пространства. Точно като капани. Стигна до третия етаж. Апартамент 3В беше в дъното на коридора отляво. Ножът беше прикачен към вътрешния джоб на сакото му. Натисна звънеца. След малко вратата се отвори и той видя привлекателна млада жена.

— Здравейте. — Тя имаше хубава усмивка. — С какво мога да ви помогна?

Беше по-млада, отколкото очакваше, и мимоходом се зачуди защо съдия Станфорд иска да я убие. „Е, това не е моя работа“. Извади визитна картичка и ѝ я подаде:

— Аз съм от центъра за статистически изследвания „Нилсън Къмпани“ — обясни той любезно. — В този район нямаме представители на групата Нилсън и търсим хора, които биха проявили интерес към нашата работа.

— Не, благодаря. — Жената поклати глава и понечи да затвори вратата.

— Плащаме по сто долара на седмица.

Вратата остана полуотворена.

— Сто долара на седмица?

— Да, госпожо.

Вратата вече беше широко отворена.

— От вас се иска само да записвате имената на програмите, които гледате. Ще ви дадем договор за една година.

„Пет хиляди долара!“

— Заповядайте — покани го тя.

Той влезе в апартамента.

— Седнете, господин...

— Алън. Джим Алън.

— Господин Алън. Как така се спряхте точно на мен?

— Нашата компания извършва произволни посещения. Трябва единствено да сме сигурни, че никой от избраните хора не е свързан по какъвто и да е начин с телевизията, за да можем да разчитаме на точни проучвания. Вие не сте свързана с някоя телевизионна програма или програмна мрежа, нали?

— Бога ми, не съм — разсмя се тя. — Какво точно трябва да правя?

— Става дума за нещо наистина много просто. Ще ви дадем малка брошура, в която са изброени всички телевизионни програми. От вас се иска да драснете по една чертичка всеки път когато гледате някоя програма. Така нашият компютър ще изчисли колко зрители има всяка програма. Представители на „Нилсън Къмпани“ работят навсякъде из Съединените щати и ние получаваме съвсем точна картина в кои райони какви предавания са най-популярни и сред какви зрители. Имате ли желание да ни сътрудничите?

— О, да.

Той извади няколко готови бланки и химикалка.

— По колко часа дневно гледате телевизия?

— Не много. Аз съм на работа по цял ден.

— Но все пак гледате телевизия?

— О, разбира се. Гледам новините вечер, понякога някой стар филм. Обичам да гледам Лари Кинг.

Той си отбеляза нещо.

— Гледате ли много образователни програми?

— Само „Библейско училище“ в неделя.

— Между другото, сама ли живеете тук?

— Имам съквартирантка, но я няма в момента.

„Значи сме сами“.

Дланите започнаха да го сърбят. Протегна ръка към вътрешния си джоб, за да измъкне ножа. Чу стъпки по коридора отвън. Спря се.

— Нали ми казахте, че ще получа пет хиляди долара за една година само за тази работа?

— Точно така. О, забравих и още нещо. Ще ви дадем също и нов цветен телевизор.

— Та това е фантастично!

Стъпките изчезнаха. Пак плъзна ръка към вътрешния си джоб и напипа дръжката на ножа.

— Бихте ли ми дали чаша вода, моля? Днес доста се поуморих.

— Разбира се.

Проследи как се изправи, отиде до малкото барче в ъгъла на стаята и клекна пред вратичката му. Тогава той измъкна ножа от калъфа и застана прав зад нея.

Тя тъкмо казваше:

— Моята съквартирантка гледа по-често от мен „Библейско училище“.

Той вдигна ножа и се приготви да го забие.

— Но тя, Джулия, по принцип си е настроена по-интелектуално от мен.

Ръката на Бейкър се закова над главата ѝ.

— Джулия?

— Моята съквартирантка. Или по-точно — беше ми съквартирантка. Когато се върнах, намерих бележка, че заминава и не знае кога ще... — Тя се обърна към него с чашата вода и видя ножа в ръката му. — Какво...?

Сали изпищя.

Хал Бейкър избяга.

Хал Бейкър се обади на Тайлър Станфорд.

— Аз съм в Канзас Сити, но момичето го няма.

— Какво означава това?

— Съквартирантката ѝ каза, че е заминала.

Замълча за момент.

— Имам някакво предчувствие, че е тръгнала към Бостън. Искам веднага да се върнеш тук.

— Да, господине.

Тайлър Станфорд трясна слушалката и започна да крачи нервно. Всичко вървеше просто идеално! Необходимо е да намери тази никаквица и да се отърве от нея. Тя е опасна фигура. Макар и вече да държеше властта над имуществото, Тайлър знаеше, че няма да си намери покой, докато тя е жива. „Трябва да я намеря, мислеше Тайлър. Трябва! Но къде?“

В стаята влезе Кларк. Изглеждаше доста смутен:

— Извинете, господин съдия Станфорд. Дошла е някаква госпожица Джулия Станфорд. Исква да ви види.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Всъщност истинската причина беше Кендъл, поради която Джулия реши да замине за Бостън. Един ден на връщане от обяд Джулия мина край скъп магазин за дрехи. Моделите-уникати на витрината бяха дело на Кендъл. Джулия се спря и дълго ги разглежда. „Това е моята сестра, помисли си Джулия. Не мога да я виня за онова, което се е случило на майка ми“. И изведнъж усети непреодолимо желание да ги види, да се запознае с тях, да разговаря с тях — просто най-сетне да има семейство.

В офиса Джулия съобщи на Макс Толкин, че иска да замине за няколко дни, и малко притеснена, попита:

— Чудя се дали не бих могла да получа известен аванс?

Толкин се усмихна:

— Разбира се. Предстои ти кратък отпуск. Ето, заповядай. Приятно прекарване.

„Дали наистина ще прекарам приятно, почуди се Джулия. Или съм на път да направя ужасна грешка?“

Джулия не намери Сали вкъщи — още не се беше прибрала. „Няма да я чакам, реши тя. Ако не тръгна веднага, никога няма да отида“. Пригответи си куфара и остави бележка.

На път към автогарата Джулия пак се размисли: „Какво правя? Защо взех такова внезапно решение?“ После си каза с тъжна ирония: „Внезапно? Трябваша ми цели четиринадесет години!“ Обхвана я силно вълнение. Какво ли представлява нейното семейство? Знаеше, че единият ѝ брат е съдия, другият — известен състезател по поло, а сестра ѝ — прочута моделиерка. „Семейство от преуспяващи хора, мислеше си Джулия. А аз каква съм? Дано не погледнат с

пренебрежение на мен“. Само мисълта за онова, което ѝ предстоеше, накара сърцето на Джулия да прескача от вълнение. Качи се на един бърз автобус и потегли.

Автобусът пристигна на Саут Стейшън в Бостън и Джулия взе такси.

— Накъде, госпожо? — попита шофьорът.

В този момент Джулия напълно загуби самообладание. Мислеше да даде адреса на Роуз Хил, но вместо това каза:

— Не знам.

Шофьорът се обърна към нея:

— Гледай ти, ами аз откъде да знам.

— Може ли просто да покарате из града? Никога досега не съм идвала в Бостън.

— Разбира се — кимна той.

Отправиха се по Съмър Стрийт и стигнаха до централния бостънски парк.

— Това е най-старият обществен парк в Съединените щати. Някога са го използвали за публични екзекуции — обясни шофьорът.

В този момент Джулия сякаш чу гласа на майка си: „Зимно време обичах да водя децата в централния парк, за да се попързаят с кънки. Уди си беше роден атлет. Така ми се иска да можеше да се запознаеш с него, Джулия. Беше толкова красиво момче. Винаги съм си мислела, че той ще постигне най-много от всички в семейството“. Сякаш сега майка ѝ беше с нея и заедно наблюдаваха местата, край които минаваха.

Вече се движеха по Чарлс Стрийт и стигнаха до входа на градската градина.

— Виждате ли тези бронзови патета? — попита шофьорът. — Не знам дали ще повярвате, но всичките си имат имена.

„Често си правехме разходки до Градската градина. Там на входа има едни симпатични бронзови патета. Казват се Джак, Как, Лак, Мак, Нак, Уак, Пак и Квак“. На Джулия това ѝ се струваше толкова смешно, че караше майка си да повтаря имената безброй пъти.

Джулия погледна таксиметъра. Обиколката вече ставаше скъпа.

— Бихте ли ми препоръчали някой по-евтин хотел?

— Разбира се. Какво ще кажете за Копли Скуеър Хотел?

— Бихте ли ме откарали там, моля?

— Добре.

Пет минути по-късно спряха пред хотела:

— Дано да ви хареса Бостън, госпожо.

— Благодаря.

„Дали ще ми хареса, или ще бъде само едно злополучно преживяване?“ Джулия плати на шофьора и влезе във фойето. Приблужи се към младия служител на рецепцията.

— Здравейте — поздрави той. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Бих искала стая, моля.

— За един човек?

— Да.

— Колко време ще останете?

Тя се поколеба. „Един час? Десет години?“

— Не знам.

— Добре. — Той провери таблото с ключовете. — Мога да ви предложа една хубава единична стая на четвъртия етаж.

— Благодаря. — Тя взе регистрационната книга и с четлив почерк написа: ДЖУЛИЯ СТАНФОРД.

Служителят ѝ подаде ключа.

— Заповядайте. Приятно прекарване.

Стаята беше малка, но спретната и чиста. Веднага щом си разопакова багажа, Джулия се обади на Сали.

— Джулия? Божичко! Къде си!

— В Бостън съм.

— Кажи ми, *ти* добре ли си? — Тя беше почти пред истерия.

— Да. Защо?

— Някакъв човек дойде в нашия апартамент, търсеше теб и мисля, че искаше да те убие!

— Какви ми ги говориш?

— Той имаше нож и... трябваше само да видиш изражението на лицето му... — Тя се задъхваше. — Когато откри, че аз не съм ти, избяга!

— Не мога да повярвам!

— Представи се, че бил от „Нилсън Къмпани“, но аз се обадох в техния офис, никога не са и чували за такъв човек! Познаваш ли някого, който би искал да ти причини зло?

— Разбира се, че не, Сали! Не говори глупости! Обади ли се на полицията?

— Обадох се. Но те нямаше какво друго да направят, освен да ме посъветват да бъда по-внимателна.

— Добре, с мен всичко е наред, не се притеснявай. Чу как Сали си пое дълбоко въздух.

— Добре. Ще ми се обадиш ли, ако има нещо, Джулия?

— Да.

— Внимавай, моля те.

— Разбира се. — „Тая Сали с нейното въображение! На кого, за Бога, му е притрябвало да убива точно мен?“

— Знаеш ли кога ще се върнеш?

Почти като въпроса, който ѝ зададе и хотелският служител.

— Не.

— Ти си там, за да се видиш със семейството си, нали?

— Да.

— Успех.

— Благодаря ти, Сали.

— Обаждай ми се.

— Добре.

Джулия постави слушалката на мястото ѝ. Стоеше неподвижна и се чудеше какво да прави. „Ако имам достатъчно ум в главата, ще се кача обратно на автобуса и ще се върна у дома. Само се мотая и отлагам. Да не би да съм дошла в Бостън да гледам забележителности? Не. Дойдох тук, за да се срещна със семейството си. Ще се срещам ли изобщо с тях? Не... Да...“

Седна на ръба на леглото, а в главата ѝ настъпи пълна бъркотия: „Ами ако ме мразят? Не бива да мисля такива работи. Те ще ме обикнат и аз също ще ги обичам“. Погледна към телефона и си помисли: „Може би е по-добре да се обадя. Не. Има опасност да ми откажат среща“. Отиде до гардероба и избра най-хубавата си рокля. „Ако не го направя сега, няма да го направя никога“, реши Джулия.

Половин час по-късно седеше в едно такси на път към Роуз Хил, за да се срещне със семейството си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тайлър гледаше Кларк с невярващи очи:

— Джулия Станфорд... е тук?

— Да, господине. — В гласа на иконома се долавяше смущение.

— Но това не е същата, госпожица Станфорд, която беше тук преди.

— Естествено, че не е. — Тайлър направи усилие да се усмихне.

— Боя се, че е някаква мошеничка.

— Мошеничка ли, господине?

— Да. Те се появяват откъде ли не, Кларк, и всичките твърдят, че имат някакви права над семейното наследство.

— Та това е ужасно! Да повикам ли полицията?

— Не — отговори бързо Тайлър. Това беше последното, което искаше сега. — Аз ще се оправя с нея. Заведи я в библиотеката.

— Да, господине.

Умът на Тайлър трескаво работеше. Значи истинската Джулия Станфорд най-сетне се появи. Цяло щастие беше, че никой друг от семейството в момента не е вкъщи. Трябва незабавно да се отърве от нея.

Тайлър влезе в библиотеката. Джулия стоеше в средата на помещението и изучаваше портрета на Хари Станфорд. Тайлър поспря за миг на прага, за да я огледа. Беше толкова красива. Жалко, че...

Джулия се обърна и го видя:

— Здравейте.

— Здравейте.

— Вие сте Тайлър.

— Точно така. Вие коя сте?

Усмивката ѝ се стопи:

— Не ви ли...? Аз съм Джулия Станфорд.

— Така ли? Простете за въпроса ми, но имате ли някакви доказателства за това?

— Доказателства? Ами да... аз... всъщност... никакви доказателства. Просто предположих, че...

Той пристъпи към нея.

— Какво ви доведе тук така изведнъж?

— Реших, че е крайно време да се запозная със семейството си.

— След цели двадесет и шест години?

— Да.

Докато я гледаше, докато я слушаше как говори, за Тайлър не останаха никакви съмнения. Тя беше истинската, опасната и той трябваше бързо да се отърве от нея.

Тайлър направи усилие да се усмихне:

— Вижте, предполагам, можете да си представите какъв шок е това за мен. Искам да кажа вашето появяване тук изневиделица и...

— Знам. Съжалявам. Първо трябваше да се обадя по телефона.

— Сама ли сте дошла в Бостън? — попита небрежно Тайлър.

— Да.

Умът му работеше трескаво.

— Някой знае ли, че сте тук?

— Не. Е, освен моята съквартирантка, Сали, в Канзас Сити...

— Къде сте отседнала?

— В Копли Скуеър Хотел.

— Хубав хотел. В коя стая сте?

— Четиристотин и деветнадесета.

— Добре. Защо не се върнете в хотела и да ни изчакате там?

Искам да подготвя Уди и Кендъл. Те ще бъдат не по-малко изненадани от мен.

— Съжалявам. Трябваше да ви...

— Няма проблеми. Сега вече се познаваме и съм сигурен, че всичко ще се уреди прекрасно.

— Благодаря, Тайлър.

— Винаги си добре дошла... — той за малко не се задави при тези думи — ...Джулия. Нека да ти повикам едно такси.

Пет минути по-късно тя вече си беше тръгнала.

Хал Бейкър тъкмо се бе върнал в хотелската си стая в центъра на Бостън, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката:

— Хал?

— Съжалявам. Още нямам никакви новини, господин съдия. Обърнах целия град. Ходих до летището и...

— Тя е тук, глупако!

— Какво?

— Тя е тук, в Бостън. Отседнала е в Копли Скуеър Хотел, стая четиристотин и деветнадесет. Искам да се погрижиш за нея до довечера. И не желая никакви гафове повече, ясно ли е?

— Онова, което се случи, не беше по моя...

— Ясно ли е, попитах?

— Да, господине.

— Тогава го свърши! — Тайлър затвори с трясък телефона.

После отиде да намери Кларк.

— Кларк, искам да ти кажа нещо за младата жена, която беше тук и твърдеше, че е моя сестра.

— Да, господине?

— Няма да споменавам нищо за нея пред другите членове от семейството. Това само ще ги разстрои.

— Разбирам, господине. Толкова сте съобразителен.

Джулия се отби в Риц Карлтън, за да вечеря. Хотелът беше красив — точно както ѝ го описваше майка ѝ. „Всяка неделя водех децата там, за да ядат до насита всичко, което си харесат“. Джулия седеше в ресторанта и си представяше как майка ѝ се е хранила на някоя от тези маси заедно с малките Тайлър, Уди и Кендъл. „Иска ми се да бях израсла с тях“, помисли си Джулия. Но сега поне ще се запознаем. Зачуди се дали майка ѝ би одобрила постъпката ѝ. Джулия остана доста изненадана от начина, по който я прие Тайлър. Изглеждаше някак... студен. Съвсем естествено, прецени Джулия. Някакъв непознат влиза в дома ти и ти съобщава: „Аз съм сестра ти. Нормално е да ме гледа подозрително. Но съм сигурна, че ще ги убедя“.

Когато ѝ донесоха сметката, Джулия се смая. „Налага се да бъда по-внимателна, помисли си тя. Трябва да ми останат достатъчно пари, за да се върна обратно до Канзас с автобуса“.

Тя точно излизаше от Риц Карлтън, когато един туристически автобус се готвеше да поеме на обиколка из града. Без много да се замисля, тя се качи. Искаше да види колкото се може повече неща от града на нейната майка.

Хал Бейкър влезе във фойето на Копли Скуеър Хотел, прекоси го уверено, сякаш беше отседнал там, и тръгна нагоре по стълбите към четвъртия етаж. Този път нямаше да има грешки. Стая четиристотин и деветнадесет беше в средата на коридора. Хал Бейкър се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой, и почука на вратата. Не чу никакъв отговор. Почука отново:

— Госпожице Станфорд?

Пак никакъв отговор.

Извади малък калъф от джоба си и избра един шперц. За броени секунди успя да отвори вратата. Влезе и затвори след себе си. Стаята беше празна.

— Госпожице Станфорд?

Надникна в банята. Празна. Върна се в стаята. Извади нож от джоба си, сложи един стол до стената зад вратата и седна да чака в тъмното. След около час чу, че някой се приближава.

Хал Бейкър се изправи бързо и застава точно зад вратата с ножа в ръка. Чу как ключът се превъртя и вратата започна да се отваря. Вдигна ножа високо над главата си, готов за удар. Джулия Станфорд прекрачи прага и натисна ключа за лампата. Чу я да казва:

— Е, добре. Влизайте.

В стаята нахлу тълпа репортери.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Гордън Уелман, нощният администратор в Копли Скуеър Хотел, спаси съвсем неволно живота на Джулия. Дойде за нощното си дежурство в шест часа същата вечер и по навик прегледа хотелската регистрационна книга. Когато стигна до името Джулия Станфорд, се втренчи изненадано в него. Откакто Хари Станфорд умря, вестниците непрекъснато се пълнеха с истории около семейство Станфорд. Бяха изровили и стария скандал за връзката на Станфорд с гувернантката на децата и за самоубийството на съпругата му. Хари Станфорд имаше незаконна дъщеря на име Джулия. Носеха се слухове за някакво нейно тайно посещение в Бостън. Похарчила луди пари за тоалети и малко след това, пак според слуховете, заминала за Южна Америка. А сега, изглежда, се беше върнала. „И е отседнала в моя хотел!“, помисли си развълнувано Гордън Уелман.

Обърна се към служителя на рецепцията:

— Знаеш ли в каква реклама за хотела би могло да се превърне това?

Минута по-късно той беше на телефона, за да се свърже с пресата.

При завръщането на Джулия в хотела след туристическата обиколка из града фойето беше пълно с репортери, които нетърпеливо я очакваха. Още щом я видяха да влиза, наскочаха.

— Госпожице Станфорд! Аз съм от „Бостън Глоуб“. Търсихме ви вече, но разбрахме, че сте напуснали града. Бихте ли ни казали...?

Право към нея беше насочена телевизионна камера.

— Госпожице Станфорд, аз съм от KVB-TV. Бихме искали да чуем мнението ви за...

— Госпожице Станфорд, аз съм от „Бостън Финикс“. Бихме искали да знаем вашето отношение към...

— Погледнете за момент насам, госпожице Станфорд! Усмийнете се! Благодаря.

Непрекъснато проблясваха светкавици.

Джулия стоеше объркано и не знаеше какво да направи. „О, Боже, помисли си тя. Сега семейството ще реши, че нарочно търся светска шумотевица“. Тя се обърна към репортерите:

— Съжалявам. Нямам какво да ви кажа.

Забърза към асансьора и се мушна в него. Те обаче нахълтаха веднага след нея.

— Списание „Пипъл“ иска да публикува материал за вашия живот, за това, как се чувства човек, след като е бил отчужден от семейството си повече от двадесет и пет години...

— Чухме, че сте ходили до Южна Америка...

— В Бостън ли смятате да останете за постоянно...?

— Защо не сте отседнали в Роуз Хил...?

Тя слезе от асансьора на четвъртия етаж и забърза по коридора. Те обаче я следваха по петите. Нямахше начин да им се изплъзне.

Джулия извади ключ и отвори вратата на стаята си. Прекрачи прага и светна лампата.

— Е, добре. Влизайте.

Скрит зад вратата, Хал Бейкър се закова изненадано на място с нож във вдигнатата си ръка. Докато репортерите се блъскаха край него, той бързо скри ножа в джоба си и се смеси с групата.

Джулия се обърна към репортерите.

— Добре тогава. Само че ми задавайте въпросите един по един, моля ви.

Страшно разочарован, Бейкър започна да отстъпва заднишком към вратата и се измъкна навън. Съдия Станфорд нямаше да остане никак доволен.

През следващия половин час Джулия се постара да отговори на всичките им въпроси. Накрая си отидоха.

Джулия заключи вратата и си легна.

На сутринта телевизионните програми и вестниците бяха пълни с истории за Джулия Станфорд.

Тайлър четеше вестниците и направо побесняваше. Уди и Кендъл се присъединиха към него на масата за закуска.

— Какви са тия глупости за някаква си жена, която се представяла с името Джулия Станфорд? — попита Уди.

— Някаква мошеничка — хладнокръвно отсече Тайлър. — Вчера дойде чак дотук, за да иска пари, но аз я изгоних. Не съм очаквал обаче, че ще ни погоди такъв хитър трик с пресата. Не се притеснявайте. Аз ще се оправя с нея.

Обади се на Саймън Фицджералд.

— Видяхте ли сутрешните вестници?

— Да.

— Тази хитра мошеничка обикаля града и убеждава хората, че ни била сестра.

— Да дам ли заповед да я арестуват? — попита Фицджералд.

— Не! Това само ще увеличи приказките около нея и ще я направи още по-популярна. Искам да я накарате да напусне града.

— Добре. Ще имам грижата да го сторя, господин съдия Станфорд.

— Благодаря ви.

Саймън Фицджералд изпрати да повикат Стив Слоун.

— Имаме проблем — уведоми го той.

— Знам — кимна Стив. — Чух сутрешните новини и видях вестниците. Коя е тази жена?

— Очевидно е решила, че може да се намеси и да отмъкне дял от семейното богатство. Съдия Станфорд ме посъветва да я изгоня от града. Ще се заемеш ли с нея?

— С удоволствие — изрече зловещо Стив.

Час по-късно Стив почука на хотелската стая на Джулия.

Джулия отвори вратата и му каза:

— Съжалявам. Не приемам повече никакви репортери. Аз...

— Аз не съм репортер. Мога ли да вляза?

— Кой сте вие?

— Казвам се Стив Слоун. Аз съм от правната фирма, която се занимава с наследството на Хари Станфорд.

— А, да, разбирам. Заповядайте.

Стив влезе в стаята.

— Вие ли уведомихте пресата, че сте Джулия Станфорд?

— Боя се, че ме свариха съвсем неподготвена. Нали разбирате, аз изобщо не съм ги очаквала и...

— Но вие все пак наистина сте се представяли за дъщерята на Хари Станфорд?

— Да. Аз съм негова дъщеря.

Тай я погледна и каза скептично:

— Разбира се, предполагам, че можете да го докажете...

— Всъщност не — бавно отвърна Джулия, — не мога.

— Хайде де — настояваше Стив, — все трябва да имате поне *някакво* доказателство. — Беше решил да я разобличи със собствените ѝ лъжи.

— Нямам нищо — повтори тя.

Той я оглеждаше доста изненадан. Не беше това, което очакваше да види. У нея имаше някаква подкупваща искреност. „Изглежда интелигентна. Как тогава е могла да постъпи толкова глупаво — да дойде тук и да се представя за дъщерята на Хари Станфорд, без да има никакви доказателства?“

— Лошо, много лошо — измърмори Стив. — Съдия Станфорд иска да напуснете града.

Очите на Джулия се разшириха от учудване:

— Какво?

— Точно така.

— Но... просто не разбирам. Та аз още дори не съм се запознала със сестра ми и с другия ми брат.

„Значи тя твърдо е решила да поддържа този блъф“, помисли си Стив.

— Вижте, не знам коя сте, нито каква игра играете, но за такова нещо можете да отидете в затвора. Даваме ви шанс да се измъкнете. Действията ви са противозаконни. Така че имате избор. Или напускате града и преставате да тормозите семейството, или ще наредим да ви арестуват.

Джулия го гледаше изумено:

— Да ме арестуват? Аз... аз просто не знам какво да кажа.

— Вие решавате.

— Значи дори не искат да ме видят? — попита сковано тя.

— Може и така да се каже.

— Добре тогава. — Джулия си пое дълбоко въздух. — Ако наистина това е тяхното желание, ще се върна в Канзас. Обещавам ви, че повече никога няма да чует за мен.

„Канзас. Изминала си доста дълъг път само за да разиграеш този дребен трик“.

— Много разумно ще постъпите. — Той остана още за момент и се загледа озадачено в нея. — Е, довиждане тогава.

Тя не му отговори.

Стив беше в кабинета на Саймън Фицджералд.

— Видя ли се с жената, Стив?

— Да, тя ще замине. — Изглеждаше много объркан.

— Добре. Ще уведомя съдия Станфорд. Той ще остане доволен.

— Знаеш ли какво ме смущава, Саймън?

— Какво?

— Че кучето не лае.

— Моля?

— Като в онази история на Шерлок Холмс. Ключът към загадката беше в онова, което не можа да се случи.

— Стив, какво общо има това с...?

— Дошла е тук без абсолютно никакво доказателство.

— Не те разбирам — изгледа го озадачено Фицджералд, — това само трябва да те е *убедило* каква всъщност е тя.

— Тъкмо обратното. Защо ѝ е притрябвало да пътува чак от Канзас дотук, за да твърди, че е дъщеря на Хари Станфорд, без да има абсолютно никакво доказателство в подкрепа на твърдението ѝ?

— Всякакви чудаци се срещат на този свят, Стив.

— Тя няма нищо общо с подобни чешити. Трябваше да я видиш. Освен това ме смущават и няколко други неща, Саймън.

— Да?

— Тялото на Хари Станфорд изчезна... Когато отидох да разговарям с Дмитри Камински, единствения свидетел на злополуката със Станфорд, той също изчезна... А, изглежда, никой не знае къде изчезна така внезапно и онази, първата Джулия Станфорд.

— Какво искаш да кажеш? — Саймън Фицджералд се беше намръщил.

Стив бавно отвърна:

— Има нещо странно в цялата тая работа и то се нуждае от обяснение. Ще отида още веднъж да разговарям с тази госпожица.

Стив Слоун влезе във фойето на Копли Скуеър Хотел и се приближи към рецепцията.

— Бихте ли позвънили на госпожица Джулия Станфорд, моля?

Служителят вдигна глава и го погледна:

— О, съжалявам. Госпожица Станфорд напусна хотела.

— Остави ли някакъв адрес?

— Не, господине. За съжаление, не.

Стив стоеше и гледаше разочарован. Нищо повече не може да направи. „Е, да допуснем, че съм се заблудил, успокой се той философски. Нищо чудно тя наистина да е измамница. Сега вече никога няма да научим“. Обърна се и излезе на улицата. Портиерът на хотела тъкмо отваряше вратата на едно такси за някаква млада двойка.

— Извинете — каза Стив.

Портиерът се обърна:

— Такси ли, господине?

— Не. Искам да ви попитам нещо. Видяхте ли госпожица Станфорд, когато излезе тази сутрин от хотела?

— Разбира се, че я видях. Всички гледаха все нея. Тя е такава знаменитост. Аз ѝ намерих такси.

— Предполагам обаче, че едва ли знаете къде е отишла. — Усети как стаи дъх в очакване на отговора.

— Разбира се, че знам. Нали аз поръчах на таксиметровия шофьор къде да я закара.

— И къде беше това? — попита нетърпеливо Стив.

— До автогара Саут Стейшън. Помислих си колко е странно такъв богат човек като нея да...

— Аз също искам такси.

Стив влезе в препълнената с хора автогара и се огледа. Не виждаше Джулия никъде. „Заминала си е“, помисли си отчаяно той. По високоговорителя обявяваха отпътуващите автобуси. Чу гласа да казва: „...и Канзас Сити“, при което веднага се втурна към платформата за пътници.

Джулия тъкмо бе тръгнала към автобуса.

— Стой! — извика той.

Тя стреснато се обърна. Стив се затича към нея.

— Искам да говоря с вас.

Тя го погледна сърдито:

— Нямам какво повече да разговарям с вас.

— Чакайте малко! — сграбчи я той за ръката. — Ние наистина трябва да поговорим.

— Автобусът ми тръгва.

— Има и друг.

— Куфарът ми е вътре.

Стив подвикна към един носач:

— Тази жена ще ражда. Свалете веднага куфара ѝ. Бързо!

Носачът изгледа учудено Джулия.

— Добре. — Той припряно отвори багажното помещение. — Кой е вашият, госпожо?

— Знаете ли какво вършите? — Джулия погледна Стив с недоумение.

— Не — отвърна Стив.

За миг тя се вгледа в него и взе решение. После посочи куфара си:

— Ето този.

Носачът го измъкна.

— Да ви повикам линейка или нещо друго?

— Благодаря. Ще се оправя.

Стив взе куфара и двамата поеха към изхода.

— Закусвали ли сте?

— Не съм гладна — срязва го студено тя.

— По-добре да хапнете нещо. Нали знаете, че сега трябва да ядете за двама.

Отидоха да закусят в „Джулиен“. Тя седеше срещу Стив, настръхнала от гняв.

След като поръчаха, Стив подхвана внимателно:

— Много съм любопитен да разбера нещо. Какво ви накара да си помислите, че можете да предявите претенции за част от наследството на Станфорд без абсолютно никакво доказателство за вашата самоличност?

— Не отидох там, за да предявявам претенции към наследството на Станфорд. — Възмущението на Джулия бе повече от очевидно. — Баща ми не би ми оставил нищо. Искан да се запозная със семейството си. Но явно, те не желаят да се запознаят с мен.

— Нямате ли все пак някакви документи... някакво доказателство за действителния ви произход?

Тя се сети за купчината изрезки, натрупани в апартамента ѝ, и поклати глава:

— Не. Нищо.

— Искан да разговаряте с един човек.

— Това е Саймън Фицджералд. — Стив се поколеба. — Хм...

— Джулия Станфорд.

— Седнете, госпожице — гласът на Фицджералд прозвуча иронично.

Джулия приседна на ръба на един стол, готова всеки момент да скочи и да си тръгне.

Фицджералд я оглеждаше. Имаше същите тъмносиви очи като Станфорд, но пък и толкова други хора имат такива очи.

— Значи твърдите, че сте дъщерята на Розмари Нелсън.

— Не твърдя нищо. Аз просто съм дъщерята на Розмари Нелсън.

— А къде е майка ви?

— Умря преди много години.

— О, съжалявам да го чуя. Ще ни разкажете ли нещо за нея?

— Не — отсече Джулия. — Наистина предпочитам да не го правя. — Тя стана от стола. — Искан да си вървя.

— Вижте, ние се опитваме да ви помогнем — обади се Стив.

— Така ли? — изгледа го тя. — Моето семейство не желае да ме види. А вие искате да ме предадете на полицията. Нямам нужда от

подобна помощ. — Джулия се запъти към вратата.

— Чакайте! — възпря я Стив. — Ако твърдението наистина е вярно, трябва да имате *нещо*, което да доказва, че сте дъщерята на Хари Станфорд.

— Казах ви, нямам — отвърна Джулия. — Мама и аз бяхме изхвърлили Хари Станфорд от нашия живот.

— Как изглеждаше майка ви? — не се предаваше Саймън Фицджералд.

— Беше красива — прошепна Джулия. Гласът ѝ омекна. — Беше най-прекрасната... — Внезапно си спомни нещо. — Имам нейна снимка у себе си. — Смъкна от врата си малкия златен медальон във форма на сърце и го подаде на Фицджералд.

Той я погледна за момент, после отвори медальона. От едната страна имаше снимка на Хари Станфорд, а от другата — снимка на Розмари Нелсън. Посвещението гласеше: НА Р.Н. С ЛЮБОВ, Х.С. Датата беше 1969.

Саймън Фицджералд дълго съзерцава медальона. Когато вдигна глава, гласът му бе прегракнал.

— Дължим ви голямо извинение, мила — обърна се към Стив. — Това е Джулия Станфорд.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кендъл не успяваше да прогони от мислите си разговора с Пеги. Явно Пеги не е в състояние да се справи сама с това положение. „Уди полага усилия. Наистина... О, аз толкова много го обичам!“

„Той има нужда от доста сериозна помощ, прецени Кендъл. Длъжна съм да направя нещо. Той ми е брат. Необходимо е да поговоря с него“.

Кендъл тръгна да търси Кларк.

— Господин Удроу у дома ли е?

— Да, госпожо. Струва ми се, че е в стаята.

— Благодаря.

Тя се сети за сцената на масата, за подутото лице на Пеги.

„Какво се случи?“

„Блъснах се във вратата...“

„Как ли е могла да се примирява с всичко това през цялото време?“

Кендъл се качи на горния етаж и почука на вратата на Уди. Не се чу никакъв отговор.

— Уди?

Отвори вратата и влезе. Дъх на горчиви бадеми се носеше из цялата стая. Кендъл остана за миг на място, после се насочи право към банята. През отворената врата видя Уди. Нагриваше хероин върху парче алуминиево фолио. Когато хероинът започна да се втечнява и изпарява, Уди започна да всмуква парите през една извита сламка, втъкната в устата му.

Кендъл влезе в банята:

— Уди...?

Той се обърна към нея и се ухили:

— Здравсти, сестричке. — После я загърби и продължи да вдишва дълбоко.

— За Бога! Спри!

— Хей, не се шашкай. Знаеш ли как се нарича това? Преследване на дракона. Виждаш ли малкия дракон, който се вие нагоре в дима? —

Усмиваше се щастливо.

— Уди, моля те, искам да поговоря с теб.

— Разбира се, сестричке. С какво мога да ти бъда полезен? Знам, че няма да ми искаш пари. Та ние сме милиардери! Защо изглеждаш толкова потисната? Слънцето грее, навън е прекрасен ден! — Очите му искряха.

Кендъл стоеше и го гледаше, изпълнена със състрадание.

— Уди, разговарях с Пеги. Разказа ми как си започнал с наркотиците в болницата.

— Най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало в живота — кимна той.

— Не. Това е най-ужасното нещо, което се е случило в живота ти. Имаш ли изобщо представа какво правиш със себе си и със собственото си здраве?

— Разбира се, че имам. Нарича се върховно съживяване, сестричке!

Тя хвана ръката му и каза загрижено:

— Имаш нужда от помощ.

— Аз? Нямам нужда от никаква помощ. Чувствам се прекрасно!

— Не, не е вярно. Чуй ме, Уди. Става дума за *твоя* собствен живот, но той не е само твой. Помисли си за Пеги. Години наред я караш да преживява истински ад, а тя търпи всичко, защото те обича страшно много. Съсипваш не само своя живот, но и нейния. Трябва да предприемеш нещо, и то *веднага*, преди да е станало прекалено късно. Не е важно как си започнал с наркотиците. Важното е да се отървеш от тях.

Усмивката му се стопи. Взря се в очите на Кендъл и понечи да каже нещо, но се отказа.

— Кендъл...

— Да?

— Знам... знам, че си права. — Уди облиза устни. — Искам да спра. Опитвах. Господи, как съм опитвал само. Но не мога.

— Разбира се, че можеш — възрази тя ожесточено. — Ти си в състояние да се справиш. Ние заедно ще победим това. Аз и Пеги ще застанем зад теб. Кой те снабдява с хероин, Уди?

Уди се закова на място и я погледна слисано:

— Боже мой! Нима не знаеш?

Кендъл поклати глава:

— Не.

— Пеги.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Саймън Фицджералд дълго съзерцава златния медальон.

— Аз познавах майка ти, Джулия, и я харесвах. Тя се грижеше прекрасно за децата на Станфорд и те я обожаваха.

— Тя също ги е обожавала — каза Джулия. — Непрекъснато ми говореше все за тях.

— Случилото се с майка ти беше ужасно. Нямах представа какъв скандал предизвика тази история. В Бостън клюките се разпространяват твърде бързо, независимо че е голям град. Хари Станфорд постъпи много лошо. Майка ти нямаше друг избор, освен да замине. — Той поклати глава. — Сигурно за вас двете животът е бил труден.

— Мама много се измъчи. Най-ужасното беше, че, според мен, тя все още обичаше Хари Станфорд независимо от случилото се. — Погледна към Стив. — Не разбирам какво става. Защо моето семейство не желае да ме види?

Двамата мъже се спогледаха.

— Сега ще ви обясня. — Стив направи дълга пауза, обмисляйки думите си. — Неотдавна тук се появи една жена, която твърдеше, че е Джулия Станфорд.

— Но това е невъзможно — възкликна Джулия. — Аз съм...

— Знам. — Стив вдигна ръка. — Семейството нае частен детектив, за да се разбере дали това е истина.

— И са установили, че не е била истинската Джулия.

— Не. Установиха, че точно тя е истинската Джулия.

— Какво? — Джулия погледна слисана.

— Този детектив твърди, че е открил отпечатъците, взети от Джулия Станфорд при получаването на шофьорска книжка в Сан Франциско, когато е била на седемнадесет години. Те съвпадаха с отпечатъците на жената, която се представяше за Джулия Станфорд.

— Но аз... аз никога не съм била в Калифорния. — Джулия беше вцепенена от изумление.

Фицджералд се опита да обясни:

— Може би се върти някакъв много сложен заговор около наследството на Станфорд. Боя се, че ти просто съвсем случайно се озова сред вихъра на събитията.

— Не мога да повярвам!

— Който и да стои зад всичко това, ще му бъде невъзможно да остави две Джулии в играта.

Стив кимна:

— Единственият начин планът му да успее е да ви премахне от пътя си.

— Сега, като казахте „да ме премахне от пътя си“... — Тя спря, защото си спомни нещо. — О, не!

— Какво има? — попита Фицджералд.

— Преди две вечери говорих със съквартирантката си и тя беше направо побъркана от страх. В апартамента идвал някакъв мъж с нож и се опитал да я нападне. Помислил, че съм аз! — Обхваната от вълнение, Джулия почти загуби способността си да говори. — Кой... кой прави всичко това?

— Ако трябва да правя предположения, сигурно става дума за човек от семейството — заключи Стив.

— Но... защо?

— Заложено е огромно богатство, а завещанието ще се легализира само след няколко дни.

— Какво общо има всичко това с мен? Баща ми никога дори не е признал, че съм негова дъщеря. Той не би ми оставил абсолютно нищо.

Фицджералд възрази:

— В действителност, ако успеем да докажем коя си, твоят дял от цялото наследство възлиза на повече от един милиард долара.

Джулия гледаше като изумена. Когато накрая все пак успя да проговори, прошепна:

— Един милиард долара?

— Точно така. Но явно някой друг е хвърлил око на тези пари. Ето защо ти си в опасност.

— Разбирам. — Дълбоко у нея все по-силно се надигаше чувство на паника. — Какво ще правя тогава?

— Ще ви кажа първо какво *не* бива да правите — отвърна ѝ Стив. — Няма да се връщате в никакъв хотел. Искам да останете скрита, докато открием каква е работата.

— Мога да се върна в Канзас, докато...

— Мисля, че ще е най-добре да останеш тук, Джулия — прекъсна я Фицджералд. — Ние ще намерим къде да те скрием.

— Може да остане в моя дом — предложи Стив. — Никой няма да се сети да я търси точно там.

Двамата мъже погледнаха Джулия. Тя се поколеба.

— Ами... да, добре. Съгласна съм.

— Чудесно.

Джулия каза бавно:

— Всичко щеше да си върви по старому, ако баща ми не беше паднал от яхтата — бавно изрече Джулия.

— О, изобщо не мисля, че е паднал — уточни Стив. — Според мен той е бил бутнат.

Взеха служебния асансьор до подземните гаражи на сградата и се качиха в колата на Стив.

— Не искам никой да ви вижда — предупреди Стив. — През следващите няколко дни ще трябва да ви държим скрита от всички.

Потеглиха по Стейт Стрийт.

— Какво ще кажете за един обяд?

Джулия се усмихна:

— Вие непрекъснато искате да ме храните.

— Знам един доста закътан ресторант. Намира се в стара къща на Глостър Стрийт. Там няма кой да ни види.

„Леспалие“ бе изискана градска къща от деветнадесети век с прекрасен изглед към Бостън. При влизането самият капитан посрещна Стив и Джулия.

— Добър ден — поздрави той. — Бихте ли ме последвали, моля? Имам една чудесна маса за вас точно до прозореца.

— Ако не възразявате — спря го Стив, — предпочитаме до стената.

— До стената? — премига капитанът.

— Да. Бихме искали да се усамотим.

— Разбира се. — Той ги заведе до една маса в ъгъла. — Веднага ще ви изпратя сервитьор. — Вгледа се в Джулия и лицето му внезапно просветна. — А! Госпожице Станфорд. За нас е особено удоволствие да ви посрещнем тук. Видях снимката ви във вестника.

Джулия погледна безпомощно към Стив.

— Боже мой! — възкликна той. — Оставихме децата в колата! Бързо да идем да ги доведем! — А на капитана поръча: — Две мартинита, сухи. Не ни слагайте маслини. Ей сега се връщаме.

— Да, господине. — Капитанът ги изгледа как бързешком напускат ресторанта.

— Какво правите? — недоумяваше Джулия.

— Махаме се оттук. Остава само да повика пресата и веднага ще загазим. Ще идем някъде другаде.

Намериха малък ресторант на Далтън Стрийт и си поръчаха обяд.

Стив седеше срещу нея и я оглеждаше:

— Как се чувства човек, когато е знаменитост?

— Моля ви, не се шегувайте с това. Чувствам се ужасно.

— Знам — в гласа му прозвуча разкаяние. — Съжалявам.

Даде си сметка колко му е приятно да бъде с нея и се сети как грубо се отнесе при първата им среща.

— Вие наистина... наистина ли смятате, че съм в опасност, господин Слоун? — попита Джулия.

— Наричайте ме Стив. Да, боя се, но наистина сте в опасност. Ала ще бъде съвсем за кратко. До деня за легализиране на завещанието вече ще сме разбрали кой стои зад всичко това. Междувременно аз ще се погрижа да бъдете в безопасност.

— Благодаря... много съм ти задължена.

Те се гледаха един друг право в очите. Сервитьорът, тръгнал към тяхната маса, забеляза изражението на лицата им и реши, че е по-добре да не ги прекъсва точно в този момент.

— За първи път ли сте в Бостън? — попита в колата Стив.

— Да.

— Градът е интересен. — Тъкмо минаваха край старата сграда Джон Ханкок Билдинг. Стив посочи кулата: — Виждаш ли фара там?

— Да.

— Показва времето.

— Как може един фар да...?

— Радвам се, че ме попита. Когато свети с нетрепкаща синя светлина, сочи, че времето е ясно. Ако светлината примигва, значи отнякъде се задават облаци. Нетрепкаща червена светлина е знак, че ще има дъжд, а пък примигващата червена светлина — сняг.

Джулия се засмя.

Стигнаха до Харвард Бридж. Стив намали скоростта.

— Този мост свързва Бостън с Кеймбридж. Дълъг е точно 364,4 Смута и едно ухо.

Джулия се извърна и го погледна объркана:

— Моля? Би ли повторил?

— Това е истината — усмихна се той.

— Какво е „Смут“?

— Смут е мярка за дължина, равна на височината на Оливър Рийд Смут — пет фута и седем инча. Всичко започнало на шега, но когато възстановили моста, местните жители запазили старите мерки. Смутът станал стандартна мярка за дължина през 1958 година.

— Невероятно! — засмя се тя.

Минавайки край Бънкър Хил Монюмънт, Джулия възкликна:

— О! Тук се е водила битката при Бънкър Хил, нали?

— Не — поклати глава Стив.

— Как така?

— Битката при Бънкър Хил се е водила на Брийдс Хил.

Домът на Стив се намиреше в бостънския квартал около Нюбъри Стрийт — симпатична двуетажна къща с удобно обзавеждане и цветни репродукции по стените.

— Сам ли живееш тук? — попита Джулия.

— Да. Икономка чисти два пъти седмично. Ще ѝ съобщя да не идва през следващите няколко дни. Не желая никой да знае, че си тук.

— Искам да знаеш, че съм ти искрено благодарна за всичко, което правиш за мен — сърдечно каза Джулия.

— О, правя го с удоволствие. Ела да ти покажа стаята.

Заведе я на горния етаж в стаята за гости.

— Ето. Надявам се да се чувстваш удобно тук.

— О, да. Чудесна е — възкликна тя.

— Ще ида да купя някакви колбаси за хапване. Обикновено се храня навън.

— Бих могла да... — Тя спря. — Всъщност, като се размисля, май ще е по-добре да не го правя. Съквартирантката ми твърди, че с моето готвене съм в състояние да уморя човек.

— Мен обаче доста ме бива в готвенето — похвали се Стив. — Ще приготвя нещо за двамата. — Погледна я и каза бавно: — Тук отдавна не е имало човек, за когото да готвя.

„Я по-кратко, помисли си той. Прекалено много се вживяваш в тая работа. Да не би да смяташ да я гледаш като писано яйце“.

— Искам да се чувстваш като у дома си. Тук си в пълна безопасност.

Очите ѝ за дълго останаха вперени в него, после му се усмихна:

— Благодаря ти.

Слязоха във всекидневната.

Стив ѝ посочи куп неща, с които да се развлича:

— Телевизор, видео, радио, компактдиск плейър... Дано ти бъде удобно и приятно.

— Прекрасно. — Искаше ѝ се да добави: „Точно както се чувствам с теб“.

— Е, ако няма нищо друго — промърмори той неловко.

— Не се сещам за нищо друго — усмихна му се мило Джулия.

— Тогава ще се върна в офиса. Има толкова много въпроси, на които не съм намерил отговор.

Тя се загледа след него, докато той вървеше към вратата.

— Стив?

— Да? — обърна се той.

— Имаш ли нещо против да се обадя на моята съквартирантка? Ще се притеснява за мен.

— В никакъв случай — поклати глава той. — Не искам да провеждаш абсолютно никакви телефонни разговори, нито пък да излизаш от тази къща. От това може да зависи животът ти.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Аз съм доктор Уестин. Сигурно разбирате, че нашият разговор ще бъде записан на касета?

— Да, докторе.

— По-добре ли се чувствате вече?

— Аз съм добре, но съм разгневена.

— Защо сте разгневена?

— Не бива да съм тук. Не съм луда. Изпращането ми тук е нарочно изфабрикувано.

— О? От кого?

— От Тайлър Станфорд.

— От съдия Тайлър Станфорд?

— Точно така.

— И защо му е притрябвало да го прави?

— За пари.

— Вие пари ли имате?

— Не. Искам да кажа, да... тоест... можех да ги имам. Той ми обеща един милион долара, самурено палто и бижута.

— И защо му е на съдия Станфорд да ви обещава всичко това?

— Нека да започна от самото начало. Всъщност аз не съм Джулия Станфорд. Името ми е Марго Поснър.

— Когато ви доведоха тук, настоявахте, че сте Джулия Станфорд.

— Забравете това. В действителност не съм. Вижте... ето какво се случи. Съдия Станфорд ме нае, за да се представя за сестра му.

— Защо го е направил?

— За да получи дял от наследството на Станфорд и да го оставя на него.

— И за да го сторите, ви е обещал един милион долара, самурено палто и някакви бижута?

— Не ми вярвате, нали? Е, добре, но аз мога да го докажа. Той ме отведе в Роуз Хил. Това е домът на семейство Станфорд в Бостън. Мога да ви опиша къщата и да ви разкажа всичко за семейството.

— Давате ли си сметка колко сериозни обвинения отправяте?

— Абсолютно. Не допускам обаче да предприемете нищо по случая, защото той все пак е съдия.

— Грешите. Вашите обвинения ще бъдат много сериозно проверени, уверявам ви.

— Добре! Искам да тикнат оня негодник тук, точно както той ги накара да тикнат мен. Искам да се махна оттук!

— Вие сигурно разбирате, че освен мен и още двама мои колеги ще трябва да се произнесат за вашето психическо състояние?

— Нека го направят. Аз съм точно толкова нормална, колкото и вие.

— Днес следобед ще дойде доктор Джифорд и двамата ще решим как да процедираме по-нататък.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Не издържам повече в това проклето място!

Старшата сестра донесе обяда на Марго и каза:

— Току-що говорих с доктор Джифорд. Ще ви посети след около час.

— Благодаря.

Марго беше готова да го посрещне. Беше готова за среща с всеки. Щеше да им разкаже абсолютно всичко, което знае, от самото начало. „И когато им изложи цялата история, мислеше си Марго, ще го затворят, а мен ще ме пуснат“. Тази перспектива я изпълни със задоволство. „Ще бъда свободна!“ После Марго се замисли: „Свободна, за да правя какво? Ще остана отново на улицата. Не е изключено дори да отменят гаранцията ми и пак да ме тикнат в пандиза!“

Захвърли таблата от обяда право в стената. „Дяволите да ги вземат! Не могат да направят това! Вчера струвах един милион долара, а днес... Чакай! Чакай!“ Една идея озари съзнанието ѝ и така я въодушеви, че я полазиха приятни тръпки. „Божичко мили! Но какво правя аз? Нали вече доказах, че съм Джулия Станфорд. Имам свидетели. Цялото семейство чу заключението на Франк Тимънс: моите отпечатащи доказват, че аз съм Джулия Станфорд. Защо, по дяволите, изобщо ми е притрябвало да съм Марго Поснър, след като

мога да бъда Джулия Станфорд? Нищо чудно, дето ме тикнаха тука. Сигурно съм си загубила ума!“ Натисна звънеца за старшата сестра.

— Искам веднага да се видя с доктора! — развълнувано обяви Марго.

— Знаем. Имате уговорена среща с него в...

— Казах, *сега*. Веднага!

Сестрата погледна за миг изражението на Марго:

— Успокойте се. Ще ви го доведе.

Десет минути по-късно доктор Франц Джифорд влезе в стаята при Марго.

— Искате да ме видите?

— Да. — Тя се усмихна извинително. — Боя се, че се опитах да изиграя глупава малка игричка, докторе.

— Така ли?

— Да. Много ми е неудобно да си го призная. Разбирате ли, истината е, че много се разстроих от една постъпка на моя брат, Тайлър, и затова исках да го накажа. Но сега си давам сметка, че постъпих неправилно. Вече не съм разстроена и желая да се върна у дома в Роуз Хил.

— Прослушах записа на разговора с вас тази сутрин. Казвате, че името ви е Марго Поснър и изпращането ви тук е нарочно изфабрикувано от...

Марго са разсмя:

— Това беше голяма щуротия от моя страна. Казах го само за да ядосам Тайлър. Не. Аз съм Джулия Станфорд.

Той я погледна:

— Можете ли да го докажете?

Точно този момент очакваше Марго.

— О, да! — заяви тя победоносно. — Самият Тайлър го доказва. Той нае частен детектив на име Франк Тимънс, който сравни моите отпечатъци с отпечатъците, които бях оставила за шофьорската книжка, когато бях по-млада. Те са еднакви. Няма никакво съмнение.

— Детектив Франк Тимънс казвате?

— Точно така. Работи към кабинета на областния прокурор тук, в Чикаго.

Той се загледа за момент в нея:

— Значи сте сигурна в това? Че не сте Марго Поснър, а сте Джулия Станфорд?

— Абсолютно.

— И този частен детектив, Франк Тимънс, можел да го докаже?

— Той вече го направи — усмихна се тя. — Трябва само да се обадите в кабинета на областния прокурор и да го намерите.

— Добре. Ще го направя — кимна доктор Джифорд.

В десет часа на другата сутрин доктор Джифорд, придружен от старшата сестра, отново влезе в стаята при Марго.

— Добро утро.

— Добро утро, докторе. — Погледът ѝ издаваше нетърпение. — Говорихте ли с Франк Тимънс?

— Да. Искам да съм сигурен, че добре съм ви разбрал. Значи вашият разказ за опита на съдия Станфорд да ви въвлече в някакъв заговор е лъжа?

— Пълна лъжа. Казах го само защото исках да отмъстя на брат си. Но сега вече всичко е наред. Аз съм готова да се върна у дома.

— Франк Тимънс може да докаже, че вие сте Джулия Станфорд?

— Абсолютно.

Доктор Джифорд се обърна към сестрата и кимна. Тя даде знак на някого да дойде. В стаята влезе висок, строен негър.

Той погледна Марго и каза:

— Аз съм Франк Тимънс. С какво мога да ви бъда полезен?

Този човек ѝ беше напълно непознат.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Модното ревю вървеше добре. Манекенките се носеха грациозно по подиума и всеки следващ модел получаваше все по-възторжени аплодисменти. Залата беше препълнена. Всички места бяха заети, а най-отзад имаше и правостоящи.

Зад кулисите настъпи някаква суматоха и Кендъл се обърна да види какво става. Двама униформени полицаи си пробиваха път към нея.

Сърцето на Кендъл започна да думка лудо.

— Вие ли сте Кендъл Станфорд Рено? — попита единият полицаи.

— Да.

— Арестувам ви за убийството на Марта Райън.

— Не! — изпищя тя. — Не беше нарочно! Беше злополука! Моля ви! Моля ви! Моля ви...!

Събуди се ужасена, цялото ѝ тяло трепереше.

Този кошмар се повтаряше отново и отново. „Не мога да продължавам така, помисли си Кендъл. Не мога! Трябва да направя нещо“.

Изпитваше отчаяна нужда да говори с Марк. Той доста неохотно се бе върнал в Ню Йорк.

— Имам работа, мила. Не искат да ми дават повече отпуска.

— Разбирам, Марк. След няколко дни се връщам и аз. Трябва да подготвям следващото ревю.

Днес следобед Кендъл заминаваше за Ню Йорк, но преди това ѝ се искаше да свърши още нещо. Разговорът ѝ с Уди я разтревожи много. „Той прехвърля проблемите си върху Пеги“.

Кендъл намери Пеги на верандата.

— Добро утро — поздрави Кендъл.

— Добро утро.

— Искам да поговоря с теб — Кендъл седна точно срещу нея.

— Да?

Не знаеше как да започне.

— Говорих с У ди. Не е никак добре. Според него... според него ти го снабдяваш с хероин.

— Той ли ти каза?

— Да.

Настъпи дълга пауза.

— Всъщност това е истина.

Кендъл се втренчи в нея невярващо:

— *Какво?* Не... не разбирам. Нали ми каза, че се опитваш да го *откажеш* от наркотиците? Защо тогава искаш да го държиш зависим от тях?

— Значи наистина нищо *не* разбираш, а? — Тонът ѝ стана рязък и злобен. — Живееш си в свой собствен, проклет малък свят. Е, добре, нека тогава да ти кажа нещо, госпожо прочута Моделиерке! Бях сервитьорка, когато забременях от Уди. Никога не съм и очаквала Удроу Станфорд да се ожени за мен. Знаеш ли обаче защо го направи? За да покаже, че е по-добър от баща си. Е, добре, Уди наистина се ожени за мен. Само че всички се отнасяха с мен като с парцал. Когато моят брат, Хуп, пристигна за сватбата ни, те се държаха с него като с някаква измет.

— Пеги...

— Ще ти кажа истината. Останах като втрещена, когато брат ти поиска да се ожени за мен. Та аз дори не знаех дали детето е негово. Можех да му стана добра съпруга, но никой не ми даде тая възможност. За тях аз все още бях сервитьорката. Не, не пометнах, ами направих аборт. Мислех си, че Уди сигурно ще се разведе с мен, но той не го направи. За пред хората аз бях символът на неговата демократичност и свободомислие. Е, добре, нека тогава да ти кажа нещо, госпожичке. Писна ми вече! Аз не съм по-лоша нито от теб, нито от когото и да било друг.

Всяка дума беше като плесница за Кендъл.

— Някога изобщо обичала ли си Уди?

Пеги сви рамене.

— Беше хубав и забавен, но после му се случи онова лошо падане на мача по поло и оттогава всичко се промени. В болницата му даваха наркотици, като си мислеха, че щом излезе, ще ги спре. Една

нощ, когато имаше силни болки, аз му казах: „Имам един малък специалитет за теб“. И после всеки път щом имаше болки, аз му давах от неговия специалитет. Така много скоро той започна да изпитва нужда от него, независимо дали го болеше, или не. Моят брат е пласъор на наркотици и аз без проблеми му намирах хероин. Принуждавах Уди да ми се моли за него. Понякога му казвах, че съм го свършила, само за да го видя как се поти и плаче — о, да, как отчаяно се нуждаеше господин Удроу от мен в такива моменти! Тогава вече не беше толкова велик и толкова могъщ! Аз го подмамвах да ме удари, след което той започваше да се чувства ужасно заради стореното и се връщаше на колене при мен с какви ли не подаръци. Ясно ли ти е сега — когато Уди не взима наркотици, аз съм нищо. Когато обаче зависи от тях, аз държа цялата власт в ръцете си. Той може и да е Станфорд, а аз може да съм била само една сервитьорка, но той зависи изцяло от мен.

Кендъл се бе втренчила ужасена в нея.

— Да, брат ти наистина се опитваше да престане. Щом положението му ставаше много тежко, неговите приятели го отвеждаха в лечебен център, а аз го посещавах, за да гледам как великият Станфорд се гърчеше в адски мъки. И след всяко излизане оттам аз го очаквах с моя малък специалитет. Това беше времето на отплатата.

Кендъл усещаше, че дъхът ѝ направо е секнал и тя едва успяваше да си поеме въздух.

— Ти си чудовище — изрече бавно тя. — Искам да се махаш оттук.

— Нямах проблеми! С нетърпение чакам да се махна от това място. — Тя се ухили. — Естествено, няма да си тръгна без нищо. Колко ми се полага по брачния договор?

— Колкото и да ти се полага — отвърна Кендъл, — все ще ти е много. А сега се махай.

— Разбира се. — После добави с важен тон. — Ще кажа на моя адвокат да се свърже с вашия.

— Тя наистина ли ме напуска?

— Да.

— Това означава...

— Знам какво означава, Уди. Нали ще си наложиш да се справиш?

Той погледна сестра си и се усмихна:

— Да, струва ми се. Да. Ще си наложа.

— Сигурна съм, че ще успееш.

Той пое дълбоко въздух.

— Благодаря ти, Кендъл. Аз самият никога нямаше да имам куража да се отърва от нея.

Тя се усмихна:

— Че за какво тогава са сестрите?

Същия следобед Кендъл замина за Ню Йорк. Модното ревю трябваше да се проведе след седмица.

Облеклото е най-големият и сигурен бизнес в Ню Йорк. Един добър и преуспяващ моден дизайнер може да има влияние върху икономиката по целия свят. Приумиците на такъв дизайнер оказват широко въздействие върху всички — като се започне от памукоберачите в Индия, мине се през шотландските тъкачи, та се стигне до копринените буби в Китай и Япония. Такава приумица оказва влияние върху цялата памучна и копринена промишленост. Дона Каран, Калвин Клайн и Ралф Лоран са фактори от първостепенно икономическо значение, а ето че и Кендъл вече се бе наредила сред тази категория. Носеха се слухове, че от Съвета на модните дизайнери в Америка щели да я номинират за моделиерка на годината — най-престижната награда за един създател на облекло.

Животът на Кендъл Станфорд Рено бе изпълнен с делови ангажименти. През септември оглеждаше големи количества разнообразни платове, през октомври подбираше необходимите ѝ за новите модели. Декември и януари бяха посветени на създаването на нови стилове и модели, февруари — на тяхното усъвършенстване. През април вече беше готова да покаже есенната си колекция.

Седалището на „Кендъл Станфорд Дизайнс“ бе разположено на Седмо Авеню 550 в една сграда с „Бил Блас“ и „Оскар де ла Рента“.

Следващото ѝ ревю щеше да се проведе в Брайън Парк Тент — зала за хиляда души.

В офиса Надин посрещна Кендъл с добра новина. Всички билети за ревюто бяха изкупени!

— Благодаря ти — разсеяно отвърна тя.

Мислите ѝ витаеха надалеч.

— Между другото, има едно писмо със знак „Спешно“ на бюрото ви. Току-що го донесе куриер.

Тези думи направо разтърсиха Кендъл. Приблужи се до бюрото и погледна плика. Обратният адрес гласеше: „Асоциация за защита на дивите животни, Парк Авеню 3000, Ню Йорк“. Дълго време остана вторачена в него. Парк Авеню 3000 не съществуваше.

Кендъл отвори писмото с треперещи пръсти:

„Уважаема госпожо Рено,

Моят швейцарски банкер ме уведоми, че все още не е получил единия милион, който ви беше поискан от нашата асоциация. Във връзка с просрочването на вашия дълг трябва да ви уведомя, че нашите нужди нараснаха на 5 милиона долара. Ако изплатите тази сума, ви давам обещание повече да не ви притесняваме. Имате петнадесет дни на разположение, за да внесете парите на нашата сметка. Ако не го направите, със съжаление ще трябва да се обърна към съответните власти.“

Подпис липсваше.

Кендъл стоеше ужасена и го препрочиташе отново и отново. „Пет милиона долара! Това е невъзможно, мислеше тя. Никога не мога да намеря тези пари за такъв кратък срок. Каква глупачка излязох!“

Същата вечер вкъщи Кендъл показа писмото на Марк.

— Пет милиона долара! — избухна той. — Това е абсурдно! За кого те мислят тези?

— Те добре знаят коя съм — напомни му Кендъл. — Тъкмо това е проблемът. Налага се по най-бързия начин да намеря пари. Но как?

— Не знам... Предполагам, от банката ще ти дадат заем срещу наследството, но никак не ми харесва мисълта да...

— Марк, става дума за моя живот. За *нашия* живот. Ще ида да проверя дали мога да получа такъв заем.

Джордж Мериуедър, вицепрезидент на Ню Йорк Юнион Банк, отговаряше за заемите. Малко над четиридесетте, той се бе издигнал до този пост от обикновен касиер. Беше много амбициозен човек. „Един ден ще бъда в борда на директорите, чертаеше бъдещето си той, а след това... Кой знае?“ Мислите му бяха прекъснати от секретарката.

— Госпожа Кендъл Станфорд е тук и желае да говори с вас.

Усети лека *тръпка* на задоволство. Като известна дизайнерка тя винаги е била сред добрите клиенти на банката, но сега беше и една от най-богатите жени в света. Години наред се опитваше да привлече сметката на Хари Станфорд, но без успех. Сега обаче...

— Поканете я при мен — разпореди Мериуедър.

При влизането на Кендъл в кабинета той се изправи и я посрещна с усмивка и сърдечно ръкостискане:

— Много се радвам да ви видя. Заповядайте, седнете. Кафе или нещо по-силно?

— Не, благодаря — отвърна Кендъл.

— Искам да ви поднеса съболезнованията си за смъртта на вашия баща. — Гласът му прозвуча подобаващо печално.

— Благодаря.

— С какво мога да ви бъда полезен? — Знаеше отговора. Щеше да му повери своя милиард, за да го вложи...

— Искам да взема заем.

Той примигна:

— Моля?

— Трябват ми пет милиона долара.

Мисълта му заработи трескаво: „Според вестниците нейният дял от наследството е над един милиард долара. Даже и да махнем данъците...“ Той се усмихна:

— Да, да, не мисля, че ще има някакъв проблем. Винаги сте били една от най-предпочитаните ни клиентки, сама знаете. Каква гаранция мислите да предложите?

— Аз съм наследница на имуществото на баща ми според неговото завещание.

Той кимна.

— Да. Четох за това.

— Искам да заема парите срещу моя дял от наследството.

— Разбирам. Легализирано ли е вече завещанието на баща ви?

— Не, но ще стане много скоро.

— Чудесно. — Той се приведе напред. — Ние, естествено, ще трябва да видим копие от завещанието.

— Да — с готовност откликна Кендъл. — Ще го уредя.

— И ще трябва да знаем точната сума на вашия дял от наследството.

— Не зная каква е точната сума.

— Вижте, нали разбирате, банковите закони са много стриктни. Легализацията вероятно ще отнеме известно време. Защо не дойдете след легализиране на завещанието, тогава с най-голямо удоволствие ще...

— Парите ми трябва сега — каза отчаяно Кендъл.

Искаше ѝ се да вика.

— О, Господи. Естествено, ние имаме желание да направим всичко възможно, за да ви услужим. — Той направи безпомощен жест. — Но за съжаление нашите ръце са вързани, докато не...

— Благодаря. — Кендъл се изправи.

— Веднага щом...

Тя вече беше излязла.

Когато Кендъл се върна в офиса си, Надин ѝ каза възбудено:

— Трябва да говоря с вас.

Нямаше никакво настроение да слуша проблемите на Надин.

— Какво има?

— Преди няколко минути се обади съпругът ми. Неговата компания го прехвърля на работа в Париж. Така че се налага да напусна.

— Ти... отиваш в Париж?

— Да! Нали е прекрасно? — сияеше Надин. — Съжалявам, че трябва да ви напусна. Но не се притеснявайте. Ще ви се обаждам.

„Значи все пак наистина е била Надин. Но нямам никакъв начин да го докажа. Първо палтото от норки, сега пък Париж. С пет милиона долара тя може да си позволи да живее където иска по света. Какво да направя? Ако ѝ кажа, че знам, ще отрече. Може даже да поиска повече. Марк ще ми каже какво да направя“.

— Надин...

В кабинета влезе една от асистентките на Кендъл.

— Кендъл, да поговорим за последната колекция. Според мен моделите не са достатъчно...

Това вече ѝ дойде прекалено.

— Извинявай. Не се чувствам добре. Ще се прибера у дома.

Асистентката я погледна изумено:

— Но ние сме едва по средата на...

— Съжалявам...

И Кендъл излезе.

Кендъл се прибра вкъщи — апартаментът беше празен. Марк работеше до късно. Огледа всички красиви неща в хола и си помисли: „Няма да престанат, докато не ми оберат всичко. Ще ме изстискат до шушка. Марк беше прав. Онази вечер трябваше да отида в полицията. Сега вече съм престъпничка. Трябва да си призная. Още сега, докато все още имам кураж“. Седна и се замисли какви последици щеше да има за нея, за Марк, за семейството ѝ. Щяха да гръмнат сензационни заглавия, щеше да има дело, а може би и затвор. Това щеше да бъде краят на цялата ѝ кариера. „Но повече не мога да продължавам така, каза си Кендъл. Направо ще полудея“.

Полузамаяна, отиде в работната стая на Марк. Спомни си, че той държи пишещата си машина върху един рафт в шкафа. Свали я, постави я на бюрото, пхна лист във валяка и започна да пише:

„До съответните отговорни лица Казвам се Кендъл...“

Тя спря. Машината размазваше буквата Е.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо, Марк? За Бога, защо? — Гласът на Кендъл издаваше безкрайна мъка.

— Вината е твоя.

— Не! Нали ти казах... Беше чиста злополука! Аз...

— Не става дума за злополуката. Говоря за теб самата! Прочутата, преуспяващата съпруга, която е прекалено заета, за да намери време за своя съпруг.

Все едно, че ѝ зашлевиха плесница.

— Това не е истина. Аз...

— Винаги си мислила единствено за себе си и за никого друго, Кендъл. Където и да отидехме, все ти беше звездата. Остави ме да живея до теб като домашното ти кученце.

— Не е честно! — възрази тя.

— Не е ли? Ти обикаляш с твоите модни ревюта из цял свят, за да се гледаш после във вестниците, а аз седя тук сам и те чакам да се върнеш. Да не си въобразяваш, че ми е било много приятно да съм „господин Кендъл“? Искях да имам съпруга. Но не се притеснявай, мила моя Кендъл. Утешавах се достатъчно добре с други жени, докато теб те нямаше.

Лицето и стана мъртво бледо.

— Те бяха истински, нормални жени и имаха време за мен. Не някакви си гадни, напудрени, празни черупки.

— Престани! — изкрещя Кендъл.

— Когато ми съобщи за злополуката, веднага видях в това начин да се освободя от теб. Искаш ли да знаеш нещо, миличка? Доставяше ми огромно удоволствие да те гледам как се гърчиш от ужас, докато четеше онези писма. За мен това беше поне малка отплата за цялото унижение, което преживях.

— Стига! Събирай си багажа и се махай. Никога повече не искам да те виждам!

Марк се ухили:

— Не се притеснявай, едва ли ще ме видиш. Между другото, все още ли възнамеряваш да отидеш в полицията?

— Вън от дома ми! — извика Кендъл. — *Веднага!*

— Тръгвам си. Сигурно ще се върна обратно в Париж. И, миличка моя, няма да те издам, ако сама не го направиш. Ти си в безопасност.

Един час по-късно той вече си беше заминал.

В девет часа сутринта Кендъл уверено набра междуградски разговор, за да се свърже със Стив Слоун.

— Добро утро, госпожо Рено. С какво мога да ви бъда полезен?

— Връщам се в Бостън днес следобед — каза Кендъл. — Искам да направя самопризнание.

Тя седеше срещу Стив с бледо и изтерзано лице. Седеше като вцепенена и нямаше сили да започне. Стив ѝ напомни:

— Казахте, че искате да направите някакво самопризнание.

— Да... убих човек. — Тя започна да плаче. — Беше злополука, но... аз избягах. — По лицето ѝ беше изписана невъобразима мъка. — Избягах... и я оставих там.

— Успокойте се — подкани я Стив. — Започнете всичко отначало.

Тя започна да разказва.

Половин час по-късно Стив гледаше втренчено през прозореца и премисляше току-що чуто.

— И вие искате да отидете в полицията?

— Да. Тъкмо това трябваше да сторя още в самото начало. Вече... вече не ме интересува какво ще правят с мен.

— Тъй като се предавате доброволно, а освен това е било злополука, мисля, че съдът ще бъде снизходителен — разсъждаваше замислено Стив.

Тя се опитваше да се овладее.

— Просто искам веднъж завинаги това да свърши.

— Вашият съпруг?

Вдигна глава и го погледна в очите:

— Какво за него?

— Изнудването е незаконно деяние. Разполагате с номера на банковата сметка в Швейцария, на която сте изпращали исканите пари. Достатъчно е само да заведете дело и...

— Не! — прекъсна го ожесточено тя. — Не желая да имам повече нищо общо с него. Оставете го да си живее живота. Аз искам да оправя моя.

— Както кажете — кимна Стив. — Ще ви заведа до полицейското управление. Не е изключено да се наложи да прекарате нощта зад решетките, но аз много бързо ще ви измъкна оттам под гаранция.

Кендъл се усмихна тъжно:

— Сега ще имам възможност да направя нещо, което никога досега не съм правила.

— И какво е то?

— Да скицирам модел за рокля на райета.

Същата вечер, когато се върна у дома, Стив разказа на Джулия случката с Кендъл. Джулия беше потресена:

— Собственият ѝ съпруг я е шантажирал, за да ѝ измъкне пари?
— Потресението на Джулия нямаше граници. — Но това е ужасяващо.
— След малко добави: — Мисля си колко е прекрасно, че си посветил живота си да помагаш на хора в беда.

Стив я гледаше и си мислеше: „Всъщност в беда съм аз“.

Стив Слоун се събуди от аромата на прясно сварено кафе и пържен бекон. Надигна се стреснато в леглото. „Да не би днес да е дошла икономката?“ Беше ѝ съобщил да не идва. Наметна халата, обу чехлите и забърза надолу към кухнята.

Там Джулия приготвяше закуската. При влизането му вдигна глава.

— Добро утро — поздрави весело тя. — Как предпочиташ яйцата?

— Хм... бъркани.

— Добре. Бърканите яйца с бекон са моят специалитет. Всъщност това е единственият ми специалитет. Вече ти казах, че съм ужасен готвач.

Стив се усмихна.

— На теб не ти и трябва да готвиш. Ако искаш, можеш да си наемеш няколкостотин майстори-готвачи.

— Наистина ли ще получа толкова много пари, Стив?

— Наистина. Твоят дял от наследството ще възлезе на повече от един милиард долара.

— Един милиард...? Не мога да повярвам! — с мъка преглътна тя.

— Вярно е.

— На света няма толкова много пари, Стив.

— Е, баща ти притежаваше почти целия свят.

— Не... не знам просто какво да кажа.

— Тогава позволи аз да кажа нещо?

— Разбира се.

— Яйцата изгоряха.

— О! Съжалявам. — Тя бързо ги свали от печката. — Ще направя още един тиган.

— Не се притеснявай. Изгорелият бекон е достатъчен.

Тя се засмя.

— Съжалявам.

Стив отиде до шкафа и извади кутия овесени ядки.

— Какво ще кажеш за една хубава студена закуска?

— Идеално — съгласи се Джулия.

Той сипа по малко ядки в две купички, извади млякото от хладилника и двамата седнаха на масата в кухнята.

— Нямах ли си човек, който да ти готви? — любопитства Джулия.

— Искаш да кажеш дали нямам жена до себе си?

Тя се изчерви.

— Нещо толкова.

— Не. Две години имах връзка с една жена, но не се получи нищо.

— Съжалявам.

— А ти? — не пропусна случая Стив.

Тя се сети за Хенри Уесън.

— Мисля, че не.

— Значи не си сигурна? — погледна я озадачено той.

— Трудно ми е да го обясня. Единият от нас иска брак — каза тя тактично, — а другият не иска.

— Разбирам. Когато всичко тук свърши, ще се върнеш ли в Канзас?

— Честно казано, не знам. Толкова странно се чувствам тук. Мама толкова често ми говореше за Бостън. Тя е била родена тук и много обичаше този град. В известен смисъл за мен това е завръщане у дома. Съжалявам, че не познавах баща си.

„По-добре, че не си го познавала“, помисли си Стив.

— Ти познаваше ли го?

— Не. Той контактуваше само със Саймън Фицджералд.

Останаха да си говорят повече от час — между тях много бързо се създадоха приятелски отношения. Стив я осведоми за всичко, което се бе случило: за пристигането на непознатата, представила се за Джулия Станфорд, за празния гроб, за изчезването на Дмитри Камински.

— Просто невероятно! — недоумяваше Джулия. — Кой би могъл да стои зад всичко това?

— Не знам, но се опитвам да открия — увери я Стив. — Междувременно тук ще си в безопасност. В пълна безопасност.

— Аз наистина се чувствам сигурно тук. Благодаря ти — усмихна се тя.

Той понечи да каже нещо, но спря. Погледна часовника си.

— Най-добре ще е да се обличам и да тръгна към службата. Днес трябва да свърша много неща.

Стив се срещна с Фицджералд.

— Някакви резултати? — осведоми се Фицджералд.

— Всичко е пълна мъгла — поклати глава Стив. — Не знам кой е подготвил цялата работа, но този човек е направо гений. Опитвам се да

издиря Дмитри Камински. Отлетял е от Корсика за Париж, после за Австралия. Говорих с полицията в Сидни. Останаха изумени от новината, че Камински е в тяхната страна. Пуснато е нареждане от Интерпол и те отдавна го издирват. Според мен Хари Станфорд сам си подписа смъртната присъда, когато се обади тук да иска промени в завещанието си. Някой е решил да го спре. Единственият свидетел на онова, което се е случило на яхтата, е Дмитри Камински. Когато го открия, ще научим много повече неща.

— Чудя се дали да не се обадим и на нашата полиция за тая работа? — предложи Фицджералд.

Стив поклати глава.

— Разполагаме само с косвени улики, Саймън. Единственото доказуемо престъпление е изравянето на трупа, но дори и за него не знаем кой е извършителят.

— А детективът, който удостовери идентичността на отпечатъците?

— Франк Тимънс. Три пъти му оставях съобщение. Ако не ми се обади до шест довечера, направо ще отлетя за Чикаго. Струва ми се сериозно замесен в цялата работа.

— Какво според теб е трябвало да стане с дела от наследството на мнимата дъщеря?

— Подозирам, че който и да стои в дъното на цялата работа, той я е принудил да му прехвърли своя дял. После сигурно е използвал фалшив документ за попечителство, за да прикрие нещата. Убеден съм обаче, че става дума за човек от семейството... Веднага изключвам Кендъл от заподозрените. — Той разказа на Фицджералд за срещата си с нея. — Ако тя стои зад тази работа, нямаше да дойде да прави самопризнания или поне не точно в този момент. Щеше да изчака, докато наследството се узакони, за да си получи парите. Що се отнася до нейния съпруг, спокойно можем да изключим и Марк. Той е просто дребен изнудвач. Не е в състояние да замисли такава голяма игра.

— А другите?

— Съдия Станфорд. Говорих с мой приятел от Чикагската асоциация на юристите. Всички имали много високо мнение за Станфорд. Всъщност той съвсем наскоро бил назначен за върховен съдия. Има и още нещо в негова полза: съдия Станфорд пръв заподозря предишната Джулия в измама, освен това тъкмо той

настояваше за ДНК-теста. Съмнявам се да направи подобно нещо. Уди обаче е интересна фигура в случая. Абсолютно съм сигурен, че взима наркотици, а това е доста скъп навик. Направих проучване и за съпругата му Пеги. Тя обаче не е толкова умна да скрои такъв заговор. Но се носят слухове за брат ѝ — занимавал се с тъмни дела. Сега ще проверя как стоят нещата.

Стив повика секретарката по вътрешния телефон:

— Моля те, свържи ме с лейтенант Майкъл Кенеди от бостънската полиция.

След няколко минути тя се обади:

— Лейтенант Кенеди е на първа линия.

Стив вдигна телефона.

— Лейтенант. Благодаря ви, че се отзовахте. Аз съм Стив Слоун от „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд“. Опитваме се да открием местонахождението на един роднина по случая с наследството на Хари Станфорд.

— Господин Слоун, ще се радвам, ако мога да ви бъда полезен.

— Бихте ли се допитали, моля, до полицията на Ню Йорк Сити дали нямат някакво досие за брата на госпожа Удроу Станфорд. Името му е Хун Малкович. Работи в хлебарница в Бронкс.

— Няма проблеми. Ще ви се обадя.

— Благодаря.

След като се наобядва, Саймън Фицджералд се отби в кабинета на Стив.

— Как върви разследването? — попита той.

— Прекалено бавно, за да съм доволен. Който и да е замислил цялата работа, доста добре си е покрил следите.

— Как я кара Джулия?

— Прекрасно — усмихна се Стив.

Нещо в тона накара Саймън Фицджералд да се вгледа по-внимателно в лицето му.

— Тя е много привлекателна млада дама.

— Знам — откликна замечтано Стив. — Знам.

Час по-късно се обадиха от Австралия.

— Господин Слоун?

— Да.

— Тук е главен инспектор Макферсън от Сидни.

— Да, инспекторе.

— Намерихме вашия човек.

Стив усети как сърцето му радостно подскочи.

— Прекрасно! Бих искал да се уреди незабавното му екстрадиране, за да...

— О, няма защо да бързате. Дмитри Камински е мъртъв.

Стив помръкна.

— Какво казахте?

— Намерихме тялото му преди малко. Беше с отрязани пръсти и простреляно на няколко места.

„Руските банди имат странен обичай. Първо ти отрязват пръстите, след което те оставят да ти изтече кръвта и накрая те гръмват“.

— Разбирам. Благодаря ви, инспекторе.

Значи — задънена улица. Стив седеше и гледеше втренчено в стената. Всички следи се губеха. Той си даде сметка колко много беше разчитал на свидетелските показания на Дмитри Камински.

Секретарката прекъсна мислите му.

— Някакъв господин Тимънс ви търси на трета линия.

Стив погледна часовника. Беше 17:55. Вдигна слушалката:

— Господин Тимънс?

— Да... Съжалявам, че не ви се обадох по-рано, но отсъствах от града през последните два дни. С какво мога да ви помогна?

„С какво ли не, помисли си Стив. Да ми кажеш например как успя да фалшифицираш онези отпечатъци“. Стив внимателно подбираше думите си:

— Обаждам се във връзка с Джулия Станфорд. При неотдавнашното ви посещение в Бостън направихте проверка на нейните отпечатъци и...

— Господин Слоун...

— Да?

— Аз никога не съм бил в Бостън.

Стив си пое дълбоко въздух.

— Господин Тимънс, според регистрационната книга на хотел „Холидей Ин“ вие сте били тук на...

— Някой просто е използвал моето име.

Стив слушаше като зашеметен. Това беше последната задънена улица и последната следа.

— Предполагам, че нямате представа кой е бил този човек?

— Ами, вижте, господин Слоун, всичко е много странно. Една жена твърдеше, че съм бил в Бостън и че съм я идентифицирал като Джулия Станфорд. Аз обаче не съм виждал тази жена никога през живота си.

Стив усети тръпка на надежда.

— Знаете ли коя е тази жена?

— Да. Името ѝ е Поснър. Марго Поснър.

Стив грабна химикалка.

— Къде мога да я намеря?

— Тя е в чикагския приют за душевноболни „Рийд“.

— Благодаря ви много. Наистина ми направихте голяма услуга.

— Нека поддържаме връзка. Бих искал да знам кой спекулира с името ми. Не ми е приятно някой да обикаля насам-натам и да злоупотребява с името ми.

— Добре. — Стив постави обратно слушалката.

„Значи Марго Поснър“.

Когато същата вечер Стив се прибра у дома, Джулия вече го очакваше.

— Приготвих вечеря — посрещна го тя. — Е, всъщност не е съвсем точно да се каже, че я приготвих. Обичаш ли китайската кухня?

Той се усмихна:

— Обожавам я!

— Чудесно. Имаме осем кутии с китайска храна.

Стив влезе в трапезарията — масата беше подредена с цветя и свещи.

— Има ли някакви новини? — поинтересува се Джулия.

— Може би направихме първия пробив — отвърна предпазливо Стив. — Намерих името на една жена, която явно е замесена в

историята. Сутринта отлитам за Чикаго да говоря с нея. Имам чувството, че утре ще открием всички отговори.

— Ще бъде прекрасно! — въодушевено го насърчи Джулия. — Толкова ще се радвам да приключи всичко това.

— Аз също — каза Стив.

„Дали наистина? Тя ще бъде реална част от семейство Станфорд и безкрайно далеч от мен“.

Вечерята продължи два часа — дори не разбраха какво точно ядат. Говореха за важни неща, говореха си празни приказки и всичко вървеше така, сякаш се познаваха от цяла вечност. Обсъждаха миналото, обсъждаха настоящето, но старателно отбягваха бъдещето. „За нас двамата просто няма бъдеще“, мислеше си горчиво Стив.

Най-накрая, макар и с неохота, Стив каза:

— Е, хайде вече да си лягаме.

Тя го погледна с вдигнати вежди и двамата избухнаха в смях.

— Искан да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш. Лека нощ, Стив.

— Лека нощ, Джулия.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Рано на другата сутрин Стив се качи на един самолет до Чикаго. От летище О'Хеър взе такси.

- Закъде? — попита шофьорът.
- Приюта за душевноболни „Рийд“.
- Шофьорът се обърна и изгледа Стив.
- Добре ли сте?
- Да. Защо?
- Просто питам.

В „Рийд“ Стив се приближи към униформения пазач на главния вход.

- Мога ли да ви помогна с нещо?
- Да. Бих искал да видя Марго Поснър.
- На работа ли е тук?
- Стив не се бе сетил за подобна възможност.
- Не знам със сигурност.

— Не знаете със сигурност? — Пазачът се вгледа в него по-внимателно.

- Само знам, че е тук.

Пазачът се протегна към едно чекмедже и извади книгата с имената на служителите. След минута съобщи:

- Тя не работи тук. Да не би да е пациентка?
- Ами... не знам. Възможно е.

Пазачът още веднъж изгледа Стив, после се протегна към друго чекмедже и извади разпечатка от принтер. Започна да я преглежда и някъде към средата спря:

- Поснър. Марго.
- Точно така. — Остана изненадан. — Пациентка ли е тук?
- Ъ-ха. Вие роднина ли сте?
- Не...
- Тогава се боя, че не е възможно да я видите.

— На всяка цена *трябва* да я видя — настоя Стив. — Много е важно.

— Съжалявам. Такива са разпорежданията. Ако нямате предварително разрешение от началството, не можете да посетите никой от пациентите.

— Кой отговаря за това?

— Аз.

— Имах предвид, кой е шеф на болницата.

— Доктор Кингсли.

— Искам да се срещна с него.

— Добре. — Пазачът взе телефона и набра някакъв номер. — Доктор Кингсли, обажда се Джоу от главния вход. Тук е дошъл един господин, който иска да се види с вас. — Погледна към Стив. — Името ви?

— Стив Слоун. Адвокат съм.

— Стив Слоун. Адвокат... добре. — Затвори телефона и каза на Стив. — Ще пратят човек да ви заведе до неговия кабинет.

Пет минути по-късно Стив бе въведен в кабинета на доктор Гари Кингсли — мъж под петдесетте, но доста по-възрастен на вид и състарен.

— С какво мога да ви бъда полезен, господин Слоун?

— Искам да видя една ваша пациентка тук. Марго Поснър.

— А, да. Интересен случай. Вие роднина ли сте й?

— Не, но разследвам убийство и е изключително важно да разговарям с нея. Мисля, че тя може да се окаже ключът към загадката.

— Съжалявам. Няма как да ви помогна.

— Трябва да намерите начин — не се предаваше Стив. — Това е...

— Господин Слоун, не съм в състояние да ви помогна, даже да искам.

— Защо?

— Защото Марго Поснър е затворена в изолатор. Нахвърля се върху всеки, който се приближи към нея. Тази сутрин се опита да убие една сестра и двама лекари.

— Какво?

— Тя непрекъснато сменя самоличността си, крещи за брат си Тайлър и за екипажа на своята яхта. Единственият начин да я укротим

е да я държим упоена с големи дози успокоителни.

— О, Боже — възкликна Стив. — Имате ли представа кога евентуално ще излезе от това състояние?

Доктор Кингсли поклати глава.

— Държим я под непрекъснато наблюдение. Вероятно след известно време тя ще се успокои и ще променим начина на лечение. Дотогава...

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В шест часа сутринта пристанищна патрулна лодка кръстосваше по река Чарлс и единият от полицаите на борда забеляза предмет, който се носеше напред по водата.

— Плаващ предмет отдясно на носа! — извика той. — Прилича на дънер. Да го извадим, преди да се е забил някъде.

Дънерът обаче се оказа труп, а още по-изумителното беше, че ставаше дума за балсамиран труп. Полицаят се вторачи в него:

— Как, по дяволите, се е озовал този балсамиран труп в река Чарлс?

Лейтенант Майкъл Кенеди разговаряше със следователя по смъртните случаи:

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно — отговори следователят. — Това е Хари Станфорд. Самият аз го балсамирах. По-късно получихме нареждане за ексхумация, но когато извадихме ковчегата... Вижте, ние още тогава уведомихме и полицията.

— Кой е искал тялото да бъде ексхумирано?

— Семейството. Уредиха процедурата чрез техния адвокат, Саймън Фицджералд.

— Налага се да разговарям с господин Фицджералд.

Връщайки се от Чикаго, Стив се запъти директно към кабинета на Саймън Фицджералд.

— Изглеждаш унил — констатира Фицджералд.

— Не унил, а направо смазан. Всичко пропада, Саймън. Имахме три евентуални следи: Дмитри Камински, Франк Тимънс и Марго Поснър. Е, да, но Камински е мъртъв, Тимънс не е същият човек, а Марго Поснър е затворена в лудница. Не разполагаме с нищо, което да...

По вътрешния телефон се чу гласът на секретарката:

— Извинете. Лейтенант Кенеди е тук и иска да се види с вас, господин Фицджералд.

— Нека влезе.

Майкъл Кенеди беше смръщен и грубоват човек, но очите му бяха виждали всичко.

— Господин Фицджералд?

— Да. Това е моят сътрудник Стив Слоун. Струва ми се, двамата сте разговаряли по телефона. Седнете. С какво мога да ви бъда полезен?

— Току-що намерихме тялото на Хари Станфорд.

— *Какво? Къде?*

— Плуваше по река Чарлс. Нали вие сте наредили тялото да бъде ексхумирано?

— Да.

— Мога ли да попитам защо?

Фицджералд му обясни. Тогава Кенеди попита:

— И нямате представа кой се е представил като детектив Тимънс?

— Не. Аз говорих с Тимънс — намеси се Стив. — Той също няма представа.

Кенеди въздъхна.

— Да, работата става все по-любопитна.

— Къде е тялото на Хари Станфорд в момента? — попита Стив.

— Засега го пазят в моргата. Надявам се да не изчезне пак.

— И аз се надявам същото — каза Стив. — Ще накараме Пери Уингър да направи ДНК-тест на Джулия.

Стив се обади на Тайлър да му съобщи, че са намерили тялото на баща му. Тайлър се владееше безупречно.

— Та това е ужасно! — изумено възкликна той. — Кой би могъл да направи подобно нещо?

— Тъкмо това се опитваме да открием и ние — поясни Стив.

Всъщност Тайлър беше бесен. „Тоя некадърен идиот, Бейкър! Ще ми плати за това. Трябва веднага да уредя всичко, преди да съм изтървал цялата работа“.

— Господин Слоун, навярно знаете, че ме назначиха за върховен съдия на друг окръг. Имам страшно много дела и е наложително да се връщам там. Просто не мога да отлагам повече. Ще ви бъда много задължен, ако успеете да уредите нещо, за да приключим накрая с легализацията на завещанието.

— Ще се обадя още тази сутрин да проверя как вървят нещата — обеща Стив. — Би трябвало да приключим до три дни.

— Ще бъде чудесно, ако стане така. Дръжте ме в течение на нещата, моля ви.

— Да, господин съдия.

Стив седеше в кабинета си и за кой ли път премисляше събитията от последните няколко седмици. Спомни си разговора с главен инспектор Макферсън. „Намерихме тялото преди малко. Беше с отрязани пръсти и простреляно на няколко места“.

„Чакай, съобрази Стив. Има нещо, което инспекторът не ми каза“.

Вдигна телефона и се свърза с Австралия.

Гласът от другата страна на линията каза:

— Тук е главен инспектор Макферсън.

— Да, инспекторе. Обажда се Стив Слоун. Забравих да ви питам. Намерихте ли някакви документи у Дмитри Камински?... Да, разбирам... чудесно... Благодаря ви много.

Стив едва остави слушалката и по вътрешния телефон се чу гласът на секретарката:

— Лейтенант Кенеди очаква да говори с вас на втора линия.

Стив натисна бутона.

— Лейтенант, съжалявам, че ви накарах да чакате. Имах трансокеански разговор.

— От полицейското управление в Ню Йорк ми дадоха някои интересни сведения за Хуп Малкович. Изглежда доста съмнителна личност.

Стив взе химикалка.

— Слушам ви.

— Според полицията хлебарницата, в която той работи, е просто параван на верига за наркотици. — Лейтенантът направи пауза. —

Малкович навярно е само пласьор. Но е умен. Още не са успели да го пипнат за нищо.

— Друго? — попита Стив.

— Полицията смята, че цялата далавера се върти от френската мафия и връзката минава през Марсилия. Ако науча още нещо, ще ви се обадя.

— Благодаря ви, лейтенант. Тази информация ще бъде много полезна.

Стив затвори телефона и тръгна към вратата на кабинета си.

Прибра се у дома, изпълнен с приятно очакване.

— Джулия? — извика той.

Не се чу никакъв отговор. Обзе го тревога.

— Джулия!

„Отвлекли са я или са я убили“, помисли си той и усети внезапно чувство на страх.

Джулия се появи на горната площадка на стълбището.

— Стив?

Той си пое дълбоко въздух:

— Помислих... — Беше пребледнял.

— Добре ли си?

— Да.

Тя слезе надолу по стълбите.

— Добре ли се развиха нещата в Чикаго?

Той поклати глава:

— Уви, не. — Разказа ѝ какво се беше случило. — Завещанието ще се гледа в четвъртък. Остават само три дни. Който и да стои зад целия план, той или тя, дотогава трябва да се отърве от теб, иначе замисълът няма да успее.

Тя преглътна.

— Разбирам. Имаш ли представа кой би могъл да е?

— Всъщност... — Телефонът иззвъня. — Извинявай. — Стив вдигна слушалката. — Ало?

— Обажда се доктор Тикнър от Флорида. Съжалявам, че не ви се обадох по-рано, но бях в командировка.

— Доктор Тикнър. Благодаря ви, че се отзовахте на молбата ми. Нашата фирма урежда наследството на Станфорд.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Обаждам се във връзка с Удроу Станфорд. Струва ми се, той е ваш пациент.

— Да.

— Има ли проблем с наркотиците, докторе?

— Господин Слоун, нямам правото да обсъждам когото и да било от моите пациенти.

— Разбирам. Не ви питам просто от любопитство. Много е важно да...

— Боя се, че не бих могъл...

— Но нали все пак вие *сте го изпратили* в клиниката „Харбър Груп“ в Джупитър, така ли е?

Настъпи дълго колебание.

— Да. Този факт го има отбелязан и в картона му.

— Благодаря ви, докторе. Това е всичко, което исках да зная.

Стив затвори телефона и за момент остана неподвижен.

— Невероятно!

— Кое? — попита Джулия.

— Седни да ти кажа...

Половин час по-късно Стив беше в колата си на път за Роуз Хил. Най-сетне всичко си дойде на мястото. „Той е гениален. За малко да успее. И все още може да успее, ако се случи нещо на Джулия“, мислеше Стив.

В Роуз Хил вратата му отвори Кларк.

— Добър вечер, господин Слоун.

— Добър вечер, Кларк. Съдия Станфорд тук ли е?

— В библиотеката. Ще му кажа, че сте тук.

— Благодаря. — Той погледна към Кларк, който се отдалечи.

Минута по-късно икономът се върна.

— Съдия Станфорд ще ви приеме веднага.

— Благодаря.

Стив влезе в библиотеката.

Тайлър седеше пред една шахматна дъска със съсредоточено изражение. При влизането на Стив вдигна глава.

— Искали сте да ме видите?

— Да. Стигнах до извода, че младата жена, която дойде при вас преди няколко дни, е истинската Джулия. Другата Джулия е измамница.

— Не е възможно.

— Страхувам се, че е самата истина, и аз открих кой стои зад всичко това.

За миг настъпи мълчание. После Тайлър бавно попита:

— Открили сте значи?

— Да. Ще останете направо изумен. Това е вашият брат Уди.

Тайлър гледаше смаяно Стив.

— Искате да кажете, че Уди е виновен за всичко, което става?

— Точно така.

— Не... не мога да повярвам.

— Нито пък аз, но всичко съвпада. Говорих с неговия лекар в Хоуб Саунд. Знаете ли, че брат ви взима наркотици?

— Само... само подозирах.

— Наркотиците са скъпи. Уди не работи. Има нужда от пари и очевидно се е опитвал да се добере до по-голям дял от наследството. Той е наел мнимата Джулия, но когато поискахте ДНК-тест, той се е паникьосал и е измъкнал тялото на баща ви от ковчега, за да предотврати подобна процедура. Тъкмо това всъщност ме накара да се усъмня. Подозирам също, че е изпращал човек в Канзас Сити да убие истинската Джулия. Знаете ли, че Пеги има брат, който се движи в бандитски среди? Но докато Джулия е жива и има налице две Джулии, неговият план няма да мине.

— Сигурен ли сте във всичко това?

— Абсолютно. Има и още нещо, господин съдия.

— Да?

— Не допускам баща ви да е паднал от яхтата. Според мен Уди е наел човек да го убие. Може и братът на Пеги да е уредил това. Доколкото разбрах, той е във връзка с марсилската мафия. Те съвсем спокойно са могли да платят на някого от екипажа да свърши тази работа. Довечера отлитам за Италия, за да разговарям с капитана на яхтата.

Тайлър слушаше много съсредоточено.

— Чудесна идея — одобрително кимна той. „Капитан Вакаро не знае нищо“.

— Ще се опитам да се върна до четвъртък за разглеждането на завещанието.

— Ами истинската Джулия...? Сигурен ли сте, че тя е в безопасност? — попита Тайлър.

— О, да — отвърна Стив. — Тя е там, където никой не би се сетил да я търси. В моя дом.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Боговете са на моя страна“.

Не можеше да повярва на късмета си. Просто невероятен шанс. Последно представление. Стив Слоун остави Джулия право в ръцете му. „Хал Бейкър е некадърен глупак, мислеше Тайлър. Този път сам ще се оправя с Джулия“.

Той вдигна глава, когато Кларк влезе в библиотеката.

— Извинете, господин Станфорд. Търсят ви на телефона.

— Тайлър? — беше Кийт Пърси.

— Да, Кийт.

— Исках само да те осведомя какво разбрах за Марго Поснър.

— Да?

— Доктор Джифорд току-що ми се обади. Жената е луда. Държала се толкова ужасно, че се наложило да я заключат в килията за най-бесните.

Тайлър изпита дълбоко чувство на облекчение.

— Съжалявам да чуя това.

— Както и да е, исках само да те успокоя, че тя вече не представлява опасност за теб и за твоето семейство.

— Много съм ти благодарен — каза Тайлър.

И наистина му беше благодарен.

Тайлър отиде в стаята си и набра номера на Лий. Телефонът дълго звъня, преди Лий да го вдигне.

— Ало? — Тайлър чуваше някакви гласове около него. — Лий?

— Кой се обажда?

— Аз съм, Тайлър.

— А, да. Тайлър.

Чуваше звънтене на чаши.

— Гости ли имаш, Лий?

— Ъ-хъ. Искаш ли дойдеш при нас?

Тайлър се почуди кой ли му беше на гости.

— С удоволствие, ако имах възможност. Обаждам ти се да ти кажа да се приготвиш за онова пътешествие.

Лий се разсмя:

— Искаш да кажеш за екскурзията до Сен Тропе на онази прекрасна, голяма, бяла яхта?

— Точно така.

— Разбира се. Готов съм по всяко време — каза той подигравателно.

— Лий, говоря сериозно.

— О, хайде стига, Тайлър. Съдиите нямат яхти. Сега трябва да те оставя. Моите гости ме викат.

— Чакай малко! — извика Тайлър отчаяно. — Знаеш ли кой съм аз?

— Разбира се, ти си...

— Аз съм Тайлър Станфорд. Моят баща беше Хари Станфорд.

Настъпи момент на мълчание.

— Будалкаш ли ме?

— Не. Сега съм в Бостън и уреждам наследството.

— Боже мой! Значи ти си *онзи* Станфорд. Не знаех. Съжалявам. Аз... аз слушах разни работи по новините, но не им обръщах много внимание. Не съм и подозирал, че това си ти.

— Няма нищо.

— Значи наистина си решил да ме водиш до Сен Тропе, така ли?

— Разбира се, че е наистина. Ние ще правим много неща заедно — каза Тайлър. — Е, ако имаш желание, естествено.

— То се подразбира от само себе си! — гласът на Лий внезапно се изпълни с ентусиазъм. — Брей, Тайлър, това действително е страхотна новина...

Тайлър затвори телефона с усмивка. Вече се оправи с Лий. „Сега е време, помисли си той, да се оправя и с природената ми сестричка“.

Тайлър отиде в библиотеката, където стоеше оръжейната колекция на Хари Станфорд, отвори стъклената витрина и измъкна една махагонова кутия. От чекмеджето под витрината извади малко муниции и ги пхна в джоба си. Отнесе всичко горе в стаята си, заключи вратата и отвори кутията. Вътре лежаха два сходни револвера

„Руже“ — любимата марка на Хари Станфорд. Тайлър взе единия, зареди го внимателно, а кутията с другия револвер и останалите муниции прибра в чекмеджето на бюрото си. „Ще свърша работата само с един изстрел“, помисли си той. Бяха го научили да стреля добре във военното училище, където го бе изпратил баща му. „Благодаря ти, татко“.

После Тайлър отвори телефонния указател и потърси домашния адрес на Стив Слоун.

Нюбъри Стрийт 280, Бостън.

Тайлър тръгна към гаража, където имаше поне пет-шест коли. Избра си черния мерцедес, за да не бие много на очи. Отвори гаража и се заслуша дали шумът не бе привлякъл нечие внимание. Цареше пълна тишина.

По пътя към дома на Стив Слоун Тайлър обмисляше какво ще направи. Никога не беше извършвал убийство със собствените си ръце. Но този път нямаше избор. Джулия Станфорд бе единствената пречка между него и мечтата му. Премахне ли я, всичките му проблеми изчезват. „Завинаги“, помисли си Тайлър.

Караше бавно — не желаше да привлече нечие внимание. При Нюбъри Стрийт само мина край дома на Стив. На улицата имаше паркирани няколко коли, но не се виждаха никакви пешеходци.

Спря колата една пресечка по-надолу и се върна пеша до къщата. Натисна звънеца и зачака.

— Кой е? — чу се зад вратата гласът на Джулия.

— Съдия Станфорд.

Джулия отвори. Погледна го изненадано.

— Какво правите тук? Да не би да се е случило нещо лошо?

— Не, няма нищо — отвърна той спокойно. — Стив Слоун ме помоли да поговоря с вас. Той ми каза, че сте тук. Може ли да вляза?

— Да, разбира се.

В коридора Тайлър видя как Джулия затвори вратата след него. Поведо го към дневната.

— Стив не е тук — съобщи тя. — Замина за Сан Ремо.

— Знам. — Той се огледа. — Сама ли сте тук? Няма ли иконом или друг, който да стои при вас?

— Не. Тук съм на сигурно място. Да ви предложи нещо?

— Не, благодаря.

— За какво искате да разговаряме?

— Дойдох да поговорим за теб, Джулия. Много съм разочарован от теб.

— Разочарован...?

— Изобщо не биваше да идваш тук. Наистина ли си въобразяваш, че ще се появиш просто ей така и ще прибереш цяло състояние, което не е твое?

Тя го погледна за момент.

— Но аз имам право да...

— Нямах право на абсолютно нищо! — тросна се Тайлър. — Къде беше през всичките тези години, когато ние търпяхме униженията и наказанията на нашия баща? Той правеше всичко възможно, за да ни уязвява при всеки удобен повод. Накара ни да живеем в истински ад. На теб не ти се е налагало да изпиташ на гърба си нищо от тези неща. Е, да, но ние нямахме друг изход и търпяхме, затова сега ние заслужаваме тези пари. Не ти.

— Аз... какво искате да направя?

Тайлър се изсмя кратко.

— Какво искам да направиш? Нищо. Ти вече го направи. Адски за малко щеше да провалиш всичко, знаеш ли?

— Не разбирам.

— Много е просто. — Той извади револвера. — Ти ще изчезнеш.

Тя отстъпи назад.

— Но аз...

— Не ми обяснявай нищо. Да не губим време. Ти и аз отиваме на малка разходка.

Тя настръхна.

— А ако не дойда?

— О, ще дойдеш. Жива или мъртва. Сама избери.

В последвалия момент на затишие Тайлър чу как собственият му глас прогърмя от съседната стая: „О, ще дойдеш. Жива или мъртва. Сама избери“. Извърна се рязко.

— Какво...?

Стив Слоун, Саймън Фицджералд, лейтенант Кенеди и двама униформени полицаи влязоха в стаята. Стив държеше в ръка магнетофон.

— Дайте ми пистолета, господин съдия — разпореди лейтенант Кенеди.

Тайлър замръзна за миг, но се насили да се усмихне:

— Разбира се. Тъкмо се опитвах да сплаша тази жена, за да я пропъдя оттук. Нали разбирате, тя просто е измамница. — Той постави оръжието в протегнатата ръка на полицая. — Опитва се да предяви претенции към част от наследството на Станфорд. Аз обаче изобщо не възнамерявам да я оставя току-така да отмъкне парите. Ето защо...

— Достатъчно, господин съдия, всичко свърши — обади се Стив.

— За какво говорите? Нали според вас Уди е виновен за...

— Уди не е в състояние да замисли нещо толкова умно като вашия план, а що се отнася до Кендъл — тя вече е достатъчно богата и прочута. Ето защо започнах да проучвам вас. Дмитри Камински е убит в Австралия, но австралийската полиция намерила в джоба му именно *вашия* телефон. Използвали сте го, за да убие баща ви. Пак вие доведохте тук Марго Поснър, а после поддържахте твърдението, че била измамница, за да отхвърлите всякакви подозрения от себе си. Настоявахте да се направи ДНК-тест и същевременно сте уредили тялото да изчезне. И отново вие симулирахте, че се обаждате на Тимънс. Наели сте Марго Поснър да изиграе ролята на Джулия, а след това сте наредили да я приберат в психиатрията.

Тайлър се огледа, а когато заговори, гласът му прозвуча ужасяващо спокойно:

— Значи вашето доказателство е един телефонен номер в джоба на мъртвец? Не мога да повярвам! И какво, заложихте вашия нищожен, жалък капан само въз основа на този единствен факт? Та вие нямате абсолютно никакви доказателства. Телефонният ми номер беше в джоба на Дмитри, защото аз се опасявах от възможността над баща ми да надвисне някаква опасност. Наредих на Дмитри да внимава. Очевидно обаче не е бил достатъчно внимателен. Човекът, който е убил баща ми, сигурно е убил и Дмитри. Тъкмо него трябва да търси полицията. Обадох се на Тимънс, защото исках да установи истината. Някой се е представил за него. Нямам представа кой. Ако не откриете този човек и не установите връзката му с мен, не можете да докажете

нищо. А колкото до Марго Поснър — наистина бях повярвал, че тя е нашата сестра. Ала когато внезапно полудя и започна да си купува какво ли не, да заплашва, че ще ни убие, убедих я да си замине за Чикаго. После уредих да я приберат в болницата. Искях да скрия всичко далеч от пресата, за да предпазя семейството.

— Но вие дойдохте тук да ме убиете — напомни му Джулия.

Тайлър поклати глава.

— Нямах намерение да те убивам. Ти си измамница. Искях само да те сплеща, да те прогоня.

— Лъжете.

Той се обърна към другите.

— Има още нещо, което е редно да обмислите като вариант. Възможно е никой от семейството да не е замесен. Сигурно външен човек върти нещата — въвел е измамницата в играта с желанието да убеди семейството, че тъкмо тя е истинската Джулия, а после да си поделят наследения дял. За подобен вариант не се е сетил никой от вас, нали? — После изгледа Саймън Фицджералд: — Вас двамата ще съдя за клевета и ще ви отнема всичко, което имате. Тези тук са свидетелите ми. Преди още да е приключило делото, ще съжалявате, че изобщо някога в живота си сте ме срещнали. Притежавам милиарди и ще ги използвам, за да ви унищожа. — Взря се в Стив. — А на вас обещавам, че последното ви действие като адвокат ще бъде гледането на завещанието на Станфорд. Е, сега, освен ако не искате да ме обвините в незаконно притежание на оръжие, мисля да си тръгвам.

Останалите се спогледаха неуверено.

— Значи не? Добре тогава, довиждане.

Те безпомощно го изгледаха как излезе през вратата.

Пръв успя да проговори лейтенант Кенеди.

— Боже господи! — възкликна той. — Вярвате ли на всичко това?

— Блъфира — бавно процеди Стив. — Но няма как да го докажем. Прав е. Нужни са ни доказателства. Мислех, че ще се огъне, но явно съм го подценил.

— Изглежда, че нашият малък план взе неочакван обрат — обади се Саймън Фицджералд. — Без Дмитри Камински или свидетелските показания на онази Поснър разполагаме само с предположения.

— А заплахата над моя живот? — възрази Джулия.

— Ти чу обясненията му — отвърна Стив. — Опитвал се да те сплаши, защото те смятал за измамница.

— Не се опитваше просто да ме сплаши — възрази Джулия. — Имаше намерение да ме убие.

— Знам. Но не можем да направим нищо. Дикенс правилно го е казал: „Законът е дивотия...“ Ето че пак стигнахме там, откъдето започнахме.

— По-лошо е, Стив — намръщи се Фицджералд. — Тайлър съвсем сериозно твърди, че ще ни съди. Ако не успеем да докажем обвиненията си, здравата сме го загазили.

След като другите си тръгнаха, Джулия каза на Стив:

— Толкова съжалявам за всичко. Чувствам се виновна донякъде. Ако не бях дошла...

— Недей да говориш глупости — прекъсна я Стив.

— Но той заплаши да те съсипе. В състояние ли е да направи подобно нещо?

Стив сви рамене:

— Ще видим дали ще успее.

Джулия се поколеба.

— Стив, бих искала да ти помогна.

— Какво имаш предвид? — погледна я той озадачено.

— Ами, нали аз ще имам много пари. Бих искала да ти дам толкова, че да можеш да...

— Благодаря ти, Джулия. — Той постави ръце на раменете ѝ. — Не мога да взема парите ти. Ще се оправя.

— Но...

— Не се притеснявай.

Тя потрепери:

— Той е зъл човек.

— От твоя страна беше много смело онова, което направи.

— Нали каза, че няма никакъв начин да го заловите. Е, помислих си, дали ако го изпратиш тук, няма да се окаже добра възможност да се хване в капана.

— Изглежда обаче, че ние се хванахме в капана, а?

Същата нощ Джулия си мислеше в леглото за Стив — чудеше се как да го спаси. „Изобщо не биваше да идвам, разсъждаваше тя, но ако не бях дошла, нямаше да го срещна“.

В съседната стая Стив лежеше, цял устремен към Джулия. Беше толкова отчайващо да знае, че тя е в леглото си и са разделени само от тънката стена. „Какво говорят? Та тази стена е дебела един милиард долара“.

Тайлър беше в прекрасно настроение. На път към къщи преценяваше току-що случилото се — много ловко ги беше надхитрил. „Те са само пигмеи, които се опитват да съборят гигант“, обобщил за себе си той, без изобщо да подозира, че някога това бе любимата мисъл на баща му.

В Роуз Хил Кларк поздрави Тайлър:

— Добър вечер, господин съдия. Надявам се, чувствате се добре тази вечер.

— Никога не съм се чувствал по-добре, Кларк. Никога.

— Искате ли да ви донеса нещо?

— Да. С удоволствие ще изпия чаша шампанско.

— Разбира се, господине.

Имаше повод за празнуване, за ознаменуване на победата. „Утре ще струвам над два милиарда долара“. Многократно си повтори тези думи с истинско умиление.

— Два милиарда долара... два милиарда долара. — Реши да се обади на Лий.

Този път Лий разпозна гласа му веднага.

— Тайлър! Как си? — беше мил и приветлив.

— Чудесно, Лий.

— Чаках те да се обадиш.

Тайлър усети приятна тръпка.

— Наистина ли? Какво ще кажеш да дойдеш утре в Бостън?

— Разбира се... но защо?

— За гледането на завещанието. Ще наследя над два милиарда долара.

— Два... та това е фантастично!

— Искам да бъдеш тук до мен. Ще идем заедно да изберем нашата яхта.

— О, Тайлър! Звучи прекрасно!

— Значи ще дойдеш?

— Разбира се, че ще дойда.

Лий затвори телефона, а Тайлър остана да седи все така, като отново и отново си повтаряше с умиление:

— Два милиарда долара... два милиарда долара...

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В деня преди гледането на завещанието Кендъл и Уди седяха в офиса на Стив.

— Не разбирам защо сме тук — нервничеше Уди. — Гледането на завещанието е предвидено за утре.

— Искам да се запознаете с един човек — каза Стив.

— Кой?

— Вашата сестра.

И двамата го зяпнаха изненадано.

— Вече се запознахме с нея — напомни Кендъл.

Стив разпореда по вътрешния телефон:

— Бихте ли я поканили, моля?

Кендъл и Уди се спогледаха озадачено.

Вратата се отвори и Джулия Станфорд влезе в кабинета.

Стив се изправи.

— Това е вашата сестра Джулия.

— Какви ни ги говорите, по дяволите? — избухна Уди. — Какво се опитвате да ни пробутате?

— Нека първо ви обясня — тихо настоя Стив. Той говори около петнадесет минути и завърши с думите: — Пери Уингър потвърждава, че нейната ДНК съвпада с тази на баща ви.

— Тайлър! Не мога да повярвам! — възкликна Уди.

— Налага се да повярвате.

— Не разбирам. Отпечатъците на онази жена доказват, че тъкмо тя е Джулия. — Уди гледаше озадачен. — Още пазя картата с тези отпечатъци.

Стив усети как пулсът му се ускори.

— Наистина ли?

— Да, запазих ги просто за шега.

— Бих искал да ми направите една услуга — помоли Стив.

Следващата сутрин в десет часа десетина човека изпълниха заседателната зала на „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд“. Саймън Фицджералд седеше на председателското място. Присъстваха Кендъл, Тайлър, Уди, Стив, Джулия и неколцина непознати.

Фицджералд представи двама от тях.

— Уилям Паркър и Патрик Евънс от правните фирми, които представляват Станфорд Ентърпрайзис. Носят финансовия отчет на компанията. Първо ще ви представя завещанието, после ще оставя срещата в техни ръце.

— Хайде да започваме — обади се нетърпеливо Тайлър. Той стоеше встрани от останалите. „Не само ще взема парите, но и ще ви унищожа, мръсни негодници“.

— Да, добре — кимна Саймън Фицджералд.

Пред него стоеше голяма папка с надпис „Хари Станфорд — завещание“.

— Ще раздам на всекиго копие от завещанието, за да не се налага да повтарям формалностите. Вече ви съобщих, че децата на Хари Станфорд получават равни части от наследството.

Джулия погледна за миг към Стив смаяно. „Радвам се за нея, помисли си Стив. Макар че това ще я отдалечи толкова много от мен“. Саймън Фицджералд продължаваше:

— Има около дузина специални дарения, но те са незначителни.

Тайлър си мислеше: „Лий ще пристигне днес следобед. Искам да го посрещна на летището“.

— Както ви уведомих, активите на Станфорд Ентърпрайзис възлизат на приблизително шест милиарда долара. — Фицджералд кимна към Уилям Паркър. — Нататък ще оставя да продължи господин Паркър.

Уилям Паркър отвори едно куфарче и разстла върху заседателната маса някакви документи.

— Потвърждавам последните думи на господин Фицджералд: стойността на корпорацията възлиза на шест милиарда долара. Обаче... — Той направи многозначителна пауза и огледа присъстващите в залата. — „Станфорд Ентърпрайзис“ има неизплатени дългове в размер на петнадесет милиарда долара.

— Какво, по дяволите, говорите? — скочи Уди.

Лицето на Тайлър побеля:

— Това да не би да е някаква зловеща шега?

— Сигурно! — прегракнало се обади Кендъл.

Господин Паркър се обърна към един от мъжете около масата.

— Господин Ленард Рединг е от Комисията по осигуряване на финансовите операции. Нека той обясни как стоят нещата.

Рединг кимна:

— През последните две години Хари Станфорд бе убеден, че лихвите ще падат. В миналото направи милиони, залагайки на същото. Даже и когато лихвите започнаха да се покачват, убедеността му, че те все пак ще паднат, остана непоклатима и той продължи да инжектира пари в спекулативни начинания. Направи огромни заеми, за да закупи дългосрочни акции, лихвите обаче се качиха, а заедно с това и размерът на неговите заеми, докато цената на акциите спадна рязко. Банките проявяваха готовност да извършват сделки с него заради репутацията му и заради огромното му състояние, но когато той се опита да възстанови загубите си чрез инвестиции в особено рискови ценни книжа, те започнаха да проявяват безпокойство. Той направи цяла серия от пагубни капиталовложения. Като гаранция за заемите си предлагаше ценни книжа, закупени също със заеми, и така непрекъснато увеличаваше дълговете си.

— С други думи — намеси се Патрик Евънс, — оперирайки по незаконен начин, той е изградил пирамида.

— Точно така. За негово нещастие обаче лихвите преживяха един от най-резките скокове в цялата финансова история. Той бе принуден да продължава да взема заеми, за да погасява предишни дългове. Получи се омагьосан кръг.

Те седяха неподвижни и смаяно поглъщаха всяка дума на Рединг.

— Баща ви даде лична гаранция пред пенсионния фонд на компанията и незаконно използва тези пари за закупуването на още акции. Когато банките поискаха обяснение за финансовите му операции, той започна да създава фирми-фантоми, представяше фалшиви документи за платежоспособност, както и фалшиви свидетелства за разпродажба на недвижимо имущество. Той просто вършеше измами. Накрая разчиташе само на един банков консорциум — те според него трябваше да го измъкнат от това трудно положение. Но му отказаха. А след известяване на Комисията по осигуряване на финансовите операции се намеси и Интерпол.

Рединг посочи към мъжа до себе си.

— Това е инспектор Пату от френската служба за сигурност. Инспекторе, моля, бихте ли обяснили останалото?

Инспектор Пату говореше английски с лек френски акцент.

— По искане на Интерпол открихме Хари Станфорд в Сен Пол Дьо Ванс. Изпратих там трима детективи да го следят, но той успял да им се изплъзне. Интерпол пусна до всички полицейски управления зелен сигнал, че Хари Станфорд е заподозрян и трябва да бъде държан под наблюдение. Ако знаеха пълния размер на неговите престъпления, щеше да бъде пуснат червен сигнал за спешни случаи и щяхме направо да го арестуваме.

Уди гледаше като зашеметен.

— Ето *защо* ни е включил в завещанието си. Защото то просто не носи нищо!

— Имате право — потвърди Уилям Паркър. — Споменати сте като наследници в завещанието му, но банките отказваха да приемат сделките му и той знаеше, че на практика не ви оставя абсолютно нищо. Но баща ви бе говорил с Рене Готие от Креди Лионе, който обещал да му помогне. В момента, в който Хари Станфорд преценише, че отново е платежоспособен, е имал намерение да ви изхвърли от завещанието си.

— А какво ще стане с яхтата, със самолета, с къщите? — поинтересува се Кендъл.

— Съжалявам — отвърна Паркър. — Всичко ще бъде разпродадено, за да се плати поне част от дълга.

Тайлър седеше вцепенен. През живота си дори не беше сънувал такъв кошмар. Вече не беше Тайлър Станфорд, мултимилиардерът. Беше просто един съдия.

Целият разтреперан, Тайлър се изправи.

— Аз... аз не знам какво да кажа. Ако няма нищо друго... — Налагаше се бързо да стигне до аерогарата да посрещне Лий и да се опита да му обясни какво се бе случило.

— Има още нещо — обади се Стив.

Той се обърна.

— Да?

Стив кимна към един човек до вратата. Той я отвори и вътре влезе Хал Бейкър.

— Здравсти, господин съдия.

Внезапният проблясък дойде, когато Уди спомена пред Стив, че пази картата с отпечатъците.

— Бих искал да я видя — помоли Стив.

— Защо? — Уди го гледаше озадачено. — На нея са само отпечатъците от двете ръце на жената и те съвпадат. Всички се уверихме в това.

— Но нали така нареченият Франк Тимънс е взел отпечатъците?

— Да.

— Следователно, ако той е пипал картата, *неговите* отпечатъци също са там.

Предположението на Стив се оказа вярно. Отпечатъците на Хал Бейкър бяха по цялата карта и компютърът ги идентифицира за по-малко от тридесет минути. Стив се обади на областния прокурор в Чикаго. Издадоха съдебно разпореждане и двама детективи веднага се появиха пред дома на Хал Бейкър.

Намериха го в двора — играеше на топка с Били.

— Господин Бейкър?

— Да.

Детективите се легитимираха.

— Областният прокурор иска да разговаря с вас.

— Не. Не мога. — В гласа му прозвуча възмущение.

— Мога ли да попитам защо? — осведоми се единият детектив.

— Не виждате ли защо? Играя на топка със сина си!

Областният прокурор се бе запознал с делото на Хал Бейкър. Погледна мъжа пред себе си:

— Доколкото разбирам, вие сте човек, който изключително държи на семейството си.

— Точно така — отвърна гордо Хал Бейкър. — Именно семейството е основният смисъл на цялата ни държава. Ако всяко семейство можеше да...

— Господин Бейкър — той се приведе напред, — вие сте работили със съдия Станфорд.

— Не познавам никакъв съдия Станфорд.

— Нека тогава опресня паметта ви. Той ви е освободил под гаранция. Използвал ви е да се представите за един частен детектив на име Франк Тимънс, а освен това имаме основания да смятаме, че е поискал от вас да убиете Джулия Станфорд.

— Не знам за какво говорите.

— Говоря за присъда от десет до двадесет години затвор. Аз лично ще настоявам за двадесет.

Хал Бейкър пребледня.

— Не можете да направите това! Нали моята съпруга и децата ще...

— Точно така. От друга страна обаче — натърти областният прокурор, — ако се съгласите да свидетелствате против съучастника си, съм готов да ви помогна да се измъкнете много по-леко.

Хал Бейкър беше започнал да се поти.

— Какво... какво трябва да направя?

— Кажете ми...

Сега, в заседателната зала на „Ренкуист, Ренкуист и Фицджералд“, Хал Бейкър погледна Тайлър и попита:

— Как си, господин съдия?

Уди обърна глава и възкликна:

— Хей! Та това е Франк Тимънс!

Стив каза на Тайлър:

— Това е човекът, когото сте накарали да се вмъкне в нашия офис за копие от завещанието на баща ви, да изкопае трупа на баща ви и да убие Джулия Станфорд.

На Тайлър му трябваше цяла минута, докато намери сили да проговори.

— Вие сте луд! Той е углавен престъпник с присъда. Никой няма да зачете неговата дума пред моята!

— И не е нужно някой да зачита неговата дума — възрази Стив.
— Виждали ли сте този човек преди?

— Разбира се. Той беше съден при мен.

— Как е името му?

— Името му е... — Тайлър усети уловката. — Искях да кажа... той сигурно има много псевдоними.

— Когато го съдихте във вашата съдебна зала, името му беше Хал Бейкър.

— Точно... точно така.

— Но когато е дошъл в Бостън, сте го представили за Франк Тимънс.

Тайлър се заплете.

— Ами аз... аз...

— Освободили сте го под ваше попечителство и сте го използвали да се опита да докаже, че Марго Поснър е истинската Джулия.

— Не! Нямам нищо общо с това. Никога преди не съм срещал тази жена, докато тя не се появи тук.

Стив се обърна към лейтенант Кенеди:

— Чухте ли добре това, лейтенант?

— Да.

Стив пак погледна Тайлър.

— Направихме проверка и за Марго Поснър. Тя също е била съдена във вашата съдебна зала и освободена под ваше попечителство. Тази сутрин областният прокурор на Чикаго издаде съдебно разпореждане за проверка на вашия банков сейф. Преди малко се обади да ми съобщи, че са открили документ, който прехвърля на ваше име дела от наследството на Джулия Станфорд. Документът е подписан пет дни преди пристигането на самозваната Джулия Станфорд в Бостън.

Тайлър дишаше тежко и се опитваше да дойде на себе си.

— Аз... аз... Това са безсмислици!

Лейтенант Кенеди пристъпи напред:

— Съдия Станфорд, арестувам ви по обвинение в предумишлено убийство. Ще уредим документите по екстрадицията, ще бъдете изпратен в Чикаго.

Тайлър стоеше и гледаше как целият му свят се сгромолясва.

— Имате право на мълчание. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано против вас пред съда. Имате право да говорите с адвокат и да разчитате на неговото присъствие по време на разпитите.

Ако не сте в състояние сам да наемете адвокат, по ваше желание може да ви бъде назначен такъв служебно, за да ви представлява преди започването на разпитите. Разбрахте ли ме? — попита лейтенант Кенеди.

— Да. — После лицето му бавно просветна от победоносна усмивка. „Знам как да ги победея!“, помисли си той доволно.

— Готов ли сте, господин съдия?

— Да, готов съм — кимна спокойно той и продължи:

— Бих искал само да отида до Роуз Хил да си взема нещата.

— Много добре. Тези двама полицаи ще ви придружат.

Тайлър се обърна и погледна Джулия, а в очите му имаше толкова много омраза, че тя направо потръпна.

Тридесет минути по-късно Тайлър и двамата полицаи вече бяха в Роуз Хил. Влязоха в преддверието на къщата.

— Нужни ми са само няколко минути да се приготвя — увери ги Тайлър.

Проследиха го с поглед как се качва по стълбите към своята стая. Тайлър се приближи към бюрото, където беше револверът, и го зареди.

Гърмежът отекна безкрайно в пространството.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Уди и Кендъл седяха в гостната в Роуз Хил. Шестима мъже в бели престилки сваляха картините от стените и изнасяха мебелите.

— Това е краят на една епоха — въздъхна Кендъл.

— Това е началото — уточни Уди и се усмихна. — Искан ми се да видя изражението на Пеги, когато разбере на колко възлиза нейната половина от богатството ми! — Той хвана ръката на сестра си. — Ти добре ли си? Имам предвид проблема ти с Марк.

— Ще го преживея — кимна тя. — И без това ще бъда твърде заета. След две седмици ще се гледа предварително дело. После ще видим какво ще стане.

— Сигурен съм, че всичко ще се оправи. — Той стана. — Имам важен телефонен разговор. — Непременно трябваше да съобща новината на Мими Карсън.

— Мими — започна Уди с извинителен тон, — боя се, че се налага отново да поговорим за старата ни сделка. Нещата не излязоха точно такива, каквито очаквах.

— Уди, добре ли си?

— Да. Много работи се случиха тук. Пеги и аз се разделихме.

Настъпи дълга пауза.

— О? Ще се върнеш ли в Хоуб Саунд?

— Честно казано, изобщо не знам какво ще правя.

— Уди?

— Да?

— Върни се, моля те — каза тя с тих и нежен глас.

Джулия и Стив седяха във вътрешния двор.

— Съжалявам, че нещата се развиха така — каза Стив. — Имам предвид, загдето не получи парите.

Джулия се усмихна:

— Мога да живея и без да имам стотина готвачи.

— Нали не си много разочарована, че пътуването ти дотук беше напразно?

— Наистина ли беше напразно, Стив? — погледна го тя в очите.

Така и не разбраха кой направи първата крачка, но в следващия миг тя беше в прегръдките му, а той я притискаше до себе си и те се целуваха.

— Чакам този момент още от мига, когато те видях.

Джулия поклати глава.

— Когато ме видя за пръв път, ми каза да се махам от града!

— Значи така съм ти казал, а? — ухили се той. — Не искам никога да си тръгваш.

И тя се сети за думите на Сали: „Нима не си разбрала дали човекът ти е направил предложение?“

— Това предложение ли е? — попита Джулия.

Той я притисна още по-плътно до себе си.

— Изобщо не се съмнявай. Ще се омъжиш ли за мен?

— О, да!

Кендъл се появи във вътрешния двор с лист хартия в ръка.

— Аз... аз току-що получих това в пощата.

Стив я погледна обезпокоено:

— Нали не е поредното...?

— Не. Избрали са ме за модна дизайнерка на годината.

Уди, Кендъл, Джулия и Стив седяха на масата в трапезарията. Навсякъде около тях работници местеха столове, дивани и ги изнасяха.

Стив попита Уди:

— Какво мислиш да правиш сега?

— Връщам се в Хоуб Саунд. Първо ще се подложя на лечение при доктор Тикнър. А после — една моя приятелка има цяла конюшня с понита, които ще яздя.

Кендъл погледна Джулия:

— Ти в Канзас Сити ли се връщаш?

„Като малко момиче, помисли си Джулия, мечтаех някой да ме вземе от Канзас и да ме заведе на някое вълшебно място, където да открия своя принц“.

— Не — каза Джулия. — Няма да се връщам в Канзас Сити.

Видяха как двама мъже свалиха огромния портрет на Хари Станфорд.

— Никога не съм харесвал тая картина — обади се Уди.

Издание:

ИК „Бард“, 1996

Превод: Анжела Лазарова-Петрова, 1996

Редактор: Ганка Петкова

Коректор: Таня Пунева

Формат 84/108/32. Печатни коли 18

Оформление на корица: Петър Христов, Megachrom

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.